

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ПЕТА СЕДНИЦА
ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Други дан рада
7. децембар 2017. године

(Седница је почела у 10.05 часова. председава Маја Гојковић, председник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДНИК: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Пете седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствују 103 народна посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаци своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 105 народних посланика и да имамо услове за почетак рада.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника жели да затражи обавештење или објашњење?

Реч има Војислав Шешељ.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Даме и господо народни посланици, своје питање упућујем председнику Владе Републике Србије госпођици Ани Брнабић – докле ће у Влади да трпи министра Зорану Михајловић, која непрекидно изазива инциденте, скандале? Није ми криво што срамоти рад свог министарства и срамоти рад Владе, него је почела велику срамоту да наноси и Народној скупштини.

На једној од прошлих седница, када се расправљало о Закону о Транспортној заједници, зајму Кинеске банке за Железницу, зајму за водоснабдевање, посланици су исправно поставили питање зашто то иде по хитном поступку кад се могло и на време обавити. Председник Народне скупштине госпођа Маја Гојковић је обавестила народне посланике да је то тражила Зорана Михајловић. Зорана Михајловић се окренула према председнику Народне скупштине и рекла јој да лаже.

Знате шта, ми народни посланици једни о другима можемо да мислимо свашта, можемо међусобно и да се препиремо, па и нека ружна реч да се деси, па чак да дођемо до ивице физичког сукоба, свако од нас има своје мишљење о председнику Народне скупштине, некад га каже, некад га не каже итд., али да се министар овако понаша у Народној скупштини апсолутно је недопустиво. Ми морамо да будемо крајње солидарни било кога министар да нападне са говорнице, па и кад је министар сувише нервозан, као јуче Вујовић, треба да реагујемо и кажемо – министре, иди мало попиј неки „кафетин“, попиј нешто, дођи себи па се онда врати у Народну скупштину.

Зорани Михајловић ово није први пут, Зорана Михајловић је позната као скандал мајстор. То некоме ко има духа, знања и искуства може и да приличи понекад – је ли тако, Александра – али некоме ко нема ни знања, ни способности, ни духа, ни образа, ни поштења то никад не приличи. Духовити људи могу бити само образовани људи и људи од части и угледа; покварени људи, необразовани људи не могу бити духовити.

На тој истој седници, док је говорила Вјерица Радета, Зорана Михајловић, опет у функцији министра, за забаву и разоноду, извадила је пудријеру и почела да се шминка. За очекивати је било да мења и гаће овде на седници Народне скупштине, ако је неко упозори да то већ десетак, петнаест дана није учинила.

Даме и господо, ово говорим са свом озбиљношћу, свестан да се дешавају ствари које се никад нису десиле у Народној скупштини. Имали смо ми овде и рвање са полицијом, па смо водили рачуна да један другог не повредимо, па је то трајало само док су камере укључене. Имали смо ми свакаквих других инцидентних ситуација, али да се министар овако понаша, то никад није могло. То ни скупштинска већина никад није дозвољавала. А поготово што нам је Зорана Михајловић у једном тренутку изазвала кризу у односима са Русијом када је тражила преиспитивање гасног аранжмана и споразума о НИС-у, који је заправо склопила влада

режима Бориса Тадића. Изазвала нам је и проблеме у односима са Кином када је опањкавала кинеске фирме да не раде на велики српски верски празник. Па, како да раде на верски празник?

(Председник: Време, хвала.)

Крајње је време да се премијер Брнабић захвали на досадашњем раду Зорани Михајловић, да је позове да поднесе оставку, а ако она то не прихвати да изађе са иницијативом за смену на седници Народне скупштине.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председнице.

Прво питање за вас као председницу Парламента и некога ко представља сваког од нас и за министра полиције је – шта је све урађено поводом претњи којима је изложена већ више од недељу дана наша колегиница Мариника Тепић? Да ли су предузете све законом прописане мере? Да ли су саслушани сви они који на разне начине већ данима отворено прете? Њихова имена су позната јавности. Између осталог, спомиње се и господин Ваџић, кадар СНС-а који је радио у Канцеларији за Косово и Метохију, и друге будалетине које су познате по томе да прете онима који се залажу за поштовање права и закона у Србији.

Сматрам да ви као председница Парламента треба да се заложите да се претња свакоме од нас испита, да државни органи реагују промптно. Ако у року од неколико сати од када неко изнесе претњу председнику Републике или члану Владе полиција ту особу пронађе, саслуша, како је могуће да више од седам дана траје хајка а да нико – барем ми нисмо упознати, ја тражим обавештење о томе – од тих људи није саслушан? Да ли треба да се деси нешто, да се оствари нека од тих претњи, па да држава коначно реагује?

Друго питање је за председницу Владе, министарку грађевине али и министра полиције. Ради се о „кафани на врху Србије“, како стоји у тексту који је објављен поводом дивље градње на Копаонику. Наиме, на врху Копаоника гради се кафана, на основу дозволе за привремени објекат од 150 квадратних метара који може да буде саграђен од дрвета, од летос се гради објекат од бетона који тренутно има више од хиљаду квадрата и четири нивоа.

Како је могуће да држава месецима не реагује не само на ту дивљу градњу на Копаонику, не само на све дивље градње на Копаонику? Имали

смо пре неколико дана изјаву човека који ради у Привредној комори Србије, која овде, како усвајамо законе, постаје, чини ми се, и важнији државни орган од Владе Републике Србије, чиме се све бави – човек каже да само у Београду постоји хиљаду дивљих градилишта. Како је могуће да постоји хиљаду дивљих градилишта а да нико у Србији не реагује када смо донели закон, када смо трећи у свету по издавању грађевинских дозвола, када нас је то лансирало на Дуинг бизнис листи не знам колико места?

Како све то може да се дешава у таквој Србији? Хиљаду дивљих градилишта у Београду, неколико десетина на Копаонику и овај објекат, онако као шлаг на торти, на врху планине, којем су издате дозволе невероватном брзином, брзином која превазилази чак и ову брзину са Дуинг бизнис листе. Известан инвеститор, Снежана Митковић, добија све могуће одлуке и дозволе у року од неколико недеља, али за објекат који треба да се гради од дрвета, монтажног типа, величине 150 квадрата. Онда се тај објекат гради месецима и данас има четири нивоа, преко хиљаду квадрата изграђених од бетона.

Шта ће држава предузети по овом конкретном питању али и по питању свих дивљих градилишта која свакодневно ничу у Србији? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Зоран Радојичић.

ЗОРАН РАДОЈИЧИЋ: Хвала вам, поштована председнице.

Питање за председника Привредног суда у Београду Јована Јовановића – када је био расписан конкурс за радно место секретарице председника суда? По ком правном основу је пензионисана секретарица Љиљана Гладовић већ пет година ангажована на истом радном месту, нарочито имајући у виду њене године старости (недавно је напунила 70 година)? Господине Јовановићу, да ли ви својеручно потписујете одлуке или уместо вас потписује управо поменута Љиљана Гладовић? Да ли сте упознати са одлукама које потписује Љиљана Гладовић?

Питање за Ану Брнабић – када ћете предложити закон о испитивању порекла имовине? Најинтересантније ће бити, ако и када тај закон ступи на снагу, колики је број високих функционера Демократске странке, Српске напредне странке и нарко-дилера криминалаца био „срећне руке“ и добио седмицу на лотоу. Одговор на ово питање можда могу да дају и они који су ноћу кречили службене просторије Лутрије Србије иако, колико ми је познато, ниједан молер никада није добио више од шестике.

Питање за министарку правде Нелу Кубуровић – у колико случајева и у којим предметима је у кривичним поступцима у Србији постављен

бранилац по службеној дужности а да је притом окривљени имао свог изабраног браниоца?

Питање за вршиоца функције председника Првог основног суда у Београду – да ли су неке судије овог суда биле на пракси у Хашком трибуналу па постављају браниоце по службеној дужности иако окривљени има свог адвоката? У колико случајева и у којим предметима су судије овог суда тако поступиле?

Питање за директора „Коридора Србије“ Зорана Бабића – у којој згради се налази седиште „Коридора Србије“? Колико износи месечни закуп тих просторија? Тражим да ми доставите уговор о закупу. Такође, колико износи репрезентација директора и функционера „Коридора“ у ресторану „Терминал“?

Питање за министра Ивицу Дачића – каква су ваша сазнања о природи сукоба и проблема са Бакиром Изетбеговићем? Да ли су ти сукоби на релацији Београд – Бакир Изетбеговић државне или приватно-пословне природе? Да ли постоји пословна веза између Бакира Изетбеговића, Фахрудина Радончића и Мирослава Мишковића? Да ли вам је позната фирма „Президент некретнине“ из Босне и Херцеговине, која је у власништву, 50%, Мишковићевог *Delta Real Estat-a*, а по 25% имају „Аваз“ Фахрудина Радончића и *Vanity International*, Белизе, иза којег стоји Насер Кељменди?

Да ли сте 30. августа 2012. године били присутни на састанку који је организовао Мирослав Мишковић у просторијама „Делте“, на коме су били Томислав Николић, председник Србије, Ивица Дачић, председник Владе, Александар Вучић, први потпредседник Владе, Мирослав Мишковић, Милорад Додик, председник Републике Српске и Фахрудин Радончић, власник „Аваза“ и кандидат за министра полиције БиХ? Да ли је тада договорено да Додик одустане од захтева за смену Златка Лагумџије, да се смени министар сигурности БиХ Садик Ахметовић и да се на његово место постави Фахрудин Радончић, што се и десило 22. новембра, баш како је договорено на овом састанку?

Као што вам је познато, Барак Обама је 2. јуна 2012. године писменим указом означио и ставио на црну листу Насера Кељмендија као главног нарко-дилера на Балкану и главног човека за шверц хероина у Европи и затражио финансијску истрагу против свих лица која су повезана са њим, а ту спадају и Радончић и Мишковић. Три месеца после тога државни врх се састао и послује са поменутиим лицима.

Ви стално истичете да нисте сарађивали са тајкунима и особама блиским криминалу, а нарочито је познат ваш сукоб са Мирославом Мишковићем, па одакле онда овај састанак? Исто питање важи и за господина Александра Вучића.

Да ли је због овог састанка уплаћено директно од стране државе Србије два милиона долара Фондацији Хилари Клинтон да обезбеди састанак између председника САД Барака Обаме и председника Владе Србије, што је откривено у финалу председничке трке у САД, када је ФБИ отворио истрагу против Хилари Клинтон и када је директор ФБИ објавио 33.000 мејлова међу којима и доказ о уплати из Србије? Поред дате донације, управо због састанка од 30. августа 2012. године Обама није хтео да се сретне са председником Владе Србије, тј. са вама.

За крај, шта је пошло наопако, а јасно је ко није био задовољан, па је свега три и по месеца после овог састанка ухапшен Мирослав Мишковић? Такође, пар месеци потом и Насер Кељменди је ухапшен на Косову, а 2014. године један познати београдски криминалац и сведок сарадник, повезан са Кељмендијем, који се и данас налази у затвору а терете га за реално смешна дела у односу на то у шта је све био укључен.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Ђорђе Вукадиновић.

Изволите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Прво да захвалим надлежним институцијама које углавном одговарају на ова моја питања. Не постављам их много, али постављам конкретно. Захваљујем, у том смислу, Министарству спољних послова које је одговорило на моје прошло питање, које сам два пута постављао и председнику Републике који, додуше, није одговорио.

Питање се односило на важну, рекао бих најважнију, државну тему, без обзира на важност свих ових других питања која се постављају и која, како рекох, треба да имају заслужену пажњу. Односило се на питање положаја и односа према Косову и Метохији, посебно на прошле и ове године актуелизовану тему евентуалне столице у УН за Косово, што се помиње све чешће и све упорније као нека врста услова, најновијег, „последњег“ (увек буде још неки „последњији“ услов), за даљи процес евроинтеграција Србије.

Питање је било – да ли је под било којим околностима, с обзиром на једну изјаву која је могла да делује и као омашка и успутна изјава председника Републике на Јавном сервису у емисији „Упитник“, да Косово

неће ући у УН осим ако ми не будемо нечим задовољни... С друге стране, господин Дачић је више пута, у својству министра спољних послова, тврдио супротно, тј. без тог додатка, да не долази у обзир никаква столица, можда само неку хоклицу или шамлицу, не знам који је тачно израз употребио.

Моје питање је око јединствености спољне политике. Мени је стигао одговор Министарства спољних послова, где се каже, цитирам само тај закључак, да је „државно руководство у својим активностима доследно и јединствено и да с обзиром на стратешко партнерство“, обратите пажњу, „наше државе са сталним чланицама Савета безбедности, Руском Федерацијом и Народном Републиком Кином, те заједничком координацијом на мултилатералном плану у циљу спречавања чланства Косова у међународним организацијама, његово чланство у организацији УН није могуће“. У овом смислу, ја захваљујем не само на одговору него и на садржају тог одговора, мислим да је он и логичан и једино могућ.

Али, авај, управо у тренутку када сам добио овај одговор, значи, неки дан у Скупштини Србије, председник Републике је поново на телевизији, али на другој телевизији, сада у емисији „Ђирилица“, и изјављује следеће, на питање које се тицало опет те фамозне столице у УН за Косово: „У оваквим условима политичке поларизације и постојања мултиполарног света не постоји шанса да Косово добије столицу у УН“. Супер, ја рекох, тачка, и одлично! Али, авај, нема тачке, има зарез где стоји: „... осим у случају договора са Србијом, у којем она мора да има нешто а не да нема ништа и да буде понижена“. Дакле, поново има неко „али“, „осим“, „изузев“, „међутим“.

Не само с обзиром на овај јасан став који је стигао из Министарства спољних послова, него и поновљену, наглашавам, поновљену, релативизацију од стране председника Републике – то не долази у обзир, осим ако – ја питам председника Владе, дакле, ово питање је на адресу председника Владе, госпође Ане Брнабић, пошто је она на челу Владе која је по Уставу најодговорнија за спољну политику, да ми она, госпођа председница Владе, одговори на питање о ставу Владе Републике Србије према евентуалном чланству Косова у УН – да ли ту има неке релативизације или став остаје чврст, као што би требало и морао да буде?

Ако ми кренемо са релативизацијом, ако ми кренемо са тим „али“, „иако“, „можда“, то вам већ показује неку врсту спремности и спушта наше

ионако не нарочито сјајне преговарачке позиције у процесу борбе против једностраног признања независности Косова и Метохије.

Исувише је ово важно питање и кроз неких пет, десет или двадесет година неке потомке неће занимати да ли је дефицит био 0,6 или 0,7 или 1,5%, али ће нас питати какав је био став људи који су могли да утичу на питање Косова и његове независности.

У наставку бих рекао да се придружујем питању колеге Марка Ђуришића по питању ове нелегалне градње на врху Копаоника, тако да молим надлежне да и на моју адресу проследе одговор ових институција од којих је колега Марко Ђуришић тражио одговор на питање око те градње на врху Копаоника. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народна посланица Александра Чабраја.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА: Захваљујем.

Своје прво питање упућујем председници Народне скупштине али, исто тако, и свим министрима у Влади, па и премијерки, јер се и њих тиче и те како овај наш рад и они учествују активно у нашем раду овде. Наиме, то је питање које су већ неке моје колеге постављале у неколико наврата али ја сматрам да ово сада постаје горуће питање које заиста умногоме негативно утиче на наш рад овде, нећу баш да кажем да га онемогућава, али мислим да смо већ отприлике дошли у ту фазу да долази у опасност да постане бесмислен – када ће се донети и усвојити план рада Народне скупштине?

Ово питање не постављам само због тога што добро знам да је немогуће обављати иоле озбиљан посао, а ја се надам, драге колеге, да се сви слажемо да је овај наш посао крајње озбиљан, било какав посао је немогуће обавити без доброг плана. Овде није реч о томе да се одржава једна, две или три седнице или заседање без неког плана, већ је реч о томе да се то константно ради већ читавих годину и по дана.

По начину заказивања и одржавања ових седница просто следује као да смо ми у неком ванредном стању, јер како другачије објаснити то да се непрестано дешава да се седнице заказују у јако кратком року, да, рецимо, нема довољно времена да се предају допуне дневног реда, да често нема времена да се на одговарајући начин ураде и предају амандмани на законе?

И само радно време Скупштине, за које је предвиђено да траје до 18 часова, буквално се сваки пут продужава, не знам да ли су постојала два

или три случаја за ових годину и по дана да се није продужило. Ово не питам због тога што било коме од нас смета да радимо дуже, напротив, већ због тога што се просто не зна до када ће се радити, јер се свакога дана најави да ће се радити после 18 часова, а радно време се заврши онако како у том моменту, вероватно, некоме одговара.

Ово питање је постало изузетно важно у овом тренутку када смо добили буџет и када је на дневни ред стављен не само буџет Републике Србије, чији материјал има преко 700 страница, већ је у исту тачку дневног реда убачено још тридесет других закона.

Пошто сам више пута рекла да сам дуго радила као професор, мене ово јако подсећа на ситуацију у којој би професор задао ђацима – рецимо, прошле недеље смо ми добили овај буџет – дакле, до понедељка, децо, прочитајте „Рат и мир“, а уз то можете, не можете него морате прочитати још и „Хамлета“, „Дон Кихота“, „Фауста“ итд. Ја вас питам – да ли бисте ви рекли да је то добар професор и да је то добар начин рада? Да ли може овако да се ради? Притом, не причамо ни о књигама ни о књижевним делима већ причамо о буџету Србије, који се свих нас, драге колеге, и те како тиче, а ја мислим да се још више тиче грађана Србије. Нисам сигурна да је ово начин како треба да се ради.

Када је већ реч о стању у Народној скупштини и разним инцидентима и проблемима на које се пре свега жали владајућа већина, желела бих, такође, да поставим још једно питање о којем је било речи овде у више наврата али никада нисмо добили одговор на то: када ће почети са радом радна група за доношење кодекса понашања народних посланика? Рад ове радне групе је предвиђен још много раније. Она је конституисана, колико је мени познато, али никако да почне са радом. Уколико сматрате да овај наш рад овде није добар и да има проблема, мислим да би било крајње време да се учини нешто и да се покуша да се то стање поправи.

Када је реч о законима који долазе овде у процедуру, скренула бих пажњу да је Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Родољуб Шабић упозорио да Влада Србије неке предлоге закона који подразумевају обраду личних података утврђује и доставља Парламенту а да не тражи мишљење Повереника. (Ја сам већ пар пута рекла да ми је јако жао што неке колеге не интересују овакве ствари, требало би да их интересују.) Дакле, да не тражи мишљење Повереника, иако је на то обавезују и Пословник и закон. Реч је о законима који садрже

решење која се обрадом података о личности баве на начин који је у супротности са Законом о заштити података о личности и Уставом Србије.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Олена Папуга.

Изволите.

ОЛЕНА ПАПУГА: Хвала, председнице.

Прво питање постављам већ не знам који пут зато што нисам добила одговор до дана данашњег, а постављам га премијерки Ани Брнабић. Тиче се измене Закона о враћању одузете имовине, односно о реституцији, јер сто хиљада грађана у овој земљи чека одговоре и нема решења од Агенције за реституцију. Питам председницу Владе Ану Брнабић – да ли је готов и када ће стићи у скупштинску процедуру закон о измени Закона о враћању одузете имовине?

Питање се тиче исто реституције, питам и министарку правде Нелу Кубуровић – у ком правцу ће ићи Закон о државном премеру и катастру непокретности и када ће и те измене стићи у скупштинску процедуру?

Треће питање постављам Министарству за рад, министру Ђорђевићу. На сајту републичког завода за тражење послова сам нашла да је од 1.681 слободног радног места 1.100 радних места у Београду, па питам министра Ђорђевића – да ли мисли да у овој земљи само постоји Београд и да ли само у Београду има радних места? Остаје око 500 радних места у целој Србији.

Како ће се ова влада, а и министар Ђорђевић, изборити са децентрализацијом, о којој стално причају и да ли мисле на неки начин да зауставе егзодус наших грађана у градове, посебно у Београд, јер видимо да је стварно од 1.161 радног места 1.100 слободних радних места у Београду?

Молим Министарство за рад да ми тачно наведе програме којима би се спречио егзодус наших грађана не само у Београд и велике градове него и исељавање наших грађана у иностранство. Сваке недеље чујемо да наши грађани заувек одлазе на Нови Зеланд, у Канаду итд. С тим немају везе само мала села, имају и градови. Шта наша влада и Министарство предузимају поводом тога?

Следеће питање постављам Министарству за саобраћај, односно министарки Михајловић и „Путевима Србије“: на основу чије процене и одобрења су одређене три пута више путарине на ауто-путу Београд–Суботица? Знамо да сада износе 350 динара, а досад су биле 110 динара. Зашто министарка Михајловић каже да Србија никада неће увести вињете, а

вињете има цела Европска унија, односно цео овај регион коме можда и ми тежимо да припадамо? На пример, мађарска вињета за десет дана износи десет евра, словачка за седам дана петнаест, румунска за десет дана три евра итд.

Ако од путарине очекују повећање прихода од осамдесет милиона динара месечно, занима ме колико од тог прихода ће добити Војводина, односно колико ће остати у Војводини, јер говоримо о делу ауто-пута Београд–Суботица? Интересује ме колико ће остати Војводини.

Следеће питање постављам Славици Ђукић Дејановић, а тиче се новог Закона о подршци породици. Очекујемо да Влада Србије на неки начин и овим законом исправи неке неправде које су се до сада трпеле око исплате трудница, а знамо колики нам је наталитет, да такав наталитет нисмо забележили, није био од Првог светског рата. Једноставно, мислим да политика према томе није добра, према демографији. Али, питам.

Порука Републичког завода за здравствено осигурање, да је проблем у исплати накнаде трудничког боловања настао због неадекватног планирања средстава претходног руководства, трудницама и њиховим породицама, хоћу да кажем, не значи ништа. Најмање што труднице заслужују јесте да се сазна ко је одговоран за ту грешку Републичког фонда за здравствено осигурање и да ли ће ти који су погрешили, или једноставно нису омогућили да труднице на време добију ту своју надокнаду, бити кажњени, да ли ће одговарати и када ће се то десити.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала.

Даме и господо народни посланици, уважени грађани Србије, ово је један од оних дана када је све нас грађане Србије срамота због неких ствари које се дешавају у овој земљи под контролом Српске напредне странке. Ако је и од Српске напредне странке, много је.

Постављам питање министру полиције господину Небојши Стефановићу – на основу чије процене угрожености, на основу којег акта и на основу чијег овлашћења Звонко Веселиновић, човек који је оптужен и био у затвору за најтежа кривична дела, има полицијско обезбеђење? Тачније, зашто Звонка Веселиновића, окорелог криминалца, обезбеђују припадници Жандармерије? Звонка Веселиновића обезбеђују двојица припадника из нишког одреда Жандармерије и двојица припадника из

београдског одреда Жандармерије. Имамо имена и презимена. Не желимо да користимо имена и презимена тих људи који само извршавају наређења.

Постављам питање – Закон о полицији је изузетно јасан, у члану 23. став 5. каже се да Жандармеријом командује командант Жандармерије, уз писмену сагласност или одобрење директора полиције – да ли је директор полиције потписао наредбу да његови припадници обезбеђују криминалце у Србији? Да ли криминалци попут Звонка Веселиновића треба да седе на оптуженичким клупама и у затворима или треба да их чува наша полиција? Такође је јасан и члан 30. став 8. Закона, који каже да министар полиције одређује која особа треба да буде чувана од стране полиције или Жандармерије.

Да ли је министар Небојша Стефановић потписао указ којим се Звонку Веселиновићу додељује обезбеђење од стране припадника Жандармерије? Ако министар полиције јесте потписао ту наредбу, ако је директор полиције потписао ту наредбу, тражимо смену министра полиције и директора полиције. Ако пак они нису потписали наредбу, онда, људи, ми имамо још већи проблем, онда се не зна ко управља нашом полицијом и нашом Жандармеријом. Онда имамо паралелне системе у полицији и Жандармерији, што заиста доводи у питање безбедност читаве државе, у целини.

Молимо да што хитније добијемо одговор, јер Србија није земља у којој криминалци треба да буду чувани од стране полиције и Жандармерије, већ земља у којој криминалци треба да буду у затворима.

Друго питање постављам премијерки Ани Брнабић и, пре свега, тужилаштву. Имамо изборе, 24. децембра, у Мионици, Костолцу, Пећинцима и Неготину. Шта је премијерка урадила поводом тужбе од стране Демократске странке да је у Мионици привремени орган донео одлуку, привремени орган у коме учествује и представник Демократске странке, који, гледајте чуда, није позван да учествује у раду тог дана на седници. Четрдесет чланова СНС-а добило је по 40.000 динара, 1.600.000 динара, новца грађана Србије, упумпано је у џепове СНС-а. Постоји кривична пријава. Шта ће тужилаштво и Министарство правде урадити поводом тога?

У Неготину имамо још гору ситуацију: пре четири године на локалним изборима (такође постоје кривичне пријаве) гласали су мртви, гласали су људи који су тог тренутка били у иностранству. Молимо да се пред ове изборе то уведе на један демократски и цивилизован начин, да се

то не понавља. Знамо да то вама из СНС-а није у интересу, али молимо тужилаштво да реагује.

Што се тиче Пећинаца, ту је ситуација најгора и најлошија, пре свега по грађане Пећинаца, те постављам питање тужилаштву – како је Милорад Пантић, звани „Луки Комерц“, из Пећинаца, повереник СНС-а, кандидат Српске напредне странке за председника општине, купио противправно од општине Пећинци, наравно, у којој је он власт (то је, ваљда, политика СНС-а), у Ашањи, у једном дивном месту у којем сам био пре неколико дана, 180 хектара општинске земље? И како је успео да купи у Сибачу, такође једном дивном месту у Пећинцима, 85 хектара од самог себе, тј. од општине у којој је он власт? Двеста шездесет пет хектара плодне земље је отео кандидат за председника општине, „Луки Комерц“ из Пећинаца, грађанима Пећинаца. Хвала.

ПРЕДСЕНИК: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо, чисто јавности ради – општине немају пољопривредно земљиште, тим земљиштем располаже држава и оно не може да се продаје. То у закону пише, али колеге очигледно не умеју да читају.

С тим у вези, прво моје питање је... Добио сам одговор из Тужилаштва у Смедереву, нисам задовољан у потпуности. Одговор јесте да се против Радослава Милојичића и његових сарадника, код народа познатијих као „Хајнекена“ или „Општински сисавац“, води одређени поступак. Моје следеће питање је – зашто та кривична пријава „чучи“ у фиоци Вишег тужилаштва у Смедереву? То је прво питање.

Друго питање је за Владу Републике Србије и Министарство културе, а односи се на РТС, који ја зовем „Радио-телевизија Н2“. Радио-телевизија Србије по уређивачкој политици, а ту једино држава има неки свој утицај, долази у ситуацију да постаје помоћница Телевизије Н1, барем по начину на који се понашају њихови новинари и уредници у информативном програму.

Овог пута питам, с обзиром на то да ми из државног буџета њима дајемо четири милијарде динара, да им годишње грађани Републике Србије уплаћују око четрдесет милиона евра – да ли су они пословно везани за „Дајрект медију“ и Драгана Ђиласа, који има намеру да се кандидује? Односно, да ли је Драган Бујошевић са намером препустио серију коју су

финансирали грађани Републике Србије, што из буџета, што из претплате, односно таксе? Да ли је Драган Бујошевић са намером препустио „Дајрект медији“, где је само фиктивно Ђилас изашао из те медијске куће, најгледанију серију, која је развијана новцем грађана Србије? То мени изгледа као када бих ја засадио воћњак, све урадио, узео прву сиротињску бербу, први род, а када дође на пуни род рекао – Ђиласе, изволи, узми ти, све обери. Дакле, ради се о серији коју грађани у унутрашњости који плаћају претплату, који су развили ту серију, више не могу да гледају.

Под број два, очигледно је да ће она емитовањем на кабловским каналима у Београду послужити као политичко средство, као побољшање Ђиласових реклама у предстојећим београдским изборима. С обзиром на то да су то грађани финансирали, наша обавеза као представника грађана је да питамо зашто се то десило и да ли су то Бујошевић и његови сарадници у РТС-у, који ја зовем „Радио-телевизија Н2“, са намером урадили.

Треће моје питање је око оне паралелне службе безбедности. И до сада се шушкало, а сада су та сазнања и признања очигледна, да у Србији постоји „жута“, паралелна служба безбедности. О њој се шушкало, то Војислав Шешел зна, још од 2000. године, са оним чувеним Јањушевићевим неким лаптопом. Овог пута смо дошли до признања. Шта ће држава, органи безбедности, тужилаштво урадити против Саше Јанковића, Драгана Шутановца и других очигледних креатора паралелне службе безбедности с обзиром на то да су они у Влади Републике Србије 2014. године Саше Радуловићу признали да та паралелна служба постоји и да су они њени припадници?

С тим у вези, моје питање и за овога кога ја зовем „Крадуловић Дел Бој компани“, „Дели Крадојица“, који је против паразитског и партијског система, који је у то време у својој служби имао све своје сараднике и из министарства је правио партију... Ево овде Павловића са 113.000, плус плата, ево овде Ивана Нинића, ево Миленовићке, који су такође, по речима Саше Радуловића, били упознати са сазнањима која је он пренео о Саше Јанковићу, народу познатом као „Саша Прангија“, да је основана паралелна служба безбедности која шпијунира највише државне органе, Парламент, посланике. С тим у вези, по мени и по свима другима, та служба, будући да је била наслоњена на Давенпорта и наше познате „пријатеље“ Британце, шта ће држава урадити јер је та паралелна служба била наслоњена на стране агентуре и стране службе?

У сазнању сам да су чули крчање и да су мењали опрему. Господо, није требало мењати опрему; то што сте чули, чули сте крчање црева народа који сте ви довели у сиромаштво које је неиздрживо за гледање. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Ђорђе Милићевић.

Изволите.

ЂОРЂЕ МИЛИЋЕВИЋ: Захваљујем, председнице.

Поштовано председништво, даме и господо народни посланици, имам само једно питање. Имајући у виду опредељеност државе да се Србија инфраструктурно развија, да модернизује постојеће саобраћајнице и гради потпуно нове, као што је Коридор 11, односно ауто-пут кроз западну Србију ка јужном Јадрану, користим прилику да најпре Владу и надлежно Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре подсетим на иницијативу Града Ваљева која је везана за пут I Б реда Лозница–Ваљево–Телије од Иверка до Непричаве, у дужини од 16,6 километара, који спаја град Ваљево са ауто-путем. Тренутно је стање тог дела пута од Иверка до Непричаве у поменутој дужини веома лоше. Ширина коловоза је недовољна, недовољан је број прикључака, без заштитне опреме, што озбиљно отежава саобраћај на овом делу пута, угрожава сигурност и безбедност и негативно утиче на развој читавог града, читавог региона, а самим тим и државе.

Према информацијама које имам, постоји идејно решење за наведену деоницу од Иверка до Непричаве у дужини од 16,6 километара, које је израдио Саобраћајни институт ЦИП. Идејним решењем предвиђена је изградња пута по европским стандардима са четири коловозне траке, чиме бисмо имали брзину магистралних саобраћајница. Имплементацијом идејног решења обезбедило би се интегрисање саобраћајне мреже државног пута I Б реда Лозница–Ваљево–Лајковац преко деонице од Иверка до Непричаве на саобраћајни систем Коридора 11. Радови на овој деоници би омогућили излазак целе западне Србије, источне Босне и дела Војводине на Коридор 11.

Изградњом наведене деонице обезбедио би се сигуран и безбедан саобраћај, омогућио бржи економски развој, равномерни економски развој, демографски и друштвени развој, а смањиће се време путовања, трошкова транспорта, биће бољи проток људи и роба. По завршетку деонице ауто-

пута од Руме до Шапца овај државни пут ће бити својеврсна обилазница око Београда.

Истакао бих да је Скупштина Града Ваљева у новембру 2016. године усвојила закључак о прихватању иницијативе за финансирање радова на изградњи дела пута I Б реда Лозница–Ваљево–Ћелије. Полазећи од чињенице да Град Ваљево није у могућности да сопственим средствима финансира радове на изградњи ове деонице пута, али да постоји јасна намера и опредељеност да се она изгради, а имајући у виду значај и важност деонице, моје питање гласи – да ли постоји могућност да Влада Србије и надлежно Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре сагледају све наведене околности, да сагледају све наведене чињенице још једном и да радови на изградњи деонице саобраћајнице Лозница–Ваљево–Лајковац од Иверка до Непричаве, подсетићу још једном, у дужини од 16,6 километара, буду обухваћени заједно са радовима на изградњи Коридора 11? Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала, колега Милићевићу.

Реч има народни посланик Саша Радуловић.

Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Прво питање иде Агенцији за борбу против корупције. Тамо је тренутно вршилац дужности директора. Претходни директор Мајда Кршикапа је 13. новембра поднела оставку на чело Агенције за борбу против корупције, након само два месеца на том месту, без икаквог образложења.

Питање за Агенцију за борбу против корупције је: да ли је ова оставка у вези са 2,2 милиона евра које је 6.789 донатора, велики број њих прималаца социјалне помоћи, уплатило Српској напредној странци за кампању 2017. године? Да ли је то питање прања новца? Колико далеко се отишло у овој истрази и да ли су били вршени притисци на директорку да поднесе оставку зато што је хтела да настави да испитује ова питања прања новца у кампањи? Ради се о огромном новцу.

Ово није први пут. Постоје слични случајеви 2016. и 2014. године. Грађани вероватно знају да имамо неких, у овом случају преко 6.000, донација које су идентичне, по 40.000 динара, тако да је питање да ли је оставка у ствари била изнуђена овим, односно да ли је директорка, пошто је

био притисак на њу да прекине истрагу о овом случају, због очувања свог интегритета поднела оставку.

Друго питање је исто за Агенцију за борбу против корупције – да ли је Агенција тражила од Александра Вулина да јој покаже 22 авионске карте за путовање у Канаду и назад, где је, по његовој изјави, од тетке добио по девет хиљада евра, које је онда, по његовим речима, легално уносио у Србију и тиме платио стан од 200.000 евра? Да би ова тврдња била тачна, да је он добијао новац од тетке из Канаде и уносио у Србију, испод границе која захтева пријављивање, да ли је од њега тражено да покаже те авионске карте којима је преносио тај новац?

Следеће питање је за председницу Владе. Ово сам питао и за време изношења експозеа, а и након тога у питањима, на која није одговорила. Шта квалификује Александра Вулина за место министра одбране? Шта квалификује Зорану Михајловић за Министарство саобраћаја? Шта квалификује Александра Антића за Министарство енергетике? Шта квалификује Ненада Поповића да се бави иновацијама? Када погледате њихове биографије, видите да немају никакво искуство из ових области, а ипак су постављени на место министара.

Очекујемо да председница Владе поштује законску обавезу и да одговори на ова питања.

Затим, постављам питање председници Народне скупштине Маји Гојковић. Досад смо јој у последњих годину и по дана 24 пута поставили питање са скупштинске говорнице. Она има обавезу, по закону и по Пословнику, да у року од 15 дана писмено одговори на свако питање које јој је постављено. Ни један једини пут није одговорила на та питања.

Да би грађани могли да виде – када посланик постави питање, стручна служба га откуца и оно се упути, у овом случају, председници Народне скупштине. И, немамо ни један једини одговор 24 пута. Због чега председница Скупштине константно крши закон и правила, не поштује Пословник, не одговара на питања посланика?

Свако гласање „за“ владајуће већине у овој скупштини иде на звонце, односно председница Скупштине притисне звонце када владајућа већина треба да гласа „за“ и онда се гласа „за“. Ово може лепо да се види на свим снимцима. Питање за председницу Скупштине је – зашто ово чини и зар не мисли да ово унижава достојанство Народне скупштине?

Следеће питање иде председнику Републике. Досад смо га 33 пута питали различита питања из различитих области, ни један једини пут није

одговорио. Да ли мисли да тиме што не поштује закон и правила и не одговара посланицима шаље лош сигнал грађанима Републике Србије да правила за неке људе не важе?

Затим, питање за њега. У Уставу постоји одредба која каже „Забрана сукоба интереса“ и каже да нико не може вршити државну или јавну функцију која је у сукобу са његовим другим функцијама, пословима или приватним интересима. Председник Републике уједно је председник Српске напредне странке, па је питање за њега – када гостује на телевизијама и говори о опозицији, напада опозиционе политичаре, говори о изборима у Београду, да ли тиме крши своју уставну обавезу да заступа све грађане, да не може да напада опозицију? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик Жарко Мићин.

Изволите, колега Мићин.

ЖАРКО МИЋИН: Захваљујем, председавајући.

Даме и господа народни посланици, поштовани министри, своје данашње питање упутићу Министарству правде и министру Нели Кубуровић и Министарству унутрашњих послова и министру Небојши Стефановићу.

На једној седници Народне скупштине моја уважена колегиница из Демократске странке поново је покушала да обмане грађане Србије спинујући и износећи полуинформације. Наиме, она је рекла да је поднето 340 тужби против Града Новог Сада због, како она каже, асфалтирања дворишта грађана и да то представља бахатост градоначелника Милоша Вучевића због које ће град морати да плати велики новац. Али оно што је прећутала јесте да је преко 80% тужби за ово асфалтирање везано управо за асфалтирање из њиховог времена, дакле пре 2012. године, неке су чак из седамдесетих година. Није рекла како се то асфалтирало у њихово време, јер су господа из Демократске странке то радила без икаквих сагласности власника парцела којима су асфалтирали. Е, то је бахатост!

Зато ми данас жањемо оно што је „преспособни“ градоначелник Демократске странке Павличич посејао. Не само то, врхунац бахатости је то што и када су радили нпр. канализацију, исто су радили без сагласности па смо ми, када смо 2012. године преузели власт, дошли у ситуацију да су четири грађевинске дозволе пале, па су грађани морали још месецима да чекају да би им завршили канализацију, због такве бахатости Демократске странке.

Хвала богу па је Српска напредна странка, на челу са Милошем Вучевићем, 2012. године преузела власт у Новом Саду. Не стидимо се што смо грађанима урадили десетине километара путева и десетине километара канализације, и то највише у приградским местима, у којима живе људи који су кажњени од Демократске странке зато што је нису подржавали. Изградили смо четири пречистача отпадних вода вредних чак 643.000.000 динара, којима смо омогућили функционисање канализационе мреже у Степановићеву, Бегечу, Ковиљу и Руменки.

Град Нови Сад је будућа европска престоница културе, европска престоница младих. Данас у Новом Саду имамо нову индустријску зону са „Лиром“ и „Делфајем“, са преко 3.000 нових радних места. Завршавамо нову зграду хитне помоћи и музичко-балетску школу.

Зато је срамотно када неко из „жутог предузећа“ овде у Скупштини ставља у уста градоначелника Вучевића, захваљујући коме је све ово урађено. Срамотно је када градоначелника Вучевића прозивају управо они који треба да се стиде јер су жмурили док су високи функционери Демократске странке спроводили политику „лева рука – десни џеп“, они који су жмурили док се из Развојне банке украло преко четрдесет милиона евра, они који су жмурили док се од деце са посебним потребама за изградњу дворца Хертеленди украло преко милион евра.

Срамотно је када градоначелника Вучевића прозивају они који су жмурили на малверзације на Булевару Европе, јер тамо су такође, између осталог, асфалтирали људима преко парцела, без њихове сагласности. Али не само то, то није било довољно него је високи функционер Демократске странке дао налог да се пребаци шестсто милиона динара авансно извођачу, од чега је оправдано само 137.000.000 динара, а преко 450.000.000 динара је нестало у неким џеповима. Зато мислим да је јако важно да грађани сазнају у којој је фази тренутно кривични поступак за злоупотребе приликом изградње Булеvara Европе и за колики новац су оштећени грађани у овом поступку. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Прелазимо на тачке 1–31. дневног реда (наставак заједничког начелног и јединственог претреса):

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ДОПУНИ ЗАКОНА О БУЏЕТУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ ЗА 2017. ГОДИНУ;

– ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ОДЛУКУ О ИЗМЕНАМА ФИНАНСИЈСКОГ ПЛАНА ФОНДА ЗА СОЦИЈАЛНО ОСИГУРАЊЕ ВОЈНИХ ОСИГУРАНИКА ЗА 2017. ГОДИНУ;

– ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ОДЛУКУ О ИЗМЕНАМА ФИНАНСИЈСКОГ ПЛАНА НАЦИОНАЛНЕ СЛУЖБЕ ЗА ЗАПОШЉАВАЊЕ ЗА 2017. ГОДИНУ;

– ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ОДЛУКУ О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ФИНАНСИЈСКОГ ПЛАНА РЕПУБЛИЧКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ ЗА 2017. ГОДИНУ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О БУЏЕТСКОМ СИСТЕМУ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О БУЏЕТУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ ЗА 2018. ГОДИНУ СА ПРЕДЛОГОМ ОДЛУКЕ О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ФИНАНСИЈСКИ ПЛАН РЕПУБЛИЧКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ ЗА 2018. ГОДИНУ, ПРЕДЛОГОМ ОДЛУКЕ О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ФИНАНСИЈСКИ ПЛАН РЕПУБЛИЧКОГ ФОНДА ЗА ЗДРАВСТВЕНО ОСИГУРАЊЕ ЗА 2018. ГОДИНУ, ПРЕДЛОГОМ ОДЛУКЕ О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ФИНАНСИЈСКИ ПЛАН ФОНДА ЗА СОЦИЈАЛНО ОСИГУРАЊЕ ВОЈНИХ ОСИГУРАНИКА ЗА 2018. ГОДИНУ И ПРЕДЛОГОМ ОДЛУКЕ О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ФИНАНСИЈСКИ ПЛАН НАЦИОНАЛНЕ СЛУЖБЕ ЗА ЗАПОШЉАВАЊЕ ЗА 2018. ГОДИНУ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПОРЕЗУ НА ДОДАТУ ВРЕДНОСТ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПОРЕЗУ НА ДОБИТ ПРАВНИХ ЛИЦА;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПОРЕЗУ НА ДОХОДАК ГРАЂАНА;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ДОПРИНОСИМА ЗА ОБАВЕЗНО СОЦИЈАЛНО ОСИГУРАЊЕ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О РЕПУБЛИЧКИМ АДМИНИСТРАТИВНИМ ТАКСАМА;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЈАВНОЈ СВОЈИНИ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О РОКОВИМА ИЗМИРЕЊА НОВЧАНИХ ОБАВЕЗА У КОМЕРЦИЈАЛНИМ ТРАНСАКЦИЈАМА;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О СПРЕЧАВАЊУ ПРАЊА НОВЦА И ФИНАНСИРАЊА ТЕРОРИЗМА;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ОГРАНИЧЕЊУ РАСПОЛАГАЊА ИМОВИНОМ У ЦИЉУ СПРЕЧАВАЊА ТЕРОРИЗМА;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О РЕГУЛИСАЊУ ЈАВНОГ ДУГА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ ПО ОСНОВУ НЕИСПЛАЋЕНЕ ДЕВИЗНЕ ШТЕДЊЕ ГРАЂАНА ПОЛОЖЕНЕ КОД БАНАКА ЧИЈЕ ЈЕ СЕДИШТЕ НА ТЕРИТОРИЈИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ЊИХОВИМ ФИЛИЈАЛАМА НА ТЕРИТОРИЈАМА БИВШИХ РЕПУБЛИКА СФРЈ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА О ЗАЈМУ (ЗАЈАМ ЗА РАЗВОЈНЕ ПОЛИТИКЕ У ОБЛАСТИ УПРАВЉАЊА РИЗИЦИМА ОД ЕЛЕМЕНТАРНИХ НЕПОГОДА СА ОПЦИЈОМ ОДЛОЖЕНОГ ПОВЛАЧЕЊА СРЕДСТАВА) ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И МЕЂУНАРОДНЕ БАНКЕ ЗА ОБНОВУ И РАЗВОЈ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА О ЗАЈМУ (ПРОГРАМ УНАПРЕЂЕЊА ЕФИКАСНОСТИ И ОДРЖИВОСТИ ИНФРАСТРУКТУРЕ) ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И МЕЂУНАРОДНЕ БАНКЕ ЗА ОБНОВУ И РАЗВОЈ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И КАНЦЕЛАРИЈЕ УН ЗА ПРОЈЕКТНЕ УСЛУГЕ У ВЕЗИ СА ОТВАРАЊЕМ КАНЦЕЛАРИЈЕ УН ЗА ПРОЈЕКТНЕ УСЛУГЕ У БЕОГРАДУ, У РЕПУБЛИЦИ СРБИЈИ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О СТЕЧАЈУ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ФИНАНСИЈСКОЈ ПОДРШЦИ ПОРОДИЦИ СА ДЕЦОМ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О РАДУ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗАПОШЉАВАЊУ И ОСИГУРАЊУ ЗА СЛУЧАЈ НЕЗАПОСЛЕНОСТИ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗАПОШЉАВАЊУ СТРАНАЦА;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ЗАПОСЛЕНИМА У ЈАВНИМ СЛУЖБАМА;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗАПОСЛЕНИМА У АУТОНОМНИМ ПОКРАЈИНАМА И ЈЕДИНИЦАМА ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПЛАТАМА СЛУЖБЕНИКА И НАМЕШТЕНИКА У ОРГАНИМА АУТОНОМНЕ ПОКРАЈИНЕ И ЈЕДИНИЦЕ ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О СИСТЕМУ ПЛАТА ЗАПОСЛЕНИХ У ЈАВНОМ СЕКТОРУ;

– ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНИ ЗАКОНА О УРЕЂЕЊУ СУДОВА;

– ПРЕДЛОГ АУТЕНТИЧНОГ ТУМАЧЕЊА ОДРЕДБЕ ЧЛАНА 48. ЗАКОНА О ИЗВРШЕЊУ И ОБЕЗБЕЂЕЊУ („СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РС“ БР. 106/15 И 106/16 – АУТЕНТИЧНО ТУМАЧЕЊЕ);

– ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ДАВАЊУ САГЛАСНОСТИ НА ФИНАНСИЈСКИ ПЛАН РЕГУЛАТОРНОГ ТЕЛА ЗА ЕЛЕКТРОНСКЕ МЕДИЈЕ ЗА 2017. ГОДИНУ.

Да ли председници, односно представници посланичких група желе реч? (Да.)

Реч има народни посланик Војислав Шешељ.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Даме и господо народни посланици, ја сам познат по брзом читању, по најбржем читању, по читању брзином светлости, али нисам све ово стигао још да прочитам. Ако поново одем у Хаг, понећу да тамо читам па ћу накнадно министру Вујовићу изнети своје примедбе.

Ми смо добили да расправљамо о 31 тачки дневног реда као да се ради о једној јединој. Спојили смо бабе и жабе, па ако за једну тачку дневног реда кажем баба, морам одмах да кажем жаба, да не бих ону другу испустио, и тако редом, да бих све рекао што сам имао за двадесет минута.

Ми опет доносимо Закон о буџету за следећу годину а да немамо завршни рачун буџета за 2016. годину. Министар је лично одговоран за тај завршни рачун, јер без тог завршног рачуна ми заправо, министре Вујовићу, не знамо како ви послујете. Можда ви нас фарбате, можда ви нас правите будалама, хвалите се буџетским суфицитом. Ми не видимо где вам је тај суфицит, како сте га створили, јесте ли били леви и паметни па вам се

десило, или сте случајно били успешни или сте однекуд одвадили, захватили итд. Ово су врло озбиљне ствари, ја се на шалим.

Ако сте имали целе ове године суфицит скоро шездесет милијарди, како онда за следећу годину предвиђате дефицит? Јесте он минималан, мали у односу на досадашњи, али чему уопште дефицит? Ваљда ви остајете; па, ми очекујемо да будете још успешнији. Дајте нам уравнотежен буџет, то је неких 0,6% разлике. Само сте у дефициту 0,6%. Зачас нам можете дати уравнотежен буџет. Одсеците негде, није тешко. Има још тих буџетских корисника, паразита, који егзистирају о државном трошку а да немају никакву сврху постојања.

Ви сте нам дали овде један уџбеник о буџету за текућу годину, из кога ми мало тога можемо да научимо. Могу само да вам укажем на неколико слабости. На пример, зашто у приходној страни буџета нема онога што планирате да добијете из пословања Народне банке Србије? Уопште Народну банку Србије не помињете из буџета, а она је дужна да из свог профита 70% упуту буџету Србије. Народну банку Србије овде, изгледа, нико не контролише. Она јесте апсолутно самостална у вођењу монетарне политике, али не сме да буде зли дух који ће излетати из чаробне лампе сваки пут кад му се прохте, а нико му ништа не може. Морате контролисати колике плате примају и да ли послују исправно, по закону и све остало.

Ви опет доносите буџет а да нисте донели закон о платним разредима. Заправо, ви сте се у једном законском пројекту мало позабавили тим питањем на нивоу локалне самоуправе, али ви немате – ви сте један труст мозгова, цела Влада – ви немате међу собом способног човека да изради тај закон о платним разредима. Зашто? Зато што ви не можете да дирнете у страначке кадрове који су формално на функцијама испод вас а имају веће плате него ви. Ви имате плате око хиљаду евра, неки мање од тога, а имате државне чиновнике у вашем сектору рада који имају плате много веће од ваше. Како је то могуће? То је само могуће у земљи Недођији и у држави Србији. То су два једина ентитета на целом свету где је то могуће.

Ви овде нисте у стању, дакле, да представите пројекцију будућег прихода Народне банке, а вероватно и није потпуно ваша кривица, осим што се не усуђујете да се ухватите укоштац са гувернером, јер ви, као ни ми... нисмо добијали већ две године никакве извештаје од Народне банке. Можда ви јесте тајно на ноћним седницама имали некакве извештаје. Ми

нисмо имали ни јавно ни тајно. Народна банка се отела контроли. Гувернерка се хвали само новим фризурама, има луксузне набавке за своје запослене, има разновразне друге прохтеве, а како она послује, то нико не зна.

То што је динар релативно стабилан, то није тешко постићи. То свако од вас зна да постигне, да ли је тако? Не бисте тако добро као ја, али били бисте солидни. Она ту никакав успех нема, заправо. Довољно је да се не штампа новац без покрића и динар је одмах чврст. Он је привидно чврст, јер праву чврстоћу може имати тек кад будемо имали јаку привреду.

Чак ни ово није паметан потез, што динар привидно јача. Требало га је зауставити негде око 120 динара за један евро, јер онај замајац који следи може бити веома опасан. Кад почне да пада, пада много брже него што бисмо смели да дозволимо. Ово је један луксуз који је Народна банка себи дозволила да би гувернерка себе представила способном, и ништа више. Ово је, заправо, погубно за наш извоз. Од овако „јаког“ динара користи имају само увозници. Са аспекта економске политике Владе, то такође није добро.

Кад ћете да направите закон о платним разредима? Никада. Вероватно ћемо морати да чекамо следећу владу, нашу радикалску владу, способнију, паметнију. Ми смо радикалне демократе. Радикали су по дефиницији радикални демократи, нису досманлије. Они други демократи су настали од радикалских отпадника, зато ми сада упадају у реч. Знате, радикали су имали и раније својих отпадника, који су се прозвали самосталним радикалима, а на крају, под Давидовићем, демократама. Дакле, наши отпадници су почели од Демократске странке па се наставили после. Живковић није био наш отпадник, морам одмах да нагласим, тако ми никад нисмо падали.

Хајде, људи, шта друго да радим кад добијем ово и да говорим о овоме? Шта друго да радим него да се повремено нашалим? Како да се о овоме говори?

Имате ви у овом буџету много небулозних ставки. Томислав Николић није хтео да се исели из државне резиденције. Ко управља том државном резиденцијом? Влада. Влада има своју службу – некад се то звало Дирекција за имовину, да ли се још увек тако зове – и морала је да исели Томислава Николића принудно у року од петнаест дана, ако се сам не исели. Ви сте кривично одговорни што га нисте иселили, што се огромне

државне паре троше за одржавање те виле, иако он има безброј станова, и у Београду и кулу ни на небу ни на земљи у Бајчетини итд.

А дали сте му још и измишљено полуминистарство. Формално није министарство, него агенција (како се то зове, Наташа?), Канцеларија, још нижи ниво од агенције, за сарадњу, за координацију сарадње са Русијом и Кином. Али та канцеларија је реално изнад ранга министарства, јер су њени чланови поједини министри, па који се одазове да дође на седницу, дође. Који се превари па дође, после се удара у главу што је одлазио. Има и паметнијих, ваљда, који уопште не иду на те седнице, који се једноставно оглуше.

То је канцеларија која ништа не ради, а ви сте, министре, овако бацили педесет милиона динара. Ево овако, као конфете што се бацају за Нову годину или на свадбама. За вас су педесет милиона динара конфете, које бацате на један миг, да се задовољи нечија сујета или да Томислав Николић не би случајно формирао нову странку па да вам помрси рачуне. Нема он шансе да формира нову странку. Сувише се он накрао, сувише су његове крађе познате у јавности да би могао формирати нову странку. Обуставите то финансирање, уштедите тих педесет милиона.

Видим овде неке ставке које се тичу културе. Која ми је то страна, Наташа? То је 147. страна. Ви сте тамо мање пара предвидели за Матицу српску него за резиденцијални дворски комплекс на Дедињу. Ево шта сте урадили. Резиденцијални дворски комплекс би требало сам себе да финансира: од улазница, од програма који се тамо организују, од изнајмљивања сала за разне сврхе итд. Немам ја ништа против да у једном делу тог комплекса живи породица Карађорђевић. Ми смо против монархије, апсолутно против монархије, али нисмо за то да се породица Карађорђевић остави на улици. То је огроман комплекс и треба да доноси приходе. Па, ако не знате на бољи начин да остварите приходе, посадите тополу, топола најбрже расте, продајте дрво некој фабрици. А укинули сте и фабрике папира. То су учиниле досманлије пре вас.

Дакле, не знате како да тај дворски комплекс зарађује, а морали бисте да знате. Кад не знате, онда га затворите, забравите, а немојте му давати десет милиона динара више него Матици српској. Матица српска нам је име и презиме. Она је претеча САНУ. Она нам је чувала национални идентитет у најкритичнијим моментима. Она и даље има веома важне програме рада, деловања, издавачку делатност, часопис „Летопис Матице српске“ итд.

У прошлом буџету сте имали више пара издвојених за „Егзит“ него за Матицу српску, а „Егзит“ финансира и Скупштина Србије буџетом, и буџет Војводине и буџет Града Новог Сада. Сада је важније годишње окупљање белосветских наркомана од неколико дана него финансирање целокупног рада Матице српске. Сто година присаједињења, то је организовала Матица српска, колико знам. Да ли је тако?

Даље, с једне стране, режимски медији су пуни оптужби на „жутог Бујкета“ и телевизију коју је он, практично, приватизовао. С друге стране, ви издвајате огромне паре, четири милијарде динара, за делатност јавних медијских сервиса, па још за пројектно финансирање милијарду – пет милијарди. Близу смо ове тачке кад можете да уравнотежите буџет. Чему то? Не можете да управљате државном телевизијом, а дајете јој огромне паре под изговором да је то јавни сервис.

Није то јавни сервис, то је јавна кућа, јер тамо „жути Бујке“ плаћа људе одокативно, а тамо главну политику води једна љотићевка каква је Оливера Ковачевић. Онтолошка љотићевка. Деда јој је био још истакнути љотићевац и тако се и она понаша. Води антисрпску политику. Није још изводила крагујевачке ђаке на стрељање, али ко зна, не дај боже да јој се укаже прилика. Сваки љотићевац у стању је да то ради чим му се укаже прилика. И када једном стрељају, онда су увек спремни да стрељају свој народ, српску сиротињу и ђаке гимназије.

Даље, ви овде у оквиру система информисања опет имате предвиђено финансирање медија. С једне стране законом је забрањено да држава буде власник медија. По мом мишљењу, ту су морали да буду изузеци, да се односе на државну телевизију, на државни радио и новинску кућу „Политика“ и да то и даље буде државно па да тиме управља вишестраначки управни одбор и да се прави нека равнотежа утицаја. Раније смо то имали. Није добро функционисало, али је функционисало, а сада ништа не функционише.

Када гледамо коме дајете те паре, јер овде има оно што даје Влада али је сакривено оно што дају локалне самоуправе и Град Београд, огромне паре се дају медијима. Наводно се расписују конкурси. Дешавало нам се, кад министарства распишу конкурсе за финансирање невладиних организација, да се прво распише конкурс а да се онда региструје неваљана организација која се пријави на конкурс и тражи паре и чак добије паре.

Сада имамо случајеве финансирања интернет портала, дакле парамедија. Знате колико је пара потребно да се формира интернет портал?

Нула пара. А онда, јави вам се на конкурс и ви дајете паре. Не дајете увек паре, имате ви неке ваше критеријуме по којима дајете паре па неко добије много, неко захвати баш колико му треба, а неко не добије ништа. Да бисте били праведни, морате то укинути. Ево вам још једног начина да уравнотежите буџет.

Добро је што повећавате средства за плате војника и полицајаца. Наравно, и те плате се могу уградити у платне разреде, с тим што би ова лица која се излажу додатним опасностима, дакле лица која носе оружје, која имају посебна овлашћења, имала један коефицијент који немају остали. И то се да врло солидно решити, само треба мало добре воље. Ни о томе нико не размишља.

Имате случајеве да власти финансирају синдикате, па једне финансирају, друге не финансирају. На локалној самоуправи опет неко даје паре како му се прохте. Имамо читав низ злоупотреба, а изгледа да нам буџетска инспекција уопште не ради. Јер, да нам ради буџетска инспекција, не би се могло десити да Зорана Михајловић купује доњи веш у најскупљој продавници у Њујорку државним парама, државном картицом. Тек када су медији дигли дреку, онда је она, као, надокнадила те паре. Да ли је, ни то не знамо, није нам кроз буџет исказано, а волели бисмо да јесте.

Иако сте се трудили да овим буџетом много шта сакријете, нисте успели, министре Вујовићу. Овом седницом Скупштине ви сте спречили темељиту расправу о буџету. Сваки од ових пратећих закона, неки су заиста пратећи а неки немају везе са буџетом, заслужује посебну расправу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Шешел.

Реч има министар Вујовић.

Изволите.

ДУШАН ВУЈОВИЋ: Покушаћу кратко да дам одговоре на нека конкретна питања и замолићу колеге министре да у делокругу своје надлежности одговоре на питања која сте овде озвучили.

Прво, само кратко да прочитам неке чињенице и датуме. У буџетском процесу постоје јасно дефинисана права и обавезе, одговорности свих организација и свих учесника. Ми смо поднели извештаје о извршењу буџета, и подносимо сваке године, у роковима који су прописани. Ми, мислим на Министарство финансија. Значи, ми на основу предлога, детаљног предлога о извршењу буџета који саставља Трезор на основу података који се налазе у добро заштићеном електронски организованом систему, састављамо документе који носе све податке о примицима и

издацима буџета, приходима и расходима, и то одобравамо на Министарству финансија и прослеђујемо даље на два места: једно је информација Влади Србије, а друго је Државна ревизорска институција, која врши контролу тога.

Следећи корак у том процесу је када ДРИ поднесе извештај са примедбама својим и замеркама, где има доста ствари које не могу тако лако да се разреше зато што комбинују стварно извештавање са методолошким проблемима типа третирања курсних разлика, које су претходних година биле огромне и стварале су велику недоумицу, до тога како се третирају поједина краткорочна задужења, где такође постоји раскорак између ставова. Не улазећи у техничке детаље, они подносе свој извештај, који онда заједно са нашим извештајем иде на Владу, на формално усвајање и слање у Парламент.

Само ћу рећи датуме када смо ми урадили свој део посла. Ми смо за 2015. годину донели свој извештај и упутили га Влади на разматрање 19. августа 2016. године, седам-осам дана после формирања Владе 11. августа те године. Знате да је Влада била техничка влада и није то могла да усваја док није формирана, 11. августа 2016. године. Ми смо недељу дана после формирања Владе упутили тај документ Влади. Извештај ДРИ је стигао нешто касније. Измењен је текст, уважавајући примедбе ДРИ, и упућен је 7. децембра прошле године. Предлажем да поднесете посланичко писмено питање Влади да вам каже који је статус тог документа. Најбоље је да се писмено поднесе захтев.

Што се тиче завршног рачуна за 2016. годину, ми смо извештај поднели 2. августа 2017. године, пошто је Влада формирана крајем јуна, после месец дана смо поднели тај извештај. И за стање тог извештаја такође би било добро да поставите посланичко питање у писменом облику, да вам се званично одговори од Владе.

Што се тиче дефицита, ту морам да потрошим два минута да вам објасним ситуацију. Ми смо прошле године формирали дефицит на нивоу од 1,7% БДП-а, укључујући пројектно финансирање. Ми смо систематски током неколико година проширили обухват републичког буџета и, такорећи, померили већину оних ставки које нам међународна методологија дозвољава изнад линије, да се све види. Пре је било гурано јако много тих трансакција испод линије, где се не зна тачно шта се дешава, све се третира као дуг. Значи, први корак је био да елиминишемо ризично финансирање ликвидности уз државне гаранције, да померимо све трансакције које је

било могуће померити изнад линије и да обухват буџета проширимо на пројектно финансирање.

Прошле године, са пројектним финансирањем, планирани дефицит је био 1,7% БДП-а. Средином године то је ревидирано на 1,1% због бољег извршења буџета од плана. Тај 1,1% планираног дефицита, то је та цифра коју цитирамо када сам јуче говорио о буџету, планирани дефицит је био отприлике педесет милијарди; у овом тренутку, крајем новембра, остварује се суфицит од око 74 милијарде републичког буџета и наша процена је око петнаест-шеснаест милијарди ових других ствари, укључујући локал, који не улази у републички буџет.

То је тај суфицит који ви помињете и ту сте потпуно у праву. Е сад, како тај суфицит утиче на планирање дефицита у наредној години? У текућој години остварење зависи не само од редовних прихода и расхода, него и од ванредних прихода и расхода. Између осталог, Народна банка, коју помињете, уплатила је крајем марта значајна средства, која су остварена из редовног рада Народне банке, укључујући курсне разлике али укључујући и повраћај средстава, односно добити Народне банке која је остварена на основу разрешења неких стечајних поступака које је водила Агенција за осигурање депозита и на основу читавог низа других послова где је Народна банка од стране ове скупштине именована да у име и за рачун Владе води те послове. Значи, они су уредно то обрачунали у своју добит и уплатили, не могу тачан датум да вам кажем, ви то можете упитом да сазнате, крајем марта ове године. Према томе, то је ушло у наше ванредне приходе, а ушло је у њихову добит из прошле године.

Да будем прецизан, Народна банка јесте независна институција, како је то дефинисано законом, у праву сте потпуно, она је независна у вођењу монетарне политике али одговара за резултате те монетарне политике.

Онај део који је мање познат јавности, који је јако важан, то је шта Савет гувернера одлучује и како се Народна банка понаша; постоје тачке од 1. до, чини ми се 14, које то дефинишу. Оне ствари које сте ви поменули се управо ту налазе. Значи, доноси статут, на предлог Извршног одбора Банке; утврђује режим курса динара (јако важно); доноси стратегију управљања девизним резервама; одлучује о чланству у међународним финансијским организацијама и институцијама где је НБС директни представник Србије; доноси финансијски план Народне банке (то је оно што сте поменули); усваја годишње финансијске извештаје НБС. Посланици, ја мислим, имају

право да траже те финансијске извештаје. Значи, они доносе план и доносе извештај о том плану.

Даље, врши избор руководиоца у организационој јединици НБС за послове интерне ревизије. Значи, постоји интерна ревизија и они то раде, они врше избор људи, врше избор спољног ревизора. Значи, они имају спољног ревизора – и морају да га именују – који врши ревизију тих извештаја. Као што ми наш завршни рачун дајемо ДРИ, која је у међународним стандардима тзв. *supreme audit institution*, тј. код нас Државна ревизорска институција, они раде ревизију тих извештаја.

Разматра извештај спољног ревизора; врши надзор система финансијског извештавања, управљања ризицима и унутрашње контроле НБС; оцењује да ли су рачуноводствене политике и процедуре које су усвојене у НБС одговарајуће; усваја годишњи план о обављању интерне ревизије; врши надзор обављања интерне ревизије (мало скраћујем); доноси стратегију развоја НБС. Значи, све је то написано.

Ја не знам тачно, пошто су они независни, у којој форми од тих извештаја би требало да буде доступно и вама достављено, било би добро да упутите питање. То је легитимно питање, на који начин ви можете да budete информисани о раду.

Могу да вам кажем, онај део где они исказују добит, они нама доставе добит. Зашто тога нема у буџету? Претходних година смо то стављали и онда је била оштра критика да ми не можемо да знамо унапред. Значи, то третирамо исто као и све друге ванредне приходе и расходе. Значи, то нису порески приходи, то су добити и ми имамо врло конзервативну... Иако смо ове и прошле године остварили значајне приходе, непореске приходе, од рада свих оних организација, укључујући НБС, које остварују добит, ми то не планирамо у буџету да не бисмо вештачки стварали веће приходе и самим тим и веће апетите, али редовно то евидентирамо. Према томе, све што остваре и НБС и сва друга јавна предузећа, ми евидентирамо и о томе извештавамо. Према томе, ту не би требало да буде било каквих тајни.

Предлажем да министар Ружић одговори тачније за плате. Ја само могу да кажем генерално, ми се већ две године трудимо да направимо један систем плата који ће бити транспарентан, одговоран и нудити могућност управљања кадровима. Сетите се, када смо донели Закон о ограничавању запошљавања у јавном сектору, децембра 2013. године, онда је један од кључних услова био да се у року од две године донесу закони, односно

уређивање те сфере, да бисмо престали са грубим ограничавањем запошљавања и прешли у дефинисање запошљавања које ће бити у функцији и плата и запошљавања. То још нисмо урадили. Значи, то нам још увек предстоји. Неки закони ће бити у овом блоку сада у децембру, а неки закони ће можда бити касније. Предлажем да вам министар Ружић то детаљније објасни.

Што се тиче свих осталих елемената у буџету, детаље Канцеларије коју сте помињали ћете наћи на страни 67. То је на предлог који је нама усвојен. Ми смо усвојили тамо где смо мислили да је оправдано, ту су плате више од 50%, скоро 60% те канцеларије.

Поређење између појединих... Министар културе ће боље одговорити на поређење појединих алокација у буџету Министарства културе, само обратите пажњу да се они зову – културе и информисања. Ми неке обавезе имамо према стандардима у Европи, а да ли се то и како реализује, то је питање посебне дискусије. Толико за сада.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Прво повреда Пословника, па реплика др Шешељ.

Реч има народна посланица Александра Томић, повреда Пословника.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајући.

Повредили сте члан 107 – достојанство Народне скупштине, и 106 – говорник може да говори само о тачки дневног реда.

С обзиром на то да сте ви, господине председавајући, заменик члана Одбора за финансије, требало је да обавестите, ради јавности, а мислим и због информисаности министра, да је НБС, према Закону о НБС, према Уставу, према Пословнику о раду Скупштине, дужна да до 30. јуна достави свим посланичким групама своје извештаје о раду, а да смо на Одбору за финансије у јулу расправљали о свих четрнаест тачака које су предмет рада НБС за претходну годину. Посланици свих посланичких група имају право да дођу на тај одбор.

С друге стране, повреда је у томе што председавајући није на адекватан начин одговорио на овакав напад. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Томић.

Сматрам да нисам прекршио Пословник. Ради свих народних посланика и јавности, овде сам у улози спикера и имам једину опцију да сиђем у клупу и да то објасним, што сте ми малопре рекли и сугерисали. То је тренутно немогуће. Хвала.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање?
(Не.)

Право на реплику има др Војислав Шешељ.

Изволите.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Нисмо добили ни план монетарне политике НБС никада у ове две године. Надам се да ће ускоро доћи на дневни ред пословање НБС па ћемо имати прилику да о томе расправљамо.

Овде бих одговорио само министру Вујовићу. Министре, мени је драго што се ви прикључујете мојој критици Владе, зашто Влада није поднела извештај о трошењу у оквиру буџета за прошлу годину, односно фискални извештај за прошлу годину, завршни рачун буџета. Изгледа да је ваше министарство урадило све што је требало; када је Влада требало још само мали корак да направи и то пошаље, Влада није послала.

Међутим, министре, постоји један принцип у парламентарној демократији – принцип континуитета власти. Ви као Министарство финансија и Влада у целини одговарате за све обавезе претходних влада. Ако ниједна влада од 2003. године није поднела финансијски извештај, онда ви морате све те извештаје да поднесете и кажете зашто они нису, па да то буде убедљива критика њиховог рада а афирмација вашег рада. За Народну скупштину нема промена у континуитету Владе. Ви се мењате партијски након избора, једна партија добије изборе, друга изгуби и ви се мењате персонално између избора, али за Народну скупштину постоји Влада у континуитету. Имате, дакле, да поднесете извештаје за четрнаест година.

Даље, кажете да је у марту Народна банка уплатила значајну суму новца. На основу тога што је НБС уплатила у марту ви сте могли да креирате буџетску приходну ставку па да кажете – ако је у марту ове године уплатила толико, очекујете и следеће године исто толико, нешто мање или нешто више. Или да узмете просек, рецимо, претходне четири године, па кажете – просек је био толики па планирамо да нам и ове године толико уплатите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, време.

Реч има министар Владан Вукосављевић.

Изволите.

ВЛАДАН ВУКОСАВЉЕВИЋ: Хвала.

Само неколико кратких осврта на неке од опсервација које смо чули. Када је реч о Матици српској, ту постоји неподељена сагласност око

значаја, и историјског и културолошког, Матице српске. Дакле, Министарство културе и информисања у потпуности подржава такво виђење ствари, оно је заједничко – да је Матица српска једна од темељних установа српске културе, историје, традиције и идентитета.

Такође, слободан сам да констатујем да је у неком протеклом периоду, да сада не наводим све године, помоћ Матици српској била мања и неки њени интереси су занемаривани, али она без сумње представља једну од установа културног језгра овог народа.

С тим у вези бих скренуо пажњу само на податке буџетског типа: у 2016. години буџетом је за помоћ раду Матице српске било предвиђено 35.000.000 (то је 2016); у овој, 2017. години то је 45.000.000 и буџетом за 2018. годину 56.000.000. Значи, имамо један јасан тренд раста: 2016, 2017. и 2018. година – 35, 45 и 56.

Осим тога, Матица српска на конкурсима за суфинансирање пројеката у култури добија додатну помоћ за пројектно финансирање, тако да ми у границама овог буџета и ових финансијских околности дајемо, чини ми се, значајан допринос финансијском пословању и другим програмским активностима Матице српске. То ћемо наставити да чинимо и настојаћемо да у следећој години овај тренд буџетског раста за одвајање за пословање Матице српске расте и даље овим темпом, можда и већим, али овај темпо, 35, 45 и 56, врло је значајан искорак.

Е сад, ако то поредимо са неким другим стварима, то нису ствари за директно поређење. Дворски комплекс јесте од изузетног културног значаја, историјског, идентитетског такође, тамо се налазе ремек-дела уметности, домаће и стране, тамо се налазе платна Пусена, Каналета, скулптуре Мештровића итд. Сматрамо да тај комплекс... Такође, ова сума која се сада издваја је мања у односу на суме које су се издвајале 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010. године, ти износи су били сто двадесет милиона, сто милиона и осамдесет милиона.

Ту постоји неки минимум, реч је огромном комплексу који захтева инвестиционо одржавање, наравно и чување тих уметничких дела од којих су нека ремек-дела. Ви сте у праву ако наглашавате могућност да се сам принцип рада дворског комплекса унеколико промени и да он има неке значајније можда самосталне приходе, али ми ћемо настојати... Ствари су за ову... Можемо и неком другом приликом о томе детаљније, ствари су унеколико компликованије, али то је достижно и могуће. Ми ћемо настојати да тај предлог узмемо у обзир и да у датим околностима видимо

да ли постоје додатни потенцијали за туристичко и комерцијално обogaћивање, односно повећање прихода, али ми не можемо да дајемо мање од овога јер је, отприлике, на тој граници сама граница одржавања укупног комплекса у иоле доличном стању.

Када је реч о Јавном сервису, четири милијарде, прича није нова. Међутим, ја само указујем на једну околност која је врло битна, коју треба имати на уму. Када се сабере шта добија Јавни сервис од буџета директно, онда и од грађана кроз други начин финансирања и од самосталних прихода кроз маркетинг, та се сума на годишњем нивоу креће нешто испод осамдесет милиона евра, негде између седамдесет пет и седамдесет седам, да не претерам, да не погрешим превише, испод осамдесет милиона евра. Ако упоредимо са Јавним сервисом Хрватске, он укупно, по другом основу, кроз претплату која је утужива итд., остварује око 220.000.000 евра годишњег прихода, Јавни сервис Хрватске. Малена Словенија, која је четири пута мања од Србије, отприлике за Јавни сервис одваја око 120.000.000 евра, значи за 50% више од Србије.

То је питање финансирања Јавног сервиса. Из угла Министарства културе, у делу који се тиче културе, ми смо релативно задовољни улогом коју Јавни сервис у том смислу обавља. Трећи дигитални канал пружа квалитетне културне садржаје. На Првом програму постоји „Културни дневник“, који се додуше емитује у недоба, када већина људи спава и ми на то указујемо и нисмо задовољни тим решењем. Али то је ипак један корпус програма из области културе који је на релативно задовољавајућем нивоу, поготово ако се пореди са другим телевизијама и другима који имају националну фреквенцију.

Што се тиче уређивачке политике, Министарство културе и информисања није у позицији, као што вам је познато, да се тим стварима бави. Ми имамо своје мишљење о томе, али нисмо у формалној прилици да га исказујемо на овај начин и овим поводом.

У сваком случају, ми морамо као држава да видимо шта ћемо са Јавним сервисом. Он је неопходан, то је један, то је мишљење Министарства културе и информисања и моје лично. Мислим да би га требало додатно финансирати. Ко ће да управља тим средствима и на који начин, то је једно друго питање, које донекле излази из наше надлежности. Толико за почетак.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Вукосављевићу.

(Војислав Шешел: Реплика.)

Докторе Шешелъ, да ли желите одмах реплику или господин Ружић да одговори?

(Војислав Шешелъ: Одмах.)

Право на реплику, др Војислав Шешелъ.

Изволите.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Министре, ја бих се сложио са неким деловима вашег одговора, међутим, постоје неке ствари које једноставно боду очи и не могу се игнорисати. Ви упоређујете наш тзв. Јавни сервис са словеначком или хрватском телевизијом. Словеначка и хрватска телевизија су изразито националне телевизије, а наша телевизија има антисрпски програмски садржај. Овде се у њеним најзначајнијим емисијама Србија проглашава кривцем и за ратове који су вођени на Балкану и за последице тих ратова. Тамо се доводе људи по критеријуму генералног директора, који је свемоћан. Не зна се ни ко управља ни како управља. Глуми се да управљају одређени органи, али ти органи никоме нису одговорни.

Што се тиче Матице српске, погледајте, када се она упореди по нивоу финансирања са „Егзитом“: „Егзит“ траје свега три дана, „Егзит“ је приватна фирма и добија огромне паре, тридесет пет милиона из буџета Републике, из буџета Војводине (Милораде?) петнаест, двадесет милиона, онда добија из буџета Града Новог Сада, то је преко педесет милиона. То је огромна сума за три дана. Коју то друштвену вредност доноси? То доноси само дрогу. Овамо имате Агенцију за борбу против наркоманије... Ја сам све досад мислио да је полиција једина агенција за борбу против наркоманије. Сад видим, има и нека владина агенција. Не знам, у прошлим саставима Владе било је и наркомана, не могу баш да кажем да има и у овом саставу, али чим бих сазнао, ја бих одмах јавност обавестио. Шта ће Влади та агенција? Има полиција, нека гони наркоманију.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има министар Бранко Ружић.

БРАНКО РУЖИЋ: Поштовани председавајући, даме и господа народни посланици, ја заиста врло кратко желим да укажем на неке елементе ова четири закона које је и уважени народни посланик др Војислав Шешелъ елаборирао мало раније.

Дакле, овде се ради о низу значајних новина и унапређења која се уводе у област равноправног статуса запослених у јавним службама. Ради се о систему плата запослених у јавном сектору. Као што знамо,

Стратегијом реформе јавне управе просто тежимо да дођемо до једног система радних односа који ће бити одржив.

Не бих се сложио да платни разреди могу да постоје само у земљи Недођији и Републици Србији јер то онда ставља у егал однос земљу Недођију и Републику Србију.

Овим законима се практично утврђују платни разреди и коефицијенти у јавном сектору, аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. Примена се, као што и пише у предложеним законским решењима, одлаже до 2020. године јер се везује за наредни буџетски циклус, како би се, наравно, припремили и буџет Републике и јединице локалне самоуправе и како би се сви послодавци у јавном сектору припремили за те промене.

Такође, након ових закона, јер ово је само један део закона који се тиче реформе система плата, потребно је припремити подзаконске акте након усвајања ових закона, уколико до усвајања у овом високом дому дође, како би примена закона била спроводљива и како би се урадила анализа финансијских ефеката у поступку утврђивања нове јединствене основице.

Дакле, оно што је можда популистички позитивно, али мислим да није реално и није коректно, ми не можемо преко ноћи обећавати ту реформу. Та реформа се спроводи већ дужи временски период и мислим да ће платни разреди, платне групе бити само један од епиплога ове реформе система плата. Захваљујем.

(Војислав Шешељ: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Прво да дамо реч министру Љајићу и добићете реплику.

(Војислав Шешељ: Како ћу двојници министара за два минута да одговорим?)

Да чујемо министра Љајића.

Изволите.

(Војислав Шешељ: Моје је право да одговорим министру Ружићу, можда Љајићу нећу штети.)

Чекајте, др Шешељ, дао сам реч министру Љајићу. Добићете реплику и одговорићете.

(Војислав Шешељ: Како ћу да одговорим за два минута тројници министара?)

Не сумњам у вас да ћете успети у два минута то да урадите.

Изволите, др Љајићу.

РАСИМ ЉАЈИЋ: Господин Шешељ је и прошле године спомињао Егзит и средства која се издвајају из буџета за његово одржавање. Цифре су, наравно, тачне, међутим, Егзит и одржавање Егзита је чиста инвестиција, добра инвестиција, много више него трошак, из простог разлога што смо прошле године имали око 215.000 посетилаца на Егзиту. То није најбројнија манифестација која се одржава, бројније су и Лесковачка роштиљијада, бројнија је и Гуча, али је по девизном приливу и по броју страних туриста на првом месту. Прошле године је инкасирано око 14,4 милиона евра. Чисти приход државе на име наплаћеног ПДВ-а је између два и по и три милиона евра.

Ако то имате у виду, онда ћете видети заправо да је све ово што се улаже много мање од прихода који се остварује. Да не говоримо о индиректним користима од Егзита, у смислу брендирања Србије, да је од *CNN*-а 2016. године проглашен за најзначајнију музичку манифестацију у овом делу Европе, тачније, међу десет је манифестација. Да не говоримо о имиџу који се креира захваљујући Егзиту, јер из шездесет земаља имамо посетиоце током трајања Егзита, да просечно један посетилац потроши 431 еврo. То су, дакле, све бенефити од одржавања ове манифестације.

(Војислав Шешељ: Хоћу ли сачекати још пет-шест министара?)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не, имате реплику. Идемо даље.

Изволите.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Имам два или четири минута?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Два минута, по Пословнику. Ја бих волео да имам да вам дам четири, али немам.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Господине Љајићу, Дринска регата, Гуча, Лесковачка роштиљијада и многе друге јавне манифестације које се организују по Србији имају огроман туристички значај али су дужне да бар скупштинама локалне самоуправе поднесу финансијски извештај, поготово извештај о државним средствима која су утрошиле. Егзит никад никоме није поднео финансијски извештај. Скупштина Новог Сада га је обавезала на подношење тог извештаја и никад га није добила, а ви и даље јурите да тамо новац набијате. Не знате како се новац троши? Има нас који знамо, али нећемо да вам кажемо. Ви сами то истражите. Ја сам већ рекао да је то легло наркоманије, тај Егзит, тамо су толике количине дроге да је у опасности цели Балкан.

Ово што сам хтео да кажем министру Ружићу – нисте ме разумели, министре, само код нас и у земљи Недођији не постоје платни разреди. А ово што сте ви кренули наопачке да их стварате није паметан потез. Треба тражити јединствено, комплексно решење за целу државу, а ви сте кренули од локалне самоуправе па ћете овамо овако, онамо онако. На крају, опет ћемо бити у хаосу.

Треба да се зна, ако држава има државне чиновнике, постоји посебна врста права која се зове чиновничко право. Комунисти су је код нас укинули, на факултетима нисмо учили чиновничко право. Ја сам га мало учио по проф. Лази Костићу. Када имате развијено чиновничко право, имате чиновне. Назив „чиновник“ потиче од назива „чин“. Ти чиновници су подељени у, рецимо, двадесет класа.

(Председавајући: Хвала.)

Дајте и друга два минута да објасним министру Ружићу, биће му корисно.

(Председавајући: Истекло је време.)

И сад, чиновник одређеног разреда, петог разреда, има исти статус у државној управи у Београду и у локалној самоуправи у Лесковцу или неком другом месту.

(Председавајући: Хвала.)

Он је чиновник тог и тог разреда, а ви на овај начин то не можете постићи.

(Председавајући: Хвала.)

Јесте ли ми искључили струју?

(Председавајући: Не, нисам вам искључио.)

Замало три минута да добијем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Управо због тога. Хвала на дискусијама.

Реч има Елвира Ковач.

Изволите.

ЕЛВИРА КОВАЧ: Захваљујем.

Поштовани председавајући, чланови Владе, даме и господо народни посланици, пре него што образложим зашто ће посланици Савеза војвођанских Мађара гласати за Предлог буџета за 2018. годину и зашто овог пута немамо амандмане на овај предлог, морам да нагласим да политика, критеријуми и стандарди трансфера буџетских средстава АП Војводини захтевају решење претходних питања.

Наиме, Закон о буџетском систему таксативно наводи који јавни приходи и примања припадају буџету АП Војводине, али није регулисано на који начин Војводини припадају изворни приходи који се обезбеђују из пореза и других прихода. То су све питања која, наравно, треба да реши закон о финансирању АП Војводине, као и измене и допуне закона о надлежностима, јер тренутно смо, нажалост, у ситуацији да АП Војводина не може неке своје надлежности несметано да обавља због тога што нема средстава или нема довољно средстава за исте. Стога логика налаже да се заједно измени закон о надлежностима и да се донесе, коначно, закон о финансирању АП Војводине. Ми се надамо да ће се то десити у догледној будућности.

Као што сам најавила, посланици Савеза војвођанских Мађара ће подржати Предлог буџета за 2018. годину као и све остале пратеће финансијске законе због тога што сматрамо да умерене мере фискалне консолидације подстичу раст и отварање нових радних места превасходно растерећењем привреде и кроз повећање неопорезивог дела зарада. Такође, стабилан раст директних страних инвестиција, уз реформу образовног система, подршку социјалном предузетништву и подизање минималне цене рада, све то подржавамо зато што доприноси привредном развоју, смањењу сиромаштва и равномерном регионалном развоју.

Када већ разговарамо о равномерном регионалном развоју, сматрамо да је изузетно значајна мера измена у Закону о буџетском систему која се односи на увођење прихода, значи, допуна да нови извор јавних прихода за надлежности аутономних покрајина и јединица локалних самоуправа јесте од сада и финансијска помоћ ЕУ. До сада финансијска помоћ ЕУ није улазила у изворе финансирања надлежности аутономних покрајина и јединица локалних самоуправа. Ово је изузетно значајно јер ће предложена решења не само олакшати функционисање већ ће осигурати дугорочно, стабилно и предвидиво планирање већих инвестиција будући да сви знамо да локалне самоуправе често имају проблема са обезбеђивањем сопствених средстава.

Желела бих таксативно да нагласим нека од предложених решења у буџету за 2018. годину. За нас посланике Савеза војвођанских Мађара изузетно је значајно што овај буџет у себи има готово исти број пројеката као прошлогодишњи који су уврштени у категорију капиталних улагања, да је у буџету Републике Србије опредељено за наставак реализације пројекта адаптације, реконструкције и доградње Народног позоришта у Суботици

овог пута 166,9 милиона динара. Подсетићу вас да је прошле године то било 111.000.000. Наиме, током следеће, 2018. године планира се завршетак радова на фасади и крову Народног позоришта у Суботици, да би после тога могло да се ради на унутрашњости новог дела зграде.

Наравно, ипсилон крак – за нас је значајно да је за извођење дела радова на изградњи ауто-пута Е75, деоница Келебија – петља Суботица југ или ипсилон крак, кроз капитална улагања овог пута одређено 800.000.000 динара, што је заправо 2,5 пута више него прошле године (300.000.000). Предвиђено је да за 2019. буде милијарда динара. Неколико пута смо разговарали овде о томе да је за грађане Суботице ипсилон крак од изузетне важности, јер је заправо циљ да измести теретни саобраћај из центра Суботице и повеже северни део ауто-пута, Коридор 10, са граничним прелазом Келебија.

Изузетно нас радује што су вишегодишња залагања наше посланичке групе и наших посланика да профункционише буџетски фонд за националне мањине коначно донела резултате. За 2018. годину, наиме, у буџетском фонду за националне мањине предвиђено је 21,8 милиона динара. Ми се залажемо за то да заправо у буџетском фонду буде исти износ средстава као што је предвиђен за функционисање националних савета националних мањина, за њихово финансирање. Подсетићу вас, за 2018. годину то је 248.000.000 динара. Још увек је овај износ, нажалост, много мањи – 21,8 милиона је десет пута мање од 248.000.000 – али, опет, дванаест пута већи од 1,8 милиона, колико је, нажалост, досад у претходних неколико година било предвиђено у буџетском фонду за националне мањине.

Иначе, када говоримо о трансферима АП Војводини, они износе 65,6 милијарди динара, трансфери из буџета Републике Србије 42 милијарде и средства буџета Републике Србије која се усмеравају на територији АП Војводине 23,4 милијарде. Сматрамо да је изузетно значајно да се на територији Војводине настављају или завршавају изузетно важни, капитални пројекти који су започети, који се финансирају или суфинансирају из буџета Републике.

Да споменем још само неколико износа буџетских средстава АП Војводине: реализација пројекта између Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре и АП Војводине – 268.000.000 динара, изградња Жежељевог моста – 790.000.000, подршка раду Парк Палић д.о.о. – десет милиона динара. Када погледамо буџет Републике Србије за 2018.

годину, капитална улагања у Војводини: брза саобраћајница Нови Сад – Рума – педесет милиона, Научнотехнолошки парк у Новом Саду – двеста милиона динара, а за 2019. годину планирано је 654.000.000 динара и реконструкција Градског стадиона у Суботици – 67,2 милиона динара.

Посебно указујемо на чињеницу да је за пројекат мађарско-српске железнице за 2018. годину предвиђено издвајање од осам милијарди динара, што је скоро десет пута више од 850.000.000 колико је било предвиђено у 2017. години.

Вероватно не морам посебно да наглашавам изузетно велики значај отварања што већег броја граничних прелаза ради олакшавања ефикасног протока робе и људи, те желим посебно да нагласим да се уз помоћ ЕУ и ИПА фондова, прекогранична сарадња Мађарска–Србија, гради и очекује се током 2018. године отварање два нова гранична прелаза: један је Растина код Сомбора, а други Рабе на тремеђи између Србије, Мађарске и Румуније. Очекује се, што би такође веома олакшало проток људи и робе, да гранични прелаз Ђала–Тисасигет ради цео дан, 24 сата дневно. Србија, као што сам нагласила, уз помоћ ЕУ гради нову инфраструктуру на постојећем граничном прелазу Бајмок–Бачалмаш, то је недалеко од Суботице; из европских приступних фондова издвојено је 1,8 милиона евра, са нашим учешћем од 300.000 евра са наше стране.

Што се тиче буџета, морам да споменем и буџет за пољопривреду. За нас је изузетно значајно да буџет за пољопривреду направи баланс између инвестирања и опстанка малих пољопривредних произвођача, о којима ми често говоримо. Буџет Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде за 2018. годину је четрдесет четири милијарде динара. У односу на цео буџет то, нажалост, износи још увек мање од 5%, што би требало постепено повећавати у складу са могућностима.

Посланици Савеза војвођанских Мађара сматрају да је издвајање девет милијарди за субвенције на основу пољопривреде и издвајање 260,8 милиона динара за изградњу система наводњавања од посебног значаја, то свакако поздрављамо. Подсећам да смо се ми годинама залагали за то да законом буде одређен износ подстицаја за пољопривреднике. Сматрамо да су најаве уваженог господина министра Недимовића да ће 1. јануара 2018. године почети примена новог, интегрисаног, информационог система за управљање и контролу безбедности хране, као и коначно расписивање првих конкурса за коришћење средстава из ИПАРД фондова изузетно

значајне теме, од кључног значаја за даље оснаживање наших пољопривредних произвођача.

Дозволите ми да говорим и о неким другим темама, као што је нпр. Предлог закона о запосленима у јавним службама. Наиме, посланици СВМ су поднели амандмане на предложени закон. После разговора и договора нашег шефа посланичке групе, господина Балинта Пастора, са министром и његовим сарадницима, уверена сам да ће ови амандмани бити прихваћени, само очекујемо да Влада формализује ову одлуку и да заправо наши предлози буду саставни део овог текста.

Захваљујем се на разумевању и сарадњи уваженом господину министру за државну управу и локалну самоуправу господину Бранку Ружићу и његовим сарадницима. Радује ме што настављамо добру праксу коју смо установили доношењем Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. Оно што је значајно, у том закону већ стоји да се приликом утврђивања мерила за избор на радна места предвиђа давање првенства једнако квалификованим кандидатима припадницима националних мањина, а све у циљу постизања одговарајуће заступљености припадника националних мањина и пуне равноправности између припадника националних мањина и грађана који припадају већини.

Ово је изузетно значајно и због остваривања наших обавеза које је Влада Републике Србије преузела на себе у Акционом плану за остваривање права припадника националних мањина, који, између осталог, предвиђа да се кроз увођење одредаба у посебним законима које се тичу радноправног статуса запослених у јавном сектору обезбеди давање првенства националним мањинама при запошљавању под истим условима, а све ради постизања одговарајуће запослености припадника националних мањина у јавном сектору, на свим нивоима територијалне организације.

Дакле, као што сам нагласила, на предлог запослених у јавним службама, поднели смо пет амандмана. Предложили смо да се при запошљавању у јавним службама ради постизања одговарајуће заступљености припадника националних мањина првенство даје једнако квалификованим кандидатима припадницима националних мањина, а све ово у циљу поштовања начела једнаке доступности радних места. Сматрамо да ће се усвајањем ових амандмана гарантовати свеобухватна примена уставног начела одговарајуће заступљености и у јавним службама, у овом случају ширењем преференцијалних критеријума за припаднике мањинских заједница.

Нажалост, морам рећи, што се тиче одговарајуће заступљености, да је ситуација на терену катастрофална. Заступљеност припадника националних мањина је изузетно ниска, односно несразмерна, није довољна, веома је далеко од сразмерне заступљености и њиховог учешћа у становништву на територији јединице локалне самоуправе, али се надамо да ће се усвајањем ових законских решења, овог закона, па касније правилника и осталих аката, ова ситуација драстично побољшати, променити у неко догледно време, у наредних неколико година, надамо се не више од три, четири до пет година.

Сматрамо да би се усвајањем наших амандмана о прописивању познавања језика и писма националних мањина као једног од услова за обављање послова радног места корисницима услуга, самим грађанима, припадницима националних мањина, олакшао приступ остваривању права, као и комуникација са запосленима у јавној служби.

Изузетно је значајно да ће се после усвајања овог закона у случајевима када се попуњава радно место где је као посебан услов предвиђено познавање језика и писма националне мањине у самом огласу, конкурсно посебно наводити овај услов. Уколико је ситуација таква да су припадници националних мањина недовољно заступљени међу запосленима, у конкурсно ће се поново наводити да припадник те националне мањине има предност код избора у случају једнаке оцене квалификованих кандидата.

Последњи амандман, не бих да вас замарам техничким детаљима, заправо се односи на то, што је за нас изузетно значајно, да ће се конкурсна комисија приликом доношења одлуке водити овим споменутиим принципима.

Још једном, захваљујем се сарадницима и самом министру на отворености и очекујемо прихватање ових наших амандмана.

Дозволите ми да у преосталом времену овлашћеног представника посланичке групе говорим и о трећој теми, о Предлогу закона о финансијској подршци породици са децом. Наиме, међу тридесетак закона који се налазе пред нама налази се и овај предлог закона, који је изузетно значајан. Посланици Савеза војвођанских Мађара сматрају да овај предлог не представља само опредељење државе у области социјалне политике већ је, укључујући демографске потребе, истовремено изузетно значајан и важан инструмент популационе политике.

Посланици Савеза војвођанских Мађара ће свакако подржати Предлог закона о финансијској подршци породици са децом, највише због тога што сматрамо да су наша вишегодишња залагања која се тичу области заштите породице и деце прихваћена у овом предлогу. Посебно наглашавам да смо се ми залагали за то да накнаду зараде за време породилског одсуства ради неге детета и посебне неге детета добијају и носиоци породичног пољопривредног газдинства и лица која су ангажована на основу уговора о привременим и повременим пословима. Значи, ми смо се залагали да носиоци пољопривредног породичног газдинства и ова лица... да се не прави разлика, да буду њихова права изједначена са лицима која су запослена код послодавца.

За нас је изузетно значајно што остале накнаде по основу рођења, неге и посебне неге детета могу остварити и мајке које су пољопривредни осигураници, уз услов да су у протекле две године, у периоду од 24 месеца пре рођења детета, биле пољопривредни осигураници. Ово свакако подржавамо.

Право на остале накнаде по основу рођења, неге и посебне неге детета ће омогућити великом броју жена да први пут стекну могућност права на остале накнаде у периоду по рођењу детета. Значи, реч је о женама које нису у радном односу, које самостално обављају делатност, носиоци су породичног пољопривредног домаћинства, газдинства или су радно ангажоване, као што сам споменула, по уговору о привременим и повременим пословима, уговору о делу, ауторским уговорима или су у тренутку рођења детета незапослене и нису оствариле право на новчану накнаду по основу незапослености а радиле су у периоду који је од утицаја на остваривање права.

Новине које су такође значајне и које подржавамо су, на пример, накнада трошкова боравка у предшколској установи за децу са сметњама у развоју и за децу са инвалидитетом, као и накнада трошкова боравка у предшколској установи за децу корисника новчане социјалне помоћи.

Оно што је свакако значајно и што сви подржавамо јесте да је предвиђена директна исплата накнаде зарада и осталих накнада на лични рачун корисника, што ће, сматрамо, породицама много олакшати ствари. Значи, смањиће се потребна документација и то ће довести до редовне исплате прихода и укидања кашњења.

Новина о којој се више пута говорило је паушална исплата набавке опреме за дете, уз исплату родитељског додатка, уместо досадашњег тзв.

повраћаја ПДВ-а на беби-опрему, куповину хране и опреме за бебе. Није нам јасно из овог предлога... Закон заправо каже да ће висину накнада и паушала за набавку опреме за бебе одредити Влада, на предлог министра задуженог за социјална питања и да се Министарство обавезује да ће донети прописе у наредних шест месеци, што се поклапа са ступањем на снагу овог закона зато што је примена овог закона одложена за 1. јул 2018. године.

Доношење овог закона о финансијској подршци породици са децом је изузетно значајно када знамо да је ризик од сиромаштва, нажалост, управо највећи код породица са двоје одраслих и троје или више деце (ту стопа ризика износи 35,8%) или међу самохраним родитељима са једним дететом или двоје деце – 35,4%.

Мрежа организација за децу Србије саопштила је да дечји додатак прима скоро свако четврто дете, или 28% деце. МОДС је апеловао на све нас да унапредимо и усвојимо закон о финансијској подршци породици са децом, стога нас изузетно радује да се он сада налази на дневном реду и да ћемо за неколико дана да га усвојимо.

Уважени председавајући, чланови Владе, да сумирам – Савез војвођанских Мађара ће у дану за гласање подржати све предложене законе. Наравно, очекујемо усвајање наших амандмана на Предлог закона о запосленима у јавним службама. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, госпођо Ковач.

Реч има народни посланик Драган Марковић.

Изволите.

ДРАГАН МАРКОВИЋ: Поштовани министре, даме и господо народни посланици, Јединствена Србија ће гласати за предложене законе.

Оно што желим на почетку да кажем, када је у питању буџет, јесте да је овај буџет, сигуран сам, најбољи буџет од свих буџета који су у последњих петнаест година изгласани у овом парламенту.

Зашто сам то рекао и зашто иду бољи дани за Србију 2018. године? Србија, вама је познато, у свим међународним институцијама били смо претпоследњи или пети одоздо на рејтинг листама када је у питању економија и све оно што се зове разлика и критеријум између нас и неких веома развијених држава у Европи и свету.

Сигуран сам да ће реализација овог буџета бити добра и онако како је приказан из разлога што је за оптимизам веома важно да постоји политичка стабилност у земљи, добра међународна сарадња и економска

сигурност. Избачен је луксуз из овог буџета, што није био случај ранијих година. Стабилност динара је веома битна ствар и за долазак инвеститора, за производњу, а када долазе инвеститори од тога користи имају и локалне самоуправе и државни буџет.

Имамо само једну констатацију, не примедбу, замолио бих да се исправи – то је повраћај ПДВ-а, мало каснимо у повраћају ПДВ-а. Имам неколико писама од привредних субјеката који моле министарство, сигуран сам да то није намера већ превелика гужва око буџета, да сагледате и да се тим субјектима, фабрикама, инвеститорима, ако испуњавају све законске услове, врати ПДВ.

У овом буџету можемо да видимо неколико позиција које су веома битне за развој једне државе а то су: субвенција за инвеститоре, субвенција за пољопривреднике, инфраструктура и наставак изградње коридора 10 и 11. Без добрих путева, без добре инфраструктуре, неће нико кроз Србију да прође, иду заобилазним путем, на Мађарску. Из године у годину све већи број возила у транзиту пролази кроз Србију и на тај начин се враћа десет пута више пара него што смо уложили у инфраструктуру.

Знате, има нешто што се зове – не требају нам паре да бисмо нешто урадили. Морам посебно да похвалим неколико министара који су без пара из буџета помогли грађанима Србије, конкретно министар здравља, јер у свакој општини, сваком граду у Србији они који нису у радном односу или им нису оверене здравствене књижице имали су и имаће бесплатне прегледе. Ја то у Јагодини радим већ десет година, али није довољно само у једном граду. Зато желим посебно да похвалим министра. А могао сам да видим преко медија да су то старији људи, са села, болесни. Велики број тих пацијената који дође на преглед не зна да има велики притисак и шећер у крви, а те две болести не боле.

Да не буде сада да сам ја „политичар опште праксе“, али, једноставно, ја примам грађане стално и увек ме интересује шта су симптоми неке болести. Сваког дана, у просеку, између 35 и 45 пацијената из Јагодине довозимо у Београд на прегледе у разновразне клинике (оне који нису за санитетско возило), тако да сам упућен у то када је у питању здравство.

Има још један министар, који није овде, а нису нам требале паре да створи сигурност када су у питању будућа нова радна места, а то је дуално образовање. Дуално образовање је веома важно како би ти млади људи који заврше средњу школу могли да се запосле, да имају сигурна радна места.

Данас инвеститор неће да запосли неког ко донесе диплому а практично не може да ради оно што му пише у дипломи.

Има још један министар, министар Расим Љајић, који није све са парама направио, туристички маркетинг Србији, па је ове године у Србију дошао највећи број туриста у последњих петнаест, двадесет година. И није туристичка дестинација само Београд, децентрализована је туристичка дестинација у Србији и туристи који дођу у Србију обилазе и друге туристичке центре. Ево, могу да вам кажем да је у Јагодини ове године било 450.000 туриста. И то је „фабрика“, као што су „фабрике“ и Врњачка Бања, и Златибор, и Нишка бања и остале дестинације, када ви на прави начин можете да покажете где су те туристичке дестинације, а има и туристичких брендова у Србији.

Морам да похвалим још једног министра, министра спорта, да у ове високе резултате које су постигли наши спортисти (како појединачни спортови тако и колективни) нису уложене неке огромне паре, за разлику од ранијих година. Паре су уложене на начин који није као ранијих година – дамо ти да направиш тартар стазу за атлетичаре, а ти купиш нешто друго. Кад постигнеш резултат, сви спортисти имају оно што им се обећа пре почетка првенства, да ли је то европско, светско или балканско. И, пензије се на време исплаћују тим спортистима.

А шта је најважније? Спортисти су прави српски амбасадори. Неко, није неко, него већина грађана не зна да наши спортисти праве привредне контакте са спортистима из других држава, Европе и света. Као што је нпр. наш Ђоковић најбољи спортиста свих времена, два пута проглашаван за спортисту света, али има и фирму, бави се и привредом, и његова породица. И на тај начин они скидају ону негативну „етикету“ Србије која је годинама „залепљена“ – кад дођете у Србију, десиће вам се ово, оно итд.

Има још један министар који није потрошио ништа више пара него што су трошили претходних петнаест година, министар Дачић. Министар Дачић је један од најбољих министара иностраних послова. Министар Дачић... Неко му се подсмева, каже – пева Дачић. Па шта да ради, да кука, да плаче? Шта је рекао председник Владе Турске? Није рекао – еј људи, ја сам у Србији, него каже – што пева онај Дачић, свака му част. Та песма зближава, прави пријатељске односе. И ја бих, људи, волео да певам, али не знам, певам као „јаре кад заглави ногу у тарабе“, и велики број политичара. Неправилно је ово, али тако се каже код мене у Поморавском округу.

И не само да је певао него захваљујући њему велики број држава није гласао за улазак Косова у Унеско. Неколико држава повукло је свој глас који су дале и признале независно Косово.

Има још један министар, коме је можда децембра месеца требало да правимо даћу двогодишњу, да је настрадао на радном месту, али захваљујући шлему Александар Антић је претекао и данас је жив, међу нама је. Можете да аплаудирате, али претекао човек, Бог га спасао. Шта је важно? Стално је на терену и последњих година много мање рестрикција има у Србији, није као у неким комшијским државама које имају и веће системе од Србије, али стално имају неки енергетски проблем.

Господине Антићу, ја вам поручујем да увек шлем буде у гепеку. И, као некада када смо ми били у војсци, кажу, постоји акција „ен-ен-и“, ништа те не сме изненадити.

Морам да похвалим... Како ме гледа министар пољопривреде... Нисам вас заборавио. Гледа ме, само што не каже – а ја? Нисам вас заборавио. Да вам кажем, ви сте једини министар пољопривреде који зна колико се пута свиња праси годишње. Пре девет година био је један министар из вашег краја, питао сам га колико се пута свиња праси годишње, а он ми је рекао седам пута. Онда сам исто једном министру пољопривреде рекао – ви сте залутали на ту функцију, морам да вам донесем четири тегле, у једној тегли јечам, жито, овас и кукуруз и онда да вас питам где је кукуруз, у којој тегли. А онда ми је у паузи рекао – нећеш ваљда стварно да ми доносиш те тегле, пусти бре, Палма, те тегле итд. То су били министри ранијих година.

Овај министар не улази у штале само када је изборна кампања и није од оних министара који ставе јак парфем, па да краве и бикови добију астму од јаког парфема када министри уђу у шталу. Министри су некада улазили у штале само када је изборна кампања; када се заврше избори, заборава се пољопривредни произвођачи.

Драго ми је што су и задруге почеле да се отварају.

Ја живим на селу, имам 30 хектара земље (можда то за Војводину није много), чувао сам и стоку и знам шта значи пољопривредни произвођач који чека да једном годишње дође до пара.

Министре, нисте лоши, добро радите свој посао.

Није лош, што би бабе рекле „Бог га убио“, ни овај Ружић наш. Ни он није лош имајући у виду да му је ово први пут да је министар. Чекајте, чекајте, чекајте... Знате, каже се – може да буде а не мора да значи. Али

сада јесте, добро је почео да води свој ресор, да води рачуна о локалним самоуправама.

Мислим, нека ми не замере министри које не видим због ове говорнице, да су сви на неки начин добри.

Али имамо још једног министра, то је министар Вујовић. Када сам га први пут видео у Парламенту, сећате се, када сам ја говорио он је снимао мобилним телефоном и ја сам му (сада вам се извињавам што сам то тада рекао, опростите ми) рекао – нисте ви камерман, него сте министар и слушајте шта причам јер се на вас односи. Нисам знао да има урођену могућност и да слуша, и да снима и да пише. Али, њега је признао ММФ.

Можете ви да мјаучете и јаучете тамо са десне стране шта год хоћете, али је то тако. Ти, Кено, када мјаучеш...

(Радослав Милојичић: Нисам ја.)

Ниси ти? Добро. Ако хоћеш да спарингујеш, то може, али спортски, спортски, Кено. Ја гледам сваког дана Скупштину и само се Кена дере на људе, виче. Кено, овде се прича полако, аргументи да буду вербални, а не физички. Замислите, господине Кено...

(Председавајући: Молим вас да се не обраћамо лично, хвала.)

Морам, додајује ми.

Ви, председавајући... Јуче, не знам ко је председавао, смирује министра Вујовића – немојте, немојте. Чекајте, ако се додајује, постоји Пословник по коме се даје опомена, прва, друга, трећи пут, итд. Он је човек експерт, он није политичар. Он је експерт који је дошао да нам објасни како се долази до пара, како ће се трошити овај новац итд.

Е сада, има један господин, и све је то захваљујући њему, то је председник Србије Александар Вучић, који је направио прави тим, који је створио услове да држава добро функционише, да се пуни буџет.

Оно што је најважније, Србија никада није имала боље међународне односе него последњих година.

Оно што смо јуче гледали, долазак председништва БиХ... Када је у питању Бакир Изетбеговић, сигурно мисли да може (као што је радио његов отац, да лаже Слободана Милошевића, Туђмана и све остале) да лаже Вучића и да ће од Вучића направити милитантног политичара. Никада се није десило да тако мирне главе човек који је доживео у Сребреници напад, где су кренули на њега, једва је сачувао живу главу, одмах после десет дана позове тог истог Бакира Изетбеговића, који је био домаћин, и да шета са њим улицама Београда, да игра шах са њим, и нико му ништа није добацио.

Да вам кажем, за пуњење буџета веома су важни међународни односи са бившим републикама које су чиниле Југославију. Ја сам сигуран да 99% грађана који живе у БиХ, свих националности, жели мирне односе са Србијом, да сарађујемо, да економски сарађујемо, да користимо оно што смо некада имали, те привредне потенцијале. Јефтинији је и превоз, а данас је транспорт најважнији у економији и у калкулацији цена коштања транспорта, колико километара треба да се вози одређена роба.

Наравно да нам ту доста сметају и косовски Албанци, који ништа не поштују. Они нам сметају на европском путу, па због тога међународна заједница, која одлучује о судбини грађана Србије, не зна шта ће, па нам онда кажу – нисте испоштовали сарадњу са Хагом. Па шта нисмо испоштовали са Хагом? Коју то сарадњу нисмо испоштовали? Сви они који су били на листи налазе се у Хашком трибуналу. И само се судило Србима. Нема, ниједан муслиман није осуђен због рата Србија и Босна. Они који су осуђени, осуђени су због рата Хрватска и Босна, а не Србија и Босна. Ко је доживео геноцид и етничко чишћење? Србија. Колико данас Срба живи у Сарајеву, у Загребу, у Приштини, а колико је живело пре рата? Много мање, много мање, а десет пута више ове националности коју сам ја споменуо живи. И нека живи. Треба да сарађујемо, али да се поштује оно што се зове потпис у Бриселу, Бриселски споразум. Само Србија поштује.

Ви видите да су у Хагу такве казне да испада да смо за све што се десило ми криви. У томе предњаче две европске земље које стално нападају Србију. Једна од тих европских земаља, они сада више неће бити чланови ЕУ, Велика Британија... И, шта ме брига, рећи ћу, нећу рећи да је непријатељ Србији, али Велика Британија је све време радила на штету Србије и грађана Србије.

Све то утиче на буџет. У таквим околностима, да ви као Влада спроведете овакав буџет, да се мањи дефицит планира за следећу годину, са добром визијом, са инфраструктуром, која ће бити настављена, то је за сваку похвалу.

Сигуран сам да ће због начина на који ради ова влада, а и председник Србије Александар Вучић, из године у годину млади људи све мање да одлазе из ове земље. Ми треба да сачувамо српску памет.

Шта морамо да урадимо да бисмо сачували стручњаке? Ово важи за све министре и за целу Владу. Мора да се донесе одлука да онај ко добро ради у државном, јавном предузећу, локалним самоуправама, директори, морају да се награде. Не могу плате, министре Вујовићу, да буду исте за оне

који раде сваког дана и доносе приход и за оне који су паразити, пију кафе по цео дан. Треба да одредите критеријум како да се ти људи стимулишу. Неће паметан момак који је завршио факултет и говори два језика да ради са факултетом, имајући у виду да је то почетно радно место, и да има 40.000 динара плату, односно 50.000 у локалним самоуправама, или у неком јавном предузећу.

Даље, морате да забраните... Како то да чланови градских већа локалних самоуправа имају веће плате од вас, министре? Где то има? Шта раде они? Једном у три месеца констатују предложени, политички, дневни ред. Не иду на посао, а користе све привилегије (од општинских аутомобила, мобилних телефона, роминг итд.). То мора да се заустави.

Плате одборника... Не можеш ти да будеш одборник, да изађеш да за тебе гласа народ, да би примао плату. Мислим да одборници који нигде не раде не треба ни да се кандидују за одборнике, јер када се кандидује прво морате да запослите тог одборника ако хоћете чврсту власт.

(Председавајући: Хвала.)

Није ваљда прошло двадесет минута?

(Председавајући: Прошло је, хвала на дискусији.)

Добро, дозволите ми само још две реченице.

Још једном, молим вас, министре, када је у питању РИНО, јесте по закону плаћање 45 дана, али ако ја договорим са извођачем радова или добављачем да вредност инвестиција плаћам на две или три године, а он ми изда фактуру за 45 дана или за 50, не могу ја да будем блокиран због тога ако постоји... Дозволите нам да има и анекс уговора где извођач или добављач каже – чекаћу за паре. Јер, ако тако радимо, ми не можемо да направимо ни ве-це нигде, ни у једној општини, ни у једном граду.

Гласаћемо за овај буџет, јер је и развојни и социјалног карактера и добар је за грађане Србије. Јединствена Србија ће гласати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Господине Милојичићу, као што сам више пута рекао, ви сте за мене народни посланик Радослав Милојичић. Ако се ви препознајете, пошто сте очигледно поменути по надимку, имате право на реплику.

Да ли желите реплику? (Да.)

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, господине председавајући.

Не знам чему нервоза у владајућој коалицији.

Као неко ко се целог живота бави спортом, фудбалом наравно, ја не бежим никада од изазова.

Чули смо прво изазов од министра Стефановића и Александра Вучића, ко њима може да изађе на мегдан. Сада смо чули то и од господина Палме. Наравно да се ми не плашимо, није то никакав проблем, само мислимо да је за грађане Србије ово изузетно важна, животна тема, од изузетне важности, како ће они сутра живети. Грађани Србије живе све лошије и лошије, плате су им све ниже и ниже, не могу својој деци да обезбеде ужину за школу, не могу да обезбеде својој деци новац за екскурзију.

Можемо да разговарамо и на спортским теренима, наравно, прихватамо изазов, поготово са првом двојицом поменутих, а и са поменутиим господином Марковићем, али мислимо да је данашњи дан изузетно важан и да је овај буџет, који је изузетно лош по грађане Србије, изузетно важна тема да бисмо овде расправљали о спортским дисциплинама. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, господине Милојичићу.

Реч има народни посланик Александар Марковић, повреда Пословника.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Јако кратко. Повређен је члан 107. Пословника, достојанство Народне скупштине, али и достојанство људи који се баве спортом.

Дакле, желим да вам скренем пажњу да је требало да скренете пажњу претходном говорнику...

(Председавајући: Само може достојанство Народне скупштине, нико други, само то може да буде повређено.)

Требало је да му укажете на то да постоји разлика: јесте бављење спортом када неко игра фудбал или када је неко члан фудбалског клуба, али није бављење спортом када неко извлачи новац из фудбалског клуба, као што је то радио претходни говорник у фудбалском клубу Јасеница. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, мада сте ви ово мало злоупотребили за реплику.

(Драган Марковић: Реплика.)

Реч има народни посланик Драган Марковић, реплика.

Изволите.

ДРАГАН МАРКОВИЋ: Господине Кено, опростите што вас тако зовем. Знате шта, ја слабо долазим у ову скупштину јер ме срамота да

слушам термине које изговарате, ти термини нису примерени да се користе и чују у кафанама, јер ову скупштину гледају и деца, гледају и они људи који желе да чују нешто паметно.

Ја сам за то, господине, обраћам се председавајућем, да се ми такмичимо ко има боље предлоге, ко ће шта боље да уради за Србију, а не да се такмичимо ко ће кога да удари, ко ће са ким да се потуче. Или, не знам, да нападнем министра Вујовића или неког од министара који су говорили. Ако се мени не допада нешто што они говоре, ја ћу аргументима да кажем да имам бољи предлог од вас.

Нисам мислио да увредим господина Кену, који је из централне Србије.

Што се тиче спорта, ми треба спортски да се понашамо, да се на терену бавимо спортом а ван терена да помажемо онима хумано итд.

Мени је јуче било много жао министра Вујовића. Да знате, он није ни фолирант, ни политичар, ни неко ко је правио неке тикове и гестикулације да би визуелно то изгледало како је он ту нападнут, али је оно било много непријатно. Свака вам част, како сте могли да наставите да образлажете буџет.

Ево, изашао је министар. Кена се јавио, мисли ко зна шта ће Кена да каже.

Тако да, Кено, нисам мислио ништа лоше. Ви живите у централној Србији као ја. Ајмо да се боримо, шта је то што ћете ви боље да радите, што сте радили од нас и да то буду теме за расправу у Парламенту.

Иначе, Скупштина у Јагодини, петнаест тачака траје петнаест минута. Нема дневница, нема пара, нема ништа. Разумете, петнаест минута. Договоримо дневни ред и – завршена прича. Када бисмо овде укинули плате и дневнице, и овде би исто било тако.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик Зоран Живковић.

Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Хвала.

Мада, мислим да би било пристојно да министар финансија буде ту када говоримо о овоме. Да ли ћемо да га сачекамо или да ја почнем?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли желите можда да дам реч некоме ко је после вас?

Разумем ваш захтев, али надам се да ће брзо доћи. Имајте разумевања.

Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Не, у реду. Говорим.

Очекивао сам, иначе, да данас овде буде присутна и председница Владе. То је добар обичај да буџет, у начелу бар, брани председница Владе. Она нам је и потписала овај предлог, овај „кувар“ од не знам колико, седамсто и нешто страница овде.

Да не кукамо, само да покажемо људима због којих смо овде који је фронт коришћен, ја мислим да је то немогуће видети. То је фронт који је мањи од једног милиметра, тако да са лупом не може да се чита. Али, наравно, не жалим се, посао посланика, а пре свега посланика опозиције, јесте да буду спремни на сваку подметачину која долази са друге стране. Свако ко се жали на то не зна где живи и не зна с ким има посла.

Према томе, што се тиче Клуба самосталних посланика и Нове странке, ми смо поднели осамдесетак амандмана, са добром жељом да поправимо овај предлог буџета.

Да је министар ту... А и да није, ја ћу да говорим као да је ту. Он зна да га ја јако поштујем, да ценим његове стручне квалитете, да сам то показао и тиме што сам га 2001. године вратио у српско држављанство, кога се одрекао пре тога из оправданих разлога, и то је све у реду. Ја према њему апсолутно немам никакву злу намеру, нити било какав зао коментар. Мислим да је добар економиста, да има велико искуство, велико знање, које је стекао радећи управо на пословима јавних финансија, али ово што нам је понуђено ове године не заслужује ниједну лепу реч, осим што је потрошено пуно папира, осим што је направљен буџет, који се иначе прави...

Добро дошли, министре.

Мислим да је јако лоше да човек тих квалитета – управо сам говорио добро о вама, господине министре – стоји иза, да потпише овакав један текст.

Имамо, пре свега, проблем са подацима на основу којих се прави буџет. Значи, најважнији економски показатељи у Србији већ неколико година су лажни, апсолутно лажни. Чак и сам министар је прекорио овог Малог, што је сад градоначелник Београда, да користи погрешну методологију у приказивању смањења дуга. Нажалост, и у Министарству где је министар господин Вујовић дешава се нешто слично или исто.

Имамо причу о томе да нам је јавни дуг мањи него што је у десет, петнаест година. То је једна интересантна математика – да је двадесет пет милијарди евра, колики је сад јавни дуг, мање него петнаест-шеснаест

милијарди, колики је био јавни дуг када је ова гарнитура власти први пут преузела одговорност, 2012. године. То је један искорак у економској науци, а богоми, и у математици па и у рачуну. Значи, двадесет пет милијарди, драге колеге и драги грађани Србије, дуга, који ћете ви да враћате и ваша деца, мање је него петнаест милијарди, што је било пре тога. То је све решено повољним кредитима, који се иначе узимају и даље.

Други лажни податак је раст БДП-а. То је стална прича да је то феноменално, да је то чудо, па ми планирамо 2,7, па га прескочимо са 2,9, па Светска банка, па ММФ... Једно селективно читање њихових извештаја доводи до тога да се и ту лаже народ и да се прича да је раст БДП-а највећи, најбољи, први у историји, већи у Титово време итд, што је нетачно. Значи, свако ко уђе на било који сајт релевантне економске и финансијске институције види да то није тачно, да је раст БДП-а у прве три године после 5. октобра био четири пута већи него што је у ових пет година од кад је ова власт, да никако није прекинуто задуживање, да смо пре месец дана имали емитовање обвезница од 2,5 милијарди, ако се добро сећам. То су ствари које говоре о томе да је слика о економском успеху Србије у последњих неколико година лаж.

Број запослених и незапослених. Кажу – било је 26% пре пет година, а сада је ваљда 13%. То значи упола мање. Како је то могуће кад је пре пет година било незапослено 800.000 људи, а сад је незапослено 650.000 људи? То је 150.000 мање, а 150.000, колико сам ја учио математику, никако не може да буде половина од 800.000. Или се ту можда променило нешто напредно, прогресивно и не знам како.

То се зове играње статистиком, то се зове изношење неистинитих чињеница. То се у Србији, и у централној и у Војводини и у Београду и у јужној Србији, зове – лаж. И, кад имате лажне податке... Намерно, не из неискства, ја сам сигуран да господин министар има апсолутно све искуство и знање овог свега везано за ову област, него је то намерно приказана лажна слика, или неко лаже министра...

Министар, видим, има неке торбе поред себе. Не знам да ли се спрема на неки пут, али чини ми се да би ипак морао да провери да ли га лажу његови.

Ето, да вас обавестим ексклузивно, и министра Вујовића, мада он то зна, и чланове Владе, који би то требало да знају, али и грађане Србије и вас, колеге и колегинице, да је Србија поново ушла на једну листу, и то пре седам-осам дана – 6. децембра ове године ЕУ је ставила Србију на сиву

листу пореских рајева. Значи, нисмо још дошли до црне листе, мада је било великих шанси, али та прилика је очигледно пропуштена, него нас је ЕУ ставила на листу 47 држава које су по својој пореској политици, својим јавним финансијама, свему ономе што представља амбијент за пословни живот у једној држави и поштовање права, стављене као врло сумњиве земље.

Значи, на црној листи нема Србије али ту је наш вековни пријатељ, како политички тако и економски – то су Емирати, који су, чини ми се, признали Косово, исто, са којима иначе радимо у последњих пет-шест година неке сумњиве пројекте. Е, они су на црној листи. А на сивој листи, на том лепом списку, имамо јако лепо друштво. Сад ћу да вам кажем неке од тих држава са којима се ми меримо, то су, рецимо: Боцвана, Малдиви, Перу, Катар, Нова Каледонија, Мароко, Фици итд. Па имамо ту и Науру. Не знам да ли је Науру признао Косово, али смо ми на сивој листи заједно са земљама Науру, Сент Винсент и Гренадини, рецимо, тако се чита, Ниуе и тако... Значи, једна респектабилна група држава, 47 држава на сивој листи, још три па да буде „50 нијанси сиве економије“, где смо и ми.

То је слика наше економске ситуације и то је слика поштовања права. Зато у Србију, иначе са великим субвенцијама, долазе махом странци који воле да играју у пореским рајевима, а то значи да отимају паре од буџета. То значи да нема после пара за здравство, за субвенције у пољопривреди, за образовање и спорт, него се играмо тиме па убеђујемо грађане да је најважније да узму фискални рачун кад попију кафу или капућино а да је потпуно неважно то што смо на сивој листи, која је на ивици да постане црна листа.

Позивам вас, министре, да нам касније, ако сам ја погрешно у интерпретацији ове одлуке ЕУ, ви дате шире податке о томе.

Има ту још пуно, пуно разлога зашто је овај буџет лош.

Кад је прављена ова сива листа неки људи који су информисани – ја сам склон да им верујем, не тврдим да је ово експлицитна чињеница али сам врло склон да им верујем у односу на неке информације које сам добијао раније од њих – кажу да се министар тада бранио у Бриселу и да је рекао да не може он то све сам да среди, да је проблем са тим што је БИА преузела вођење пореске полиције већ неколико година уназад, да је то један велики проблем због нестручности и да имају неке друге идеје са пореском полицијом и пореском администрацијом, а не оно што је посао и да, што се тиче повраћаја ПДВ-а, постоји врло јасан критеријум за повраћај

ПДВ-а, а то је политичка подобност фирме, појединца, привредника. Кажу да се министар тако бранио у Бриселу и ја разумем и подржавам такву одбрану, ако је она тачна, а рекао сам да ми се чини да треба томе веровати.

Наравно да смо поново без извештаја о трошењу буџета за прошлу годину, да не понављам, то већ сви знају, то је постала традиција, одвратна, лоша, али се сви слажемо да је 2003. године последњи пут дат тај извештај. Не знам шта је спречило друге после тога да дају тај извештај, не знам чега се стиде или су се стидели или чега се ви сад стидите.

Имамо једну тајну ставку у буџету, не сећам се који беше број, скоро шест милијарди, пише – БИА. Шест милијарди, тачка, без било какве спецификације. Ја сам објавио буџет за 2003. годину где лепо исто пише – БИА, па има једно десет ставки за шта се ту троши. Ако мислите да је то државна тајна, не, није. Идите на сајт ЦИА па проверите, имају на петнаест страница приказ својих трошкова. Свуда је то јавно осим овде. Ја се питам шта је то тајно у БИА. Да ли се то мењају плочице по купатилима и кухињама тамо па су то неки велики издаци, неки керамичарски радови или браварски радови, или се упада у куће политичких противника по налогу БИА или се прислушкује све живо, а не разуме се ништа? Само да знамо шта је то.

Значи, то не сме, господине Вујовићу, да буде затамњено, као што је затамњена нека потерница, у буџету. Због тога смо на сивој листи, зато што се не види где се троши тај новац, а то мора да се види и то не угрожава безбедност земље, апсолутно. Ту нема никакве сумње.

Имамо огромне трошкове кабинета. Не кабинета председника државе, пошто ми немамо баш легално изабраног председника државе, али нека, то је сад дефакто. Постоји председник државе и тамо је, ја мислим, чак и смањен буџет. То је демагогија, наравно, зато што паре долазе од спонзора са црне листе са којима се послује, али кабинети разних агенција, министарстава низашта... Кад је министар без портфеља, то је министар, народ каже, „министар за ништа“. Не говорим ништа лично према људима који су изабрани на те функције, него је сама дефиниција функције бесмислена; значи, ако нешто ради министар, кажите шта ради и онда пише – то је министарство за то и то, а не да буде овако и онако.

Према томе, то су огромне паре. Ми у својих осамдесет и нешто амандмана предлажемо да се тај новац усмери тамо где је много важније па, рецимо, да то буде за лечење деце и осталих који не могу да буду лечени код нас, за младе таленте, за многе друге врло, врло потребне ствари у

Србији, са којима се власници лажних диплома, проверени лопови, моралне и физичке наказе никад неће сложити. Ја мислим да ми не треба у Србији да бринемо шта они мисле, него да бринемо о томе шта је добро за грађане.

(Александар Мартиновић: Маринковићу, шта је ово?)

Ако се неко препознао у овоме што сам рекао малопре, ја се извињавам, то није била моја намера, а ваше препознавање остављам вама.

Даље, имамо велико повећавање новца за наоружање и то се овде поставља као феноменално – сад ћемо ми да се наоружамо па ћемо бити лидер у региону, наравно, више него за време Тита. Наравно, наравно, наравно. Да ли може неко да ми објасни, ево ту је министар војни, на основу чега се ми наоружавамо? На основу ког пројекта, плана? Да ли постоји стратегија одбране? Да ли је она усвојена у овом парламенту? Да ли постоји, ја не знам да постоји, а требало би да знам, доста читам новине, посебно „Службени гласник“. Према томе, наоружавање у једној нормалној земљи се ради тако што се направи стратегија одбране, која се не прави драњем него озбиљним разматрањем, па се онда у односу на то дефинише одакле долази опасност, ко су потенцијални непријатељи, ко су потенцијални савезници, па се онда у односу на то прави организација војске, па се у односу на то, као четврта или пета фаза, бира наоружање.

Ко је наш непријатељ? Кога ћемо ми да гађамо тим С-300 или С-400 или не знам колико „С“ и где ће да лете ти „мигови“, који су иначе приземљени откад су дошли? Вероватно ће и тај С-300 да има неки проблем, да ли неће да има акумулаторе, што смо већ имали као проблем у војсци, или неће да има довољно надуване гуме или не знам шта.

У сваком случају, не знам зашто се то ради, а требало би да знамо. Не само ми посланици, него цела држава, која ово, чини ми се, добро слуша.

Друго, то наоружавање... Ова екипа сличне странке, исте странке, наоружавала се и у деведесетим, па знамо како смо прошли. Када се ви наоружавате и када ви браните Србију, Србија губи. Ту нема никакве сумње. Када ви браните Србе ван Србије, Срба тамо више нема. Према томе, мислим да је то једна озбиљна тема, о којој треба да се прича озбиљно.

Имамо повећање средстава за изградњу инфраструктуре па се ту опет бацамо неким милијардама, па ћемо поново да завршимо тај Коридор 10. То „до краја године“ траје од 2013. године. Ово као да је поларна година, мада и она траје исто годину дана.

Молим вас да будемо озбиљни и да станемо једном па да прво престанемо да говоримо да постоји Коридор 11. То не постоји нигде, то не постоји ни у једном документу ЕУ. Тачно се зна шта су коридори. У Србији имамо два: то је 7, река Дунав, и 10, то је овај пут који се код Ниша рачва за Бугарску и за Македонију. Коридор 11 не постоји. Постоји нека магистрала коју можемо да назовемо како већ треба да је назовемо.

Зашто ми узимамо кредите? Да запошљавамо стране инвеститоре и страну радну снагу да нам праве лоше путеве. Зашто не узимамо кредите када тако добро стојимо са том малом каматном стопом, као што сте рекли малопре, испод 2%, па да запослимо наше? Има овде фирми које су постојале и које могу поново да се направе, ако је то потребно, а има и постојећих које знају да ремонтују пругу, да направе пут без иловаче или глине, да направе мостове. Па било је овде мостова и пре Кинеза и пре ових других који су измислили. Направили смо феноменалан Пупинов мост, чудо технике, чудо архитектуре, урбанизма, свега, са ограничењем од 50 километара! Па чему то служи онда? Могли смо и пешке да идемо.

Друго, направили смо једну велику железничку станицу, Прокоп. Одатле пет возова дневно иде ван Београда, и имамо овај локални који иде од Панчевачког моста тамо негде до Батајнице. Због тога? То је мало превише пара а гради се двадесет, тридесет година.

Трећа, најважнија ствар, ти послови су послови без тендера. То су договори „вековних пријатеља“ за вечером, после вечере, на путу до спаваће собе. Цитирам једног високог функционера који је рекао да је тако направио своје договоре са Емиратима, а могу да вам дам и извор, јавни.

Култура и образовање су осакаћени и овим предлогом буџета, осакаћени. Имате једну ставку која је 3.000 динара. Замислите да у буџету имамо једну ставку од 3.000 динара! То је превенција дискриминације деце. Влада Србије, присутни министри, председница, и то ћете да изгласате, одвојила је 3.000 динара за превенцију! Три хиљаде?! То неки дају, што добијају сваких месец дана по двадесет милиона из буџета Србије, неке општине дају – госпођи 2.000, господину 2.500, сваки дан. Толико сте ви дали за ову превенцију. То је страшно.

Очекујем од министра Удовичића да подржи наш амандман којим се из субвенција Железници узима милијарда и даје за таленте. То је права ствар.

Очекујем и коментар присутног министра и његово позитивно изјашњавање на Влади када тај амандман буде на дневном реду.

Овај буџет не ваља. Ја вас позивам, имате још времена да га повучете, да дате нешто пристojно, нешто што је, господине Вујовићу, вредно онога што је ваше знање и ваше искуство. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Живковићу.

Полако, само се пријавите.

Прво има право на реч господин Маријан Ристичевић, повреда Пословника.

Министре, само будите стрпљиви, нема проблема, обрисаћу листу па ћемо поново.

Изволите, господине Ристичевићу.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, господине председавајући, рекламирам члан 107, повреда достојанства Народне скупштине. Ви сте пустили мог колегу пољопривредника, у народу познатијег као ЗЖ, да грубо нарушава достојанство Народне скупштине. Он је овде пенушао као „Фрушкогорски бисер“ из оних чувених винограда.

Господине председавајући, неразумном је тешко објаснити, а ја данима покушавам, да је неразуман. Да се то може, он и не би био неразуман. Али он је овде говорио о свему. Говорио је човек који је у Ленглију, Вирџинија... Хајде да каже да није био у седишту ЦИА 2003. године после смрти премијера, у чију је столицу засео. Он је договорио...

(Председавајући: Како сам ја повредио Пословник?)

Ви сте повредили Пословник. А он је договорио продају ДИН-а и ДИВ-а за пет пута мању цену од оне на коју су процењени. То је човек који је „МК комерцу“, од којег је добио паре за оне винограде, продао зграду „Ушћа“ у бесцење. Он говори о буџету, он говори о дефициту. Он га је сурово опљачкао.

Ви сте допустили да он овде говори о БИА. За њега није била битна БИА, за њега је била битна ЦИА. Са њима је договорио кога ће да хапсе, кога ће да прогоне, са њима је договорио шта ће у бесцење да прода. Нисте смели допустити да такав колега пољопривредник у покушају овде на такав начин грубо нарушава достојанство Народне скупштине.

Моје лично мишљење је да он не треба да буде у Народној скупштини, да треба да буде у затвореној просторији, под посебним условима, а колега Ранчић, психијатар, зна која је то установа. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање, колега Ристичевићу? (Не.)

Хвала.

Реч има народни посланик Игор Бечић, повреда Пословника.

Изволите.

ИГОР БЕЧИЋ: Поштовани председавајући, мислим да сте прекршили 106. члан Пословника и да сте били дужни да не дозволите да се на овакав начин износе неистине.

Када говоримо о буџету БИА, морам заиста, као председник Одбора, да поједине народне посланике подсетим на одређене чињенице и активности овог парламента из претходног периода. Наиме, Одбор за контролу служби безбедности је први пут у овом парламенту образован у сазиву 2012. године. Неки од нас су тада били чланови Одбора. Подсетићу вас да је Народна скупштина Републике Србије на седници одржаној 22. маја 2013. године донела Одлуку о усвајању Извештаја Одбора за контролу служби безбедности о извршеном надзору за 2012. годину. То је био први такав извештај тек образованог одбора.

У закључку Извештаја Одбора за контролу служби безбедности о извршеном надзору над радом служби безбедности за 2012. годину наводи се да Одбор сматра да средства за рад служби безбедности треба да се планирају у складу са Законом о буџетском систему и подзаконским прописима донетим на основу овог закона, али да се у Закону о буџету Републике Србије и Извештају о извршењу буџета исказују у укупном износу. Сви тадашњи чланови Одбора, укључујући опозиционе посланике, тада су били чланови из ДС-а, ЛДП-а и ДСС-а, сагласили су се да буџете служби безбедности не би требало исказивати на нивоу економских класификација, односно према стандардном класификационом оквиру и контном плану за буџетски систем, јер се на тај начин може доћи до информација о оперативним и функционалним способностима служби безбедности, што није у складу са интересима националне безбедности.

Још једна неистина је овде речена. Погледајте на сајту ЦИА, коју је претходни говорник, који је све говорио само не истину... Можете видети да се каже да су ови подаци државна тајна и нису исказани на начин како је он желео то да прикаже.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Бечићу.

Само полако. Имам пуно пријављених.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање?
(Не.)

Реч има народни посланик Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: То што је неко, изгледа, незадовољан буџетом који има рекордно низак предвиђени дефицит, ево, и мени је срце сломило и морам да вам кажем да се баш бринем што је он тиме баш незадовољан. С друге стране, ми смо добрим стварима за нашу земљу веома задовољни, у које спада и тај рекордно низак дефицит.

Када је реч о буџету, у праву је колега Бечић, прва ствар коју видите кад пробате на интернету да потражите буџет ЦИА јесте да пише да је то државна тајна, као и број запослених, као и активности, што је ваљда нормална ствар. Није нормално само ономе ко је, изгледа, стручњак опште праксе па није задовољан чињеницом да се дуг смањује, што је лако проверљиво. Нити га занима да прочита званичан податак са веб-адресе наших овлашћених институција па да види да није четрнаест, није петнаест милијарди 2012. године, него је 17,7. Па, колико је промашио то, толико је промашио колики је дуг данас, али то је, рецимо, зато што је толики стручњак у питању, наравно.

Када је реч о Граду Београду, верујем да му страшно тешко пада, да га просто боли чињеница – милијарду и двеста милиона евра дуга оставили су ти велики стручњаци опште праксе, у које спада и сам; тај дуг је преполовљен. То што је добро за нас, нама се ипак чини да вреди поздравити. То што се њему не свиђа и што проглашава за лаж опет је последица његове васколике стручности.

Али, да каже да лаже Светска банка или да лаже ММФ када прича о добрим стварима за Србију, то је апсолутно неприхватљиво. Да ли лаже Светска банка која нас је рангирала за педесет места боље на Дуинг бизнис листи? Да ли лаже ММФ када каже, а то каже његов званични представник у Србији, да су резултати преокрета који је направила Србија импресивни, цитирам – импресивни? Он лаже, вероватно, и када каже да је бољи БДП данас него у оних минус 3,6% у његово сјајно време, време тих зналаца опште праксе из „жутог предузећа“. И сви ми заједно лажемо када кажемо да по питању европских интеграција Србија напредује. Та Европска унија коју помињете отвориће два нова поглавља са Србијом већ овог месеца.

Да правдате потпуно ноторне бесмислице, на крају, једном реченицом која гласи, ако сам добро запамтио: „То је све тако лоше и

погрешно, колико је тај неко учио“ – е, ту се слажемо; колико је учио, толико се и паметних ствари чује са друге стране. Да појасним – све саме глупости. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик Драган Марковић, право на реплику.

ДРАГАН МАРКОВИЋ: Видите, господин Живковић је рекао, односно цитирао ме је када сам ја давао помоћ грађанима – две хиљаде за госпођу, три хиљаде за господина. Очигледно господин Живковић мисли да је то његово време, па кад људи дођу да траже посао и плате које нису исплаћене, он изведе полицију и полиција туче раднике из целе Србије у Србији. То време је давно прошло.

Господин Живковић не зна да су три хиљаде динара џепарац за студента из унутрашњости који студира у Београду за две недеље. Господин Живковић не зна да онеме ко има троје деце сваког месеца треба само за храну од 15.000 до 25.000 динара.

Зашто сам то баш ја радио? Зато што сам ја познавао 80% грађана у Јагодини, а господин Живковић иде у Ниш само на славу. Био је у Нишу само када је била кампања да победи и рекао – гласајте за мене, не плаћајте струју. Он победи, а они што нису платили струју платише са каматом.

По томе се ми разликујемо, господине Живковићу. Ако ме још једном прозовете, онда ћу да вас подсетим на вашу прошлост у Нишу која се десила. Али ви сте јединствен случај на свету да се то дешавало.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику, народни посланик Зоран Живковић.

Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Јако је тужно што слушамо овакве коментаре о мојој дискусији о буџету. Ја ту прозвах министра финансија да одговори, министра одбране да да своје мишљење и још неке, а онда сте ви устали, драге колеге.

Прво је устао најпаметнији, најелоквентнији, најлепши међу вама. Он вам је дао нове стандарде, седи ту поред једног што арлауче, и то је ваша мера вредности, и то је јако добро. Па ваљда не мислите лоше о свом колеги?

Оно што је говорио председник општине или председник Скупштине општине, колега посланик који добија од буџета Србије свака два месеца по двадесет милиона зато што му је празна каса... Тако пише у одлуци која се да читати у „Службеном гласнику“, који је најопасније

опозиционо гласило у Србији јер тамо апсолутно јасно пише све шта радите против закона и против памети.

Исто се десило и са буџетом Београда када је тај успешни, феноменални буџет Београда добио ненаменска средства помоћи из Владе Србије од двеста и нешто милиона за ово кићење. Можете ви да китите шта год хоћете, али то неће да прикрије ружну слику коју стварате овде.

Према томе, све из моје прошлости или прошлости неког колеге можемо да причамо данима. Ја сам поносан на своју прошлост, а неки би требало да се покрију ушима. Не мислим ту само на једног колегу, него и на многе друге.

ПРЕДСЕДНИК: Није духовито.

Маријан Ристичевић, по Пословнику.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, поново члан 107 – повреда достојанства.

Сви сте видели и чули мог колегу пољопривредника, лепог, напросто паметног, напросто зрачи, ова поред њега верна странци својој, тако да не бих о лепоти. Не можемо бити сви баш лепо као он, али не можемо бити ни непоштени као он.

Дакле, он није одговорио на питања, сем што је покушао да увреди, није одговорио на питања да ли је после смрти премијера, у чију је столицу сео, био у САД, у Ленглију, Вирџинија, и да ли је тамо договорио – ја имам живе сведоке, а може да пита и Брајана Хојта Јиа – да прода ДИН и ДИВ испод цене пет пута и за то добио 12.000.000 долара и од тог новца купио стан на Врачару од једног спортисте за 500.000 евра. Он на то није хтео да одговори.

Није одговорио ни да ли је испод цене продао Миодрагу Костићу центар „Ушће“ на фирму која уопште није учествовала на конкурс.

Он није желео на то да одговори, него је само покушао да ме увреди. Мој колега пољопривредник може само да покуша да увреди било кога овде; нас не може понизити свако, не може нас увредити свако. Да би ме неко понизио и да би ме неко увредио, тај мора да буде неко, а не нико. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реплика. Драган Марковић.

Изволите.

ДРАГАН МАРКОВИЋ: Господине Живковићу, нећу рећи да лажете, али изrekli сте истину. Хајде донесите и покажите папир где пише

да Јагодина добија сваког месеца по двадесет милиона. Донесите папир, хајде донесите. Тражите писмено да вам дају.

Господине Живковићу, ја вас нећу да тучем што лажете. Иначе, један господин из Ниша, звао се Луле, кад год је Живковић нешто лагао о њему у Нишу, он га пресретне, изудара му шамаре, то је цела истина.

Господине Живковићу, само да знате да због вас и ваше политике, где сте продали све добростојеће фабрике у Србији, и Фабрику дувана у Нишу... Оставили сте Фабрику каблова без посла јер ништа нисте куповали од Фабрике каблова; 2.000 људи из Фабрике каблова је ове године узело отпремнину. На тај начин, пошто се ви не разумете у то јер сте добили функцију не знам ни ја како, мање се пуни буџет града за 2.000 људи од пореза на плате, не мојом кривицом, не кривицом ове владе, не кривицом ове већине, него вашом кривицом.

Када сте продали Фабрику дувана, рекли сте „Ево, ја сам престао да пушим“, а цела Србија је због вас од муке почела да пуши цигарете. Срам вас било! Сакријте се у ту рупу и немојте да се јављате уопште.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Наравно да су изречене неистине само део онога што слушамо одавно. Свако ко је довољно писмен да зна 30 слова српске азбуке може да прочита када је уништена српска привреда, и то нећу да причам. То може да не разуме само неко ко је глуп или ко је зао, а ја сам сигуран да има пуно људи овде који су добри људи. Значи нису зли него...

Лагли, Вирџинија, САД, нажалост, нисам видео. Доста сам путовао и по САД и по Европи и био на пуно места, то је моје животно задовољство, али Лангли – ништа.

Што се тиче приватизације Дуванске индустрије Ниш, Дуванске индустрије Врање, „Лукоила“ (шта смо још имали тада?), хајде да останемо код те три, што је урађено у време када сам ја имао неку одговорност у овој држави, то је продато преко, наравно, Агенције за приватизацију. Шеф Сектора за тендере, а ово је продато преко тендера, у Агенцији за приватизацију, када су продаване те три фирме, ДИН, ДИВ и „Лукоил“, био је Синиша Мали. Па, ако имате неку примедбу на те приватизације, изволите, пређите прекопута тамо – имате нека градилишта, пазите да не сломите ногу, ја вам желим дуг и срећан живот – па питајте Малог шта је проблем са ДИВ-ом, ДИН-ом, „Лукоилом“.

Коначно, жао ми је, али човек који је поменут од стране претходног колеге, везано за Ниш и неке шамаре, нажалост, био је нешто што би се у

Србији увек звало – криминалац, и, нажалост, изгубио је живот у обрачуну у једној печењари, око јагњетине, ви то знате.

ПРЕДСЕДНИК: Пуна је листа. Да ли се неко јавља на реплике?

Милорад Мијатовић, настављамо.

МИЛОРАД МИЈАТОВИЋ: Хвала, госпођо председнице.

Даме и господо народни посланици, поштовани министри, у Србији, ако хоћете да будете на стубу срама, постигните резултат, имајте резултат, успех, онда је то у Србији највећи грех. Неће вам нико споменути резултат, неће вам нико споменути успех, али ће зато говорити о свему другом, као што сада овде расправљамо о буџету, нико се не враћа на буџет, на цифре, нико се не враћа на то шта се овде ради у нашем буџету.

Чекам да се мало посланици умире. Могу да сачекам. Не журим нигде. Хвала.

Оно што желим да кажем, то је да се данас осећам релаксирано. Зашто? Зато што имамо изванредне резултате у финансијској консолидацији. Рецимо, само да се вратимо у 2014. годину, у 2014. години имали смо буџетски дефицит 256 милијарди. Сада имамо суфицит, крајем новембра, од 80 милијарди, само за три године. Молим вас, за три године смо од 256 милијарди, колики је био дефицит, дошли до суфицита од 80 милијарди. То није дошло само од себе, то је дошло управо дугим, мукотрпним радом, знањем наше владе, знањем министра финансија. Зато одајем пуно признање претходној и овој влади, а посебно признање одајем министру финансија господину Вујовићу. Те резултате је мало земаља у Европи и шире постигло, а ми о њима и не говоримо.

Шта значи овај наш буџет? Овај наш буџет из рестрикција прелази у развојни буџет, 128.000.000.000 реалних средстава се упумпава у овој земљи у инвестиције, плате и даљи развој. То нико неће овде да каже. Овде не видимо резултате али се зато стално враћамо у прошлост, јер у тој прошлости налазимо неке наше плусеве или минусе, а нико неће да прича шта нас чека сутра.

Можемо да говоримо и о томе шта значи Коридор 10. Молим бога да се Коридор 10 заврши. Четрдесет година говоримо о њему. Дајте, бићу најсрећнији човек кад будем могао да идем и до Грчке и до Бугарске ауто-путем. Коридор 11, говоримо о железничким пругама.

Говоримо и о томе шта значи улазак у ЕУ. Нико неће да каже, свима су била пуна уста Европске уније, ниједно поглавље није било отворено. Ми данас имамо десет отворених поглавља и још ћемо једанаестог добити

два. Нисам задовољан, желим много више поглавља. Али кад имате резултат, онда иду у јавности приче – не, Србија није заинтересована да уђе у ЕУ. Социјалдемократска партија Србије је увек наглашавала – да, желимо да уђемо у ЕУ и све ово што радимо, финансијска консолидација, даљи развој, то је само зато да у ЕУ уђемо припремљени, да знамо шта хоћемо и да знамо где хоћемо да идемо.

Рекао сам да смо 2014. године имали дефицит, пад друштвеног производа, велику незапосленост, инфлацију. Сада то немамо, сада имамо један одрживи буџет, развојни буџет. Министар је јуче изјавио да је то амбициозан буџет. Ја сматрам да то није амбициозан буџет. Ако мало боље погледамо ставке прихода, ставке расхода, видећемо да постоји још више могућности да и овај дефицит од 0,6 заиста није... Он неће бити на крају године уколико буде све онако како је требало да иде, јер, једноставно, то је нешто што овом буџету даје одрживост.

Нико не жели да каже и следећи резултат: ми смо 2014. године имали преко 70% БДП-а, имали смо дуг, сада је он на 65%. Следеће године он ће спасти на 63% БДП-а. Идемо ка мастрихтским условима, на 60%. Па, сачекајте, то је за нас некад био сан, а он је данас јава, па реците, бројке не лажу, бројке говоре истину, само их треба благонаклоно гледати, треба их гледати на начин како је истинито и реално, а не само тражити оно што је негативно и што даје могућност да се напада.

Још нешто желим да кажем, резултате које смо постигли, удео плата и пензија: 2014. године пензије су биле на 13% БДП-а, а плате су биле на 11%. Ми смо стигли до оних економских параметара који су пожељни, који сви у ЕУ признају за земље оваквог нивоа развоја. Стигли смо, што се тиче пензија, на 11,2%. То значи, достигли смо параметар којем смо тежили. Исто тако, што се тиче плата, стигли смо негде на 8,3% БДП-а. Шта то значи? То значи да смо правилним радом дошли до оних квалитета који су се од нас очекивали.

Зато је за мене и за Социјалдемократску партију овај буџет одржив буџет, који трасира пут за будућност, који ће значити да ће нам сваке године бити све боље и боље. Зашто ово говорим? Говорим и због чињенице да ми сада повећамо плате и пензије. Проенти којима то повећавамо јесу: 10% за плате оних који раде у образовању, здравству, безбедности, говоримо о 5% у државним службама итд. И, говоримо о пензијама које се, све, повећавају за 5%. Око плата, добро је, повећавамо их десет, односно пет посто, оне ће бити веће. Нећу овог пута да кажем да се у

Србији добро живи, да се лако живи, али Србија има пут, одржив пут, који ће значити у наредном периоду све боље и боље.

Још нешто, све ово што радимо, радимо из средстава која смо зарадили, средстава које имамо. Дакле, не трошимо будућност генерација већ оно што смо створили. Суштина и јесте у томе, да стварањем нове вредности себи дајемо основу да можемо боље и више живети.

Знам још нешто, 2020. година није далеко, једна од фаза које очекујем да ће бити у наредном периоду је фаза да ћемо даље брусити економске инструменте, оно што још има минус у нашем економском развоју. Не треба да наглашавам, имамо још увек предузећа која нисмо приватизовали, нећу да спомињем „Ресавицу“, „МСК“, „Азотару“, „Петрохемију“, „РТБ Бор“, ту одлазе значајна средства, али ту ради и значајан број људи. Ако смо нашли решење за једну железару у Смедереву, потпуно сам сигуран да се могу наћи решења за нека од тих предузећа. Коначно, очекујем да смо нашли решења и за „Галенику“. Према томе, наћи ћемо решења и значајна средства која држава даје моћи ћемо да усмеримо у даљи развој.

Овде се говорило и о запошљавању, каже се да ми фингирамо статистичке резултате. Читао сам неке податке и одмах ћу вам рећи: у новембру је стопа незапослености била 11,6%, око 622.000 људи је било без посла. Знате ли да у овој Србији постоје места где нема довољно радника? Идите у Руму, Пећинце па ће вам људи одмах рећи да немају довољно радника да запосле у новим погонима. Неко ће рећи – неће неко да ради за мању плату. Ја ћу вам рећи да многи људи хоће да раде. Стандард се повећава и платом, али се стандард повећава и већом запосленосту у оквиру породице. Када смо створили могућност да имамо вишак радних места у појединим срединама, будите уверени да ћемо на тај начин повећавати плате јер ће власници тих предузећа морати да плаћају више ако желе да стварају профит.

Да смо социјално одговорна држава говори чињеница да смо минималну цену рада са 131 динар повећали на 143 динара. То веома поштујем. То је договорено између синдиката и послодаваца социјалним дијалогом. То је веома добро. Треба то чинити и даље, јер се повећањем минималне цене рада ствара могућност да и остале плате иду горе.

Исто тако, први пут је ова влада успела, у договору са послодавцима, да повећа неопорезовани део плате, што је врло значајно, али то је било могуће учинити онда када се створио простор да оно што је

зарађено може да се дели. То је оно што неће нико овде да види, а говоримо о свим другим стварима. Ја увек гледам у будућност.

Могу да кажем да ћемо дати пуну подршку буџету. Са задовољством ћемо гласати за њега и даћемо пуну подршку и даљим реформама. Запамтите, реформе, структурне реформе нису завршене, то је један маратон, ми смо на самом почетку, треба још даље ићи и радити, али ако смо успели за три године да урадимо оно што смо урадили, а зашто себи не дамо циљеве да у наредне три године направимо још већи искорак даље, где ће Србија бити примамљива земља са путевима, железницама, са пристojним платама, са платама од којих се може достојанствено живети.

Када говорим о платама, увек сам се као социјалдемократа залагао за то да они који имају најмање имају толико да могу да живе, да преживе, да живе достојанствено. Али, будите уверени, у Србији се већ сада много више ради, а ја сам сигуран да ће за три године то бити знатно боље зато што смо трасирали пут, јер ако смо ове године издвојили 128 милијарди, онда је тих 128 милијарди за јавне инвестиције веома велика цифра, наша, из наших средстава. То ће нам сигурно у наредном периоду дати резултате.

Још нешто, нико неће да говори да ми повећавамо јавне инвестиције опште државе за 3,6%. У свим нормалним земљама – ја се надам да ће Србија бар у економском погледу, у политичком јесте стабилна, у економском бити још стабилнија – за инвестиције треба да иде 5% бруто друштвеног производа, ми смо стигли до 3,6%. Стићи ћемо ми и до тих 5%, ја сам сигуран, 2020. године.

БДП, који ми споро дижемо, тренутно износи, као што је министар рекао, 4.755 милијарди динара, приходи буџета су 1.178 милијарди, расходи су 1.207 милијарди, 28 милијарди је тај дефицит, 0,6%. Пре три године неверне Томе су рекле – нећемо никад ово постићи. Па постигли смо. Реците – постигли сте, да, буџет је сада стабилан, на чврстим основама, да, буџетски дефицит ове године ће бити суфицит. А следеће године, ја сам сигуран, опет ће бити суфицит. Пратећи и разговарајући о неким стварима са економистима, сигуран сам да ће ово бити испуњено.

Исто тако, ви знате да смо задуживањима давали огромне камате. Прошле године је то било 133 милијарде. Ако за све плате у државним службама у овој земљи дајемо 208 милијарди, видите колико смо због ранијих задуживања морали другом да плаћамо само камате. Ове године за камате... Следеће године ћемо дати 117 милијарди, то је значајан резултат.

Неко ће рећи, тај резултат је постигнут због повољног односа према долару, према еврџ. Извините, био је и пре, био је и повољан био је и неповољан. Ово је добра околност, то нам даје могућност да дишемо пуним плућима, да улажемо даље.

Ми смо овим буџетом, за који сам рекао да је развојни буџет, дали приоритете. Мене веома радује што је пољопривреда добила две и по милијарде више, то ће значити много. Исто тако, много ми значи што се улаже у туризам, о томе је било говора, ИТ сектор, и ту се планирају највећа улагања. Дугорочним улагањима у тај сектор, ја се надам, следеће године, имали бисмо преокрет улагања, много већа улагања у школство, здравство и то ће нам дати могућност да 2020. године станемо на чвршће ноге него сада.

Желим да говорим и о циљевима одрживог развоја. Први пут у Скупштини, и прошли пут сам говорио, а желим и сада да говорим... Касно је било да за овај буџет 2018. године дајемо некакве корекције, али ја се надам да ће министар финансија у наредној години јасно назначити шта значе циљеви одрживог развоја и шта је то што се из буџета финансира да имамо бољи квалитет живота, да имамо здравију животну средину. Зато ћу увек подржати више средстава за животну средину, за бољи квалитет живота, за воду, за канализацију, а већ сам говорио о школству и здравству.

Наравно, гледајући министра спорта, ја исто волим спорт и желим да спортисти имају резултате; они то чине иако их превише и не награђујемо, њихова сатисфакција је оно што су урадили за своју земљу.

Овде није било говора о ММФ-у. Ми смо имали ММФ, осма ревизија је завршена, ММФ је завршио свој посао. Лично сматрам, моја посланичка група сматра да би сарадњу са ММФ-ом требало наставити, не у смислу средстава, јер нама средства не требају, сами их стварамо, већ надзорна функција. Знам ја нас – када дођемо до неких резултата, врло брзо смо у стању да их покваримо. Надзорна функција Србији је још увек неопходна и мислим да би требало да размисли. Предлажем Влади да размисли да наставимо сарадњу са ММФ-ом, и то у смислу надгледања свих наших јавних финансија, као и досад.

Још нешто, рекао сам то на самом почетку, Посланичка група Социјалдемократске партије Србије ће са задовољством гласати за овај буџет, за резултате који су постигнути у 2017. години, који се продужавају у 2018. години. Исто тако, очекујем да ћемо у 2018. години водити неке расправе о неким решењима у буџету за 2019. годину. Притом, ми смо

водили расправу о пензијама на Одбору за финансије, да видимо да ли се неке ствари могу профинити, да ли су нека решења можда била боља за грађане Србије или не, да избегнемо линеарне ствари у одлучивању, из простог разлога – профињење неких одлука у овој фази у којој се налази Србија врло је значајно.

Са жељом да овај буџет значи корак даље ка уласку у ЕУ, да је направљен и према мерилима ЕУ, ја захваљујем још једном Влади Републике Србије и министру финансија, коме одајем признање јер је изузетан стручњак. Овакви какви смо и какве су нам досад биле финансије, било је тешко утегнути и довести до ове ситуације у којој се налазимо. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вама.

Поштовани посланици, сагласно члану 27. и члану 87. ст. 2. и 3. Пословника, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити и после 18 часова.

Реч има министар Душан Вујовић.

Изволите.

ДУШАН ВУЈОВИЋ: Хвала лепо.

Ради правилног информисања посланика и јавности, дозволите ми да дам неколико информација које се односе на излагање посланика Живковића.

Прво, апропо поменуте приче која се односи на лична питања око држављанства, ја сам већ једанпут то објаснио, објаснићу још једанпут. Не морамо да имамо добро памћење, са годинама оно пада, али морамо да запишемо макар. Значи, Душан Вујовић, тј. ја се никада нисам одрицао држављанства ни тражио држављанство; ја имам своје држављанство уписано у матичну књигу држављана у месту Кикинда, по мајци, и то стоји од када је уписано до дана данашњег. Овде је господин Живковић побркао захтев за држављанство моје супруге, која је стицајем околности остала без држављанства. Она је рођена у Хрватској и када је хтела да продужи тзв. стари југословенски, црвени пасош, речено јој је да не може да га добије без потврде о држављанству, да би добила плави пасош. А потврду није могла да узме у то време у Хрватској јер није могла да дође до таквог документа и није хтела да потпише изјаву коју су јој тражили да потпише. Ја сам се обратио, и на томе сам изузетно захвалан и господину Живковићу и господину Лабусу. Погледајте документацију и видећете да је она добила

држављанство на основу боравка у Београду од 1963. године, непрекидног боравка у Београду, са одсуством у време када смо живели у Вашингтону.

Према томе, ставимо тачку на то. Проверите документацију, молим вас. Пазите, јако је важно да чињенице респектујете и не користите... Мислим да је у вашем памћењу можда остало тако, али то је потпуно апсурдно пошто ја никада нисам имао ниједно друго држављанство, нити сам га се одрицао, нити бих могао да га се одрекнем икада. Према томе, то је потпуно апсурдна тврдња.

Друго, такође, што се тиче чињеница, ваше импресије о нашем јавном дугу су потпуно нетачне. Ви сте изабрали једну цифру, када се ви сећате, и другу цифру коју данас помињете. Приписујете неке цифре које имају мало смисла ако се не интерпретирају.

Очекујући ваше питање, ја сам тражио од колега детаљне податке о јавном дугу од 2014. године, од кад је прва влада Александра Вучића изабрана, 27. априла 2014. године. То је прва влада у којој сам ја био, са премијером Александром Вучићем. То је чињеница, 27. април 2014. године, може и да се провери, молим вас. Гледао сам податке за 2014, 2015, 2016. и 2017. годину, са 30. новембром. Стање дуга, што је јако важно, без ових калкулација, пошто видим да овде многи људи... Можемо и аналитику, али без калкулација стање дуга је овакво, у еврима: 9.493.000.000, па се попео на 9.884.000.000, па на 9.862.000.000, па на 9.794.000.000. Значи, нешто је мало пао ове године. То је у еврима дуг, ту нема проблема у прерачунавању. Дуг у доларима: кренуло се од 8.717.000.000, на 8.900.000.000, на 8.861.000.000, на 8.133.000.000, што одговара мојој причи из уводног излагања о томе да смо вратили дуг од 750.000.000 евра у новембру.

И, коначно, дуг у динарима, где се задужујемо на домаћем тржишту; пола дуга је, иначе, у домаћем тржишту, чак и део у еврима је на домаћем тржишту: 588 милијарди на 668 милијарди, да бисмо финансирали дефицит који је био на крају 2014. године – сетите се, 250 милијарди смо морали да финансирамо, а данас говоримо о дефициту од 28,4 милијарде, што је скоро десет пута, то је ред величине други – на 639 милијарди 2016. године и 644 милијарди крајем новембра, значи, 30. новембра ове године.

Ако хоћете у збирним, ситуација се креће овако: у динарима, дуг је порастао са 2.753 милијарде на цифру коју је неко већ помињао на Одбору или овде, 2.870 милијарди очекивано на крају 2018. године. То је цифра која

пише у буџету, на страни 38. Значи, дуг од 2.871 милијарде, очекивани дуг на крају 2018. године.

У релативном износу, као проценат БДП-а, очекујемо да ће дуг пасти са 62,8% БДП-а, са стањем 30. новембра, на 61,8% на крају ове године. Значи, за 1% ће даље пасти дуг. То је само 1,8% изнад Мастрихта, а очекујемо да ћемо и прећи ту линију, да ће у остварењу бити мањи од овога.

Што се тиче трошка дуга, нама су, према детаљним информацијама, сви „спредови“ пали. У динарском износу, између 5% и 6,54% су ниже камате – пет је на најнижу рочност од 53 недеље, а 6,54 је пао на рочност од десет година. У еврима нам је нешто мање пао, али је пао: од 2,4% је нижа цена, до 3%. И тзв. *Z-spread*, који плаћамо кад се задужујемо, ту нам је пао са 3,5% на 0,75%, значи скоро пет пута.

Последња ствар, која је јако важна – не знам одакле сте нешто што може да ствара забуну и шаље погрешне информације и нашој јавности и нашим страним посматрачима, а то је информација о тзв. листама пореских рајева и осталом. Ја сам видео у нашим новинама ове цифре које ви помињете. Дозволите ми да вам цитирам, колеге су ми сада послале у електронској форми и могу да вам дам, званични извештај ЕКОФИН-а, број 15429/17 од 5. децембра ове године. Значи, након тих прича о томе ко ће где да буде, на којој листи, они су објавили коначну листу и за сваку земљу разлоге зашто се налази на листи и шта треба да ураде да се скину са те листе. Именовано је 17 земаља, међу њима нема Србије, а оне су: Америчка Самоа, Бахреин, Барбадос, Гренада, Гуам, Северна Кореја, Макао, Маршалска Острва, Монголија, Намибија, Палау, Панама, Сент Луција, Самоа, Тринидад и Тобаго, Тунис и Уједињени Арапски Емирати. Ту нема Србије.

(Зоран Живковић: То је сива листа.)

Сива листа је у вашој глави, господине. Погледајте овај документ.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Бојан Торбица.

Изволите.

БОЈАН ТОРБИЦА: Даме и господо, другарице и другови, уважена председнице, поштовани министри, Посланичка група Покрета социјалиста, Народне сељачке странке и Уједињене сељачке странке ће у целости подржати овај сет финансијских закона као и предложени буџет за 2018. годину.

Разлози за овакав наш став су управо у томе што је ово један у низу квалитетних, слободно могу рећи домаћинских, предлога буџета у последњих пет година. Овакав однос према буџету показује да је Србија одлучним и стабилним кораком кренула да излази из живог блата у које су нас увлачили све до 2012. године, показује да је Србија почела да зацељује ране које јој је бивши режим нанео пљачкашком приватизацијом, масовним отпуштањима радника, криминалом, корупцијом, пустошењем буџета и буџетских фондова, задуживањем и довођењем државе на ивицу банкрота и сиромаштва.

Ево већ два дана, колико траје расправа у овој сали, али и обраћање наших колега опозиционих посланика представницима медија у холу Скупштине, морам да приметим да нисам успео да чујем ниједну суштинску примедбу на овај буџет. Све те примедбе у потпуности су политичке природе и представљају или неаргументоване критике буџета или шарене лаже и празна обећања оних који су имали више од једне деценије времена да ураде нешто за ову државу и народ, али су се баш сада када су отишли са власти, накнадном памећу обогатили, сетили интереса грађана и државе, сетили да је могуће и потребно радити у интересу народа.

Све те њихове лажи и празне приче немају никакве везе са реалношћу као ни са оним што овај буџет треба да представља. Непуна два дана имамо прилику да слушамо јадиковке политичких покајника који су спремни да све обећавају и да се у све зауну како би добили шансу да бар још један дан поново проведу на власти. Све ово би за њих било идилично да о том њиховом повратку на власт не одлучују грађани, тачније они који су их пре пет и по година због бахатости, корупције и криминала једном заувек отерали у опозицију.

Предложени закон о буџету за 2018. годину нам даје јасан приказ избалансираних прихода и расхода, тако да укупни приходи буџета за следећу годину износе 1.178 милијарди динара, а укупни расходи 1.207 милијарди динара. Планирани фискални дефицит за следећу годину износи 0,6% БДП-а, односно 28,4 милијарде динара, што је за 40,7 милијарди динара ниже од дефицита планираног буџетом за ову годину и што је уједно и најнижи буџетски дефицит у последњих неколико деценија.

Буџет за 2018. годину је изузетно добро одмерен, исто као и претходна два-три буџета, а планиран је на основу пројекције да ће реална стопа раста у идућој години бити 3,5% БДП-а. Оно што овом приликом морамо похвалити јесте чињеница да је у овој години суфицит у буџету био

рекордан, дефицит низак, а раст реално износи око 2%, те је осим простора за веће плате и пензије у идућој години обезбеђено и више новца за инвестиције, што показује развојну страну овог буџета, тако да су за капиталне инвестиције у 2018. години предвиђене 128,3 милијарде динара, од чега је највише намењено за улагање у инфраструктуру.

Када већ спомињем повећање зарада и пензија, желим да напоменем да је повећање плата и пензија у идућој години у суштини награда за уведено фискалну дисциплину и постигнуте резултате током последње три године реформи.

Све ово показује да су све предузете мере, које су често биле политички изузетно непопуларне и од којих многе нису наилазиле на пуну подршку грађана, биле оправдане, да су допринеле постизању одличних резултата и да сада сви можемо бити изузетно задовољни постигнутим.

Наравно да постигнуто не сме да нас уљуљка и да је током 2018. године неопходно да максимално обратимо пажњу на одржавање постигнуте макроекономске стабилности, наставак примене мера фискалне консолидације, као и даље смањење учешћа јавног дуга у БДП-у, које је успешно започето прошле године.

Оно што сви грађани Србије у 2018. години очекују од актуелне Републичке владе јесте још већи број инвестиција, како страних тако и домаћих, још већи број новоотворених радних места, нова повећања пензија и зарада, али, за разлику од праксе бившег режима, повећања која ће искључиво бити из реалних извора.

Оно што се може видети у овом предлогу буџета, а што ме изузетно радује, јесте одговорна политика Владе према ресору одбране, према Војсци Србије, а пре свега њеним припадницима, што је сушта супротност у односу на период владавине бившег режима, који се у јавности залагао да жели ефикасну, мобилну и модерну армију, а од првог дана активно радио на њеном слабљењу, уништавању бројног арсенала наоружања, истовремено терајући у принудну пензију професионални и искусни официрски кадар у најбољим годинама, који су највећим делом чинили хероји одбране од НАТО агресије.

Предлогом буџета за потребе Министарства одбране током 2018. године планирана средства су увећана за 11,6 милијарди, чак 25% више него претходних година, тако да тај предлог сада износи око 70,5 милијарди динара. Тако планиран буџет Министарства имаће социјални и развојни карактер пошто је највећи део средстава предвиђен за подизање стандарда

припадника Војске Србије кроз повећање плата, потом за наставак стамбене изградње, а значајна средства су издвојена и за наставак опремања Војске Србије, за одржавање и ремонт технике али и улагање у војне објекте и опоравак наменске индустрије.

Зараде свих професионалних војника до чина мајора запослених у Војсци Србије у наредној 2018. години биће увећане за 10%, а сваки војник ће у нову годину ући са новим комплетом униформи и чизама.

За опремање Војске Србије у наредној буџетској години одређен је износ од 13,2 милијарде динара, што је за девет милијарди динара већи износ него ове године, а оно што је такође изузетно битно јесте чињеница да је за научноистраживачку делатност одређено више од једне милијарде динара.

Уско везано за питање стандарда припадника Војске јесте изјава председника Србије Александра Вучића, који је пре неколико дана најавио да ће сви запослени у сектору безбедности, што значи и у Војсци Србије, до краја година добити бонус у висини од 10.000 динара, али да ће и убудуће њихова примања бити повећавана у континуитету, из године у годину.

На крају овог излагања, велико ми је задовољство што могу да констатујем да је актуелна Републичка влада наставила да спроводи политику претходне две владе, политику коју је зацртао садашњи председник Србије Александар Вучић и што је још једном показала колико јој је стало до свих грађана Србије, а нарочито оних који даноноћно брину о нашој безбедности и сигурности и колико јој је стало да захваљујући тако снажној Војсци сачува своју самосталност, независност, као и политику војне неутралности. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам.

Реч има министар Александар Вулин.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Нажалост, овде смо сада могли да видимо и пример не само злонамерности него и потпуног незнања о материји о којој се говори. Да не говоримо само о томе да је фонт увек био исти у Скупштини, ко год владао овом скупштином, па до тога да се прича о томе како, наводно, наша тајна служба нема на свом сајту или у буџету прецизно дефинисане разделе, а да имају неке друге службе, што је наравно ноторна лаж, јер ни једна једина озбиљна служба не говори о таквим стварима на сајтовима и у јавности. За то постоје надлежни скупштински одбори који

врше контролу служби. Постоје чак и надлежне буџетске инспекције које врше контролу трошења новца. Дакле, све постоји.

Али очекивати од наше службе да излази са таквим подацима у јавност било би исто као очекивати од америчке Ције да изађе са подацима колико је коштао 5. октобар и колико је коштало паљење ове скупштине. Кад то нисмо видели, нећемо видети ништа остало.

Знате, говорник је рекао како су министри без портфеља нека брука и срамота, а заборавио је да је он у време своје владе имао пет потпредседника без портфеља: Кораћа, Касу, Јовановића, Исаковића, Човића и Душана Михајловића. Од тога је само Душан Михајловић био министар. Сви остали нису имали никакво задужење, али, ево, видите, и то се свакако заборавило.

Потпуно непознавање материје и оно што је овде говорено говори о томе да се не зна шта је стратегија одбране и националне безбедности. Стратегије одбране и националне безбедности су, ево, имамо генерала који то може да потврди, свакако најшири доктринарни документи, који не говоре о плану опремања. План опремања доноси начелник Генералштаба, а усваја министар одбране и онда даље доставља, само да знате. План опремања Војске, на основу чега су набављени „мигови“, а не верујем да постоји Србин који се није обрадовао набавци „мигова“ и који се не радује томе што јачамо своју армију, донет је 2014. године и од тада је, иначе, три пута мењан. Стратегија одбране и националне безбедности донета је 2009. године, дакле баш у време владе ДОС-а, и надамо се да ће бити времена да је променимо до краја ове године јер једноставно не одговара потребама времена и не може више од тога да постоји.

Дакле, шта се овде тражи? Овде се тражи наставак политике која је уништавала Војску. Овде се тражи наставак политике која је 2012. године, када је Александар Вучић постао министар одбране, заувек прекинута. Тражи се да Војска настави са уништавањем своје опреме, свог наоружања. Тражи се да Војска смањује свој борбени састав и даље. Тражи се да Војска истера из својих редова сваког борца. Тражи се да из својих редова истерамо све оне које су изручивали и слали у то време сваком ко је то затражио.

Стратегије одбране у овој земљи су доносили официри страних армија, нису их доносили српски официри, а сада је доносе српски официри и сасвим је разумљиво што се томе противе. Ова војска неће уништити више ниједан тенк, неће протерати ниједног официра, неће се никада више

стидети својих војника, никада. Наравно да они сматрају да нас због тога нападате.

Ако сте веровали, у време када сте имали апсолутну власт, да никада неће бити рата, да нема претње, да нема опасности, па, што нисте укинули Војску, што сте је задржали? Војска служи само за једну ствар – да се спреми за рат и ни за шта друго не служи. Ако рата никад неће бити, као што ви овде говорите, и ако рата никад није ни требало да буде, као што сте сматрали у време ваше апсолутне власти, што је нисте укинули? Што нисте били доследни? За шта сте је онда припремали? Ако не треба да наоружавамо Војску, дајте да је распустимо. Онда је не седамдесет милијарди, колико смо добили, него је седам милиона превише. Шта ће нам? Војска служи само за једну ствар, да се припрема за рат, а на политици је да рат избегне, колико год може. То је, дакле, посао политичара. А посао војске јесте да буде моћна, да буде јака, да буде задовољна, да буде наоружана. Наравно да се сви радујемо набавци „мигова“ и наравно да је набавка „мигова“ донета у складу са планом опремања.

Знате, били смо сведоци тога како је Војска мирно стајала и гледала како 17. марта 2004. године гори Косово и Метохија, били смо сведоци и гледали како се спроводи мартовски погром – Војска није реаговала, држава није реаговала, политика није реаговала. Гледали смо како Косово проглашава независност, није реаговала, ћутала је. Зато се прави моћна и јака Војска, да се то више не деси, да се не деси више никада тако нешто, никоме. Ако Војска није потребна, онда је укините, али док је не укинете биће наоружана, имаће веће плате, радиће и напредоваће.

Знам да је вама искрено жао што је ово историјски највећи буџет, у историји од 2000. године наовамо, када је у питању Војска Србије. Знам да вам је жао. Наравно да вам је жао што нисте успели да завршите процес уништавања армије. Знам да вам је жао, али нисте успели, нисте успели да је уништите. Као што чујете и од представника Војске када говоре о вашим временима, говоре о временима када су им наређивали шта су наређивали, када су им наређивали да престану да буду војска. Е, због тога су то радили.

Сада тога више неће бити. Ово је српска војска, која ће бити поносна на своју државу, а наша држава је поносна на њу.

Наравно да ћемо се наоружавати по јасним плановима, планови су јасни, доступни коме треба да буду доступни, у складу са политиком ове земље, у складу са потребама овог народа.

Потреба овог народа је да има снажну војску. Нису ово времена када се говорило – Србија нема ниједног непријатеља, никад више нећемо ратовати. Ми то не можемо да кажемо и не знамо то.

Подсетићу вас на изјаву једног министра спољних послова у време досовске власти, који је укинуо шифровање наших телеграма и рекао – ми пред нашим пријатељима немамо тајни. Били смо једина земља на свету која је укинула шифровање телеграма! А да вас подсетим да смо укинули и СИД, безбедносноу службу Министарства спољних послова, јер ми пред нашим пријатељима немамо тајни.

Е па нисмо једина земља на свету која неће развијати свој систем безбедности. Развијаћемо, јачаћемо, наоружаваћемо, и то на велико задовољство свих припадника Војске али и сваког грађанина ове земље. Повећане су плате у Војсци, повећане су дневнице у Војсци, уведена је солидарна помоћ, по први пут, у Војсци. Припадници Војске могу са задовољством да очекују да ће имати, као и остали припадници безбедносног сектора, масовну стамбену изградњу, где ће моћи да очекују да ће у наредне три године већ почети да добијају прве станове, све оно што до сада нису имали.

Све сте то могли да урадите. Нисте то урадили, радили сте само на уништавању Војске, радили сте само на растурању официрског кадра и само на уништавању наоружавања Војске.

Зашто нисте набавили те „мигове“ у време када сте могли све? Или, зашто нисте набавили „фантоме“ у време када сте могли све? Уопште не правим питање, могао је и неки други авион да дође, ево не мора „миг“, могао је Ф-16. Зашто га нисте тражили? Зашто један једини тенк нисте увели? Један, само један? Зашто један тенк нисте увели у наоружање? Само један једини, ништа више. Зашто сте растерали све офицере који су вредели? Сви официри који су прошли ратове и ратишта систематски су уништавани и протеривани. Некога слали...

(Народни посланик Радослав Милојичић све време добацује.)

ПРЕДСЕДНИК: Мораћу да вам изрекнем опомену ако наставите да вичете.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Ако су изгубили те ратове, зашто Војно-технички споразум не гласи „капитулација“ него каже „прекид непријатељстава“, са јасним правима и обавезама које има наша држава али и међународна заједница? Нажалост, међународна заједница се добрим

делом није држала оног што смо потписали, а ми – такви какви јесмо – јесмо, свакако смо се држали.

Овде се показало, као што видите, и потпуно непознавање материје али, нажалост, и злонамерност према Војсци, кад можете да помислите да је наоружавање наше војске лоша ствар. Наоружавање наше војске?! Па шта треба друго да радимо?!

Могли сте да расформирате армију, нисте је расформирали, ако сте веровали да нема непријатеља и да неће бити рата. Официри који су тада учествовали у доношењу Стратегије одбране данас гласно говоре оно о чему су тада морали да ћуте, да шкргућу зубима, али су се бар за то изборили. Знате ли да је у тој Стратегији одбране требало да пише да нема агресора, нема непријатеља, има – противника. Дакле, када противник дође у нашу земљу... Не непријатељ, не агресор; једва су се изборили да остане реч „непријатељ“. Једва су се изборили, као да онај који долази да вам окупира земљу може да буде ваш противник. Па, не играмо фудбал, него долази да вам окупира земљу, да вам уништи начин живота, да вам уништи земљу. Звали сте га „противник“, једва се Војска изборила да се бар напише „непријатељ“.

Укинули морал, укинули Управу за цивилну одбрану. Нигде на свету... Када уводите професионалну војску, професионална војска је мања и треба да буде боље обучена. Један професионални војник треба да замени четири непрофесионална војника. Ниједна војска, када то уради, не укида широку обученост становништва, јер нема други начин. Осим српске војске, осим војске тог времена, која је укинула цивилну одбрану. Укинула, дакле, припремање за одбрану. Ништа друго нису радили, него су гледали како да смање борбену готовост Војске, како да је онемогуће да се брани, како да је онемогуће да брани ову земљу. То су радили. Сада слушате како се буне зато што се Војска опрема и наоружава. Па него шта ће него да се опрема и наоружава.

Што је најважније, оружје је оружје, али људи су најбитнији, дижемо им стандард и враћамо самопоштовање. Ови људи нису могли да уђу на Академију, нису могли да прославе дан своје јединице у некој од војних зграда, него су се скупљали по кафанама. Нису смели да уђу у касарне, нису смели да уђу у Дом Војске, а живот су провели у Војсци и дали све за њу. Тако је то изгледало.

А сада смо дошли до тога да се буне зато што се Војска опрема и јача. То ми само говори да смо на правом путу, да радимо добру ствар, да наша војска и те како има разлога да се опрема.

Знате, када погледате наше окружење, многе државе купују наоружање, чак и чланице једног од моћнијих војних савеза. За њих је питање зашто се наоружавају, од кога се то они штите. Да ли се то они штите од Србије? Од наше мале мирољубиве земље? Од кога се штите?

(Председник: Молим министра да приведе излагање крају.)

Извините.

За кога се наоружавају? Када се Србија као војно неутрална земља опрема, она мора да се опрема јер у тренутку невоље бићемо сасвим сами и зато морамо бити спремни.

Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам.

Поштовани народни посланици, у складу са чланом 87. став 1. Пословника Народне скупштине сада одређујем паузу у трајању...

(Радослав Милојичић: По Пословнику, председнице, молим вас.)

Ипак ћу завршити реченицу. Одређујем паузу у трајању од једног часа и са радом настављамо у 15 часова.

(После паузе – 15.00)

ПРЕДСЕДНИК: Можемо да наставимо.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Сада нису овде сви чланови Владе који су били пре него што смо прекинули; за неке штета, за неке добро што нису. Ја ћу да пробам да говорим о што више закона који су данас на дневном реду, не само о буџету, не зато што сматрам да буџет није важан него сматрам да су и други закони који се налазе у овом пакету подједнако важни. Подсећам, 31 тачка дневног реда, од тога 27 закона по хитном поступку.

Зашто ово понављам? Зато што нам је председница Владе, која није дошла, нажалост, у Парламент, обећала да ће се лично заложити да сви закони прођу јавну расправу пре него што уђу у процедуру. То је рекла у октобру. Ево, већ почетком децембра, непуна два месеца од тих њених речи, видимо да је слагала и да нема никакве јавне расправе, не само о буџету него о сијасет ових других закона који су пред нама. Зашто, и шта крију ти закони? Углавном крију јавашлук, нерад чланова Владе.

Ти закони се свде на одлагање рокова. Закон о уређењу судова – одлаже се рок за примену Закона за годину дана. Закон о буџетском систему поново продужава неке рокове. Закон о јавној својини, који је већ једном продужаван – рок, крај 2017. године (прво је било 2015. па је продужено на 2017), да се локалне самоуправе пријаве да ће да преузму управљање имовином на својој територији, сада се продужава за још три године. У ситуацији када локалне самоуправе имају проблем са финансијама оне се одричу могућности да преузму имовину, да управљају њом и да стекну добит, чиме би попуниле своје буџете. Ко је за то одговоран? Ко је одговоран за такво стање у локалним самоуправама ако не странке владајућег режима?

Закон о девизној штедњи – почетак отплате био је планиран за 31. август 2018. године, сада се помера за још годину дана.

И најважнији, наравно, Закон о систему плата запослених у јавном сектору, који за још годину дана одлаже примену платних разреда зато што, између осталог, Влада тај рок који је дала себи, па продужила... Прошле године смо имали расправу о том закону, такође је Влада, готово у истом саставу као данас, дошла овде и тражила да рок са 1. јануара 2017. године продужимо на 1. јануар 2018. године, а сада долази са предлогом да се то продужи на 1. јануар 2019. године. Шта је радио министар задужен за локалну самоуправу и државну управу? Та прича о платним разредима траје од 2014. године, да вас подсетим, пет година, од приче до почетка примене. Али ја некако нисам сигуран да ће се то десити 1. јануара 2019. године, као што сада предлагете, јер ћете доћи поново у Парламент и тражити ново пролонгирање рачунајући да овде нико нема памћење дуже од три дана.

Посебно ми је био занимљив, рецимо, министар није о томе рекао ниједну реч... Иначе, досад је законе представио само министар Вујовић, други министри нису дали образложења за законе из њихових ресора о којима данас расправљамо. Закон о републичким и административним таксама је један врло крупан документ, где се стотине и стотине нових такси уводе, мењају се износи такси. Мало сам покушао да нешто занимљиво пронађем у овом закону. Рецимо, такса за полагање испита за управљање чамцем била је досад 810 динара а сада се повећава на 4.500 динара, то вам је пет и по пута, за једну категорију, односно на 6.310 динара, то вам је осам пута, толико повећавате таксу. У железничком саобраћају постојале су две таксе од 22.880 динара, а сада се уводи преко

педесет различитих такси, од 100 до 260.000 динара. Линијски превоз, биле су три таксе, а сада тридесет нових такси, разни износи.

Зашто ово кажем? Зато што је једна од примедба привреде превелико парафискално оптерећење привреде, превелики број такси. Сада се овим законом, о којем ни реч није рекао ни министар, уводе стотине нових такси. Погледајте колико је то, преко двеста страна!

Оно што је најзанимљивије у овом закону, уводи се право Владе да висину таксе усагласи са растом цена на мало. Значи, Влада врло води рачуна када је реч о приходима Владе. Влада ће, по овом закону, до 30. априла 2018. године имати право да у складу са растом цена на мало повећа ове таксе. Да ли ће исто то урадити са пензијама? Да ли ће исто то урадити са платама, са социјалним давањима? Неће. Неће, јер Влада не брине о грађанима, брине о себи.

Министар је рекао како му је важан закон о комерцијалним трансакцијама. Ја разумем зашто је важан и слажем се да је потребно увести ред, али да видимо шта је историја тог закона, како се до сада спроводио, да ли је то измена и допуна закона. Закон је донесен пре пет година, крајем 2012. године. Стање које је тада износило, дуговања су износила, просечна наплата износила је 134 дана; она је на почетку 2014. године пала на 126 дана, па се средином 2015. повећала на 141 дан. Онда је дошао министар Вујовић, средином 2015. године, и рекао исте реченице које је рекао и јуче – како је важно да се уведе ред, како ће то сада нови закон да уради.

Шта је резултат, две године од важења досадашњих решења и закона о комерцијалним трансакцијама? Резултат је да је сада просек 139 дана, са 141 на 139 дана. То је резултат две године примене закона, истог министра који седи овде и који је потпуно исте реченице изговорио јуче као и пре две године, ја сам гледао листинг овде.

Да кренем даље о ребалансу. Ребаланс је измена само једног члана који каже да изузетно Влада има право да додели исплату бонуса у 2017. години. Ми не знамо, у ствари, кад читамо закон, ко ће добити то, али видимо у реализацији, у јавности, какав је однос снага у самој Влади – једине бонусе у 2017. години добиће припадници Војске и полиције. Неће добити људи који раде у просвети, неће добити људи који раде у здравству, и ми мислимо да је то лоше.

Ако је постојао или постоји тај фамозни суфицит у буџету, а можемо да разговарамо како се до њега дошло, да ли повећаном наплатом или недовољном реализацијом пројеката који су планирани у 2017. години

(капитални пројекти чија је реализација само 70%), да ли онда тај суфицит из буџета заслужују да приме само припадници Војске и полиције? Ми мислимо да не. Требало би да бонусе у 2017. години, ако постоји вишак, добију и запослени у здравству и запослени у просвети.

Закон о коме ни једна једина реч није речена јесте закон о финансијској подршци породици са децом. Тај закон чекамо од 2014. године, скоро четири године. Овај предлог који је на крају дошао, боље да није ни дошао, то је моје мишљење. А зашто је важан, то понављам – зато што је преко 30% деце у Србији данас угрожено сиромаштвом, зато што је у Србији у прошлој, 2016. години рођено најмање беба од Првог светског рата. Овај закон је кичма којом држава треба да се бори и промени ове две ствари.

А каква решења имамо? Ево, ја ћу да кажем прво она решења за која мислимо да су добра: да су препознате жене са села, да и оне могу сада да остваре своје право на финансијску помоћ код рођења деце; да ће се убудуће директно из буџета на рачуне мајки и родитеља уплаћивати накнада за породилско и накнада за негу деце; као што је добро да су признате и друге врсте запослења осим сталног радног односа. То су добре ствари, али хајде да видимо шта је лоше, а тога је, нажалост, много више.

Законом више нису дефинисани износи за родитељски и дечји додатак. Остављено је да ће то бити одлука министра односно да ће прописивати Влада, на предлог министра. Родитељски додатак за прво дете се тако, наводно, увећава на 100.000 динара; тако смо чули, али то не стоји у овом закону. Али се тај родитељски додатак више неће исплаћивати једнократно, него у периоду од две године и питање је да ли он онда оправдава намену коју има.

Обрачун накнаде запослених за време породилског одсуства се сада рачуна на 18 месеци, али на начин да се вама у 18 месеци сабирају приходи на које су плаћени порези и доприноси и онда се та сума дели на 18 и добија месечни износ који се онда рачуна као бруто основица за исплату родитељског, односно додатка на породилском боловању. Значи, ако је жена радила девет месеци пре него што је отишла на породилско боловање, њој ће се рачунати тај просек, све што је примила за тих девет месеци, па поделити са 18, и онда ће то примати наредних годину дана. Да ли ми тако мислимо да се изборимо са негативном стопом рађања деце у Србији? Да ли ћемо тако економски оснажити жене и породице са децом? Нећемо.

Закон занемарује у потпуности хранитељске породице. Понављам, у примања се рачунају нето примања која добијате 18 месеци на разне начине, а онда вам се то што сте добили подели са 18 па се то узима као бруто основица. Значи, додатно се умањује оно што ће примати жене породиље за време породиљског одсуства.

Онемогућава се право на дечји додатак уколико се поседује нека имовина која се не користи или се не може користити због разних других спорова или једноставно не може да се користи.

Посебно је скандалозно што се у образложењу за доношење овог закона каже да су због злоупотреба коришћења права из овог закона морала да се уведу... да дође до промена. Ваљда је требало да буду неки други мотиви, а не злоупотребе коришћења.

На крају, послали сте нам, министре, очигледно, радну верзију закона. Ако погледате члан 12, тамо ћете видети ставове 4, 5. и 6, који су три, очигледно, радне верзије, за које нисте могли да се одлучите која ће се наћи у крајњем решењу закона, јер говоре исте ствари на три различита начина. Кад их прочитате, не знате шта је смисао закона, да ли имате право или немате право о којем се говори у члану 12.

Законом није дефинисана материјално угрожена породица, што је основ за остваривање права у разним другим законима. И бројне друге ствари.

И сада да кажем још неколико реченица о буџету јер, нажалост, немам довољно времена. Пре свега, буџет је нетранспарентан, тридесет милијарди се троши на услуге по уговору, потпуно самовољно од стране министра, сваког појединачно.

Буџет није програмски, осим на папиру, и сам министар је то признао. Ја вас, министре, од 2015. године стално питам каква је реализација програма на основу програмских буџета, какве су анализе, да ли су остварени циљеви из програмског буџета. Сами сте рекли да још нисмо дошли дотле и да сте направили међуресорну групу која ће сада тиме да се бави, да то у будућности буде другачије. Четири године од усвајања првог програмског буџета у Скупштини Србије.

Како да говоримо о буџету и планираном расту БДП-а од 3,5% ако не говоримо о разлозима зашто у овој години није остварен раст од 3%? Министар је рекао, три су разлога: суша, мањак у производњи енергије и у рударству и грађевинарству. Које су то мере које Србија овим буџетом планира да би смањила утицај суше на пољопривреду? Које су то мере?

Сећам се, 2014. године смањиван је износ за наводњавање са милијарду на двеста милиона. Ја сад нисам стигао да у овом буџету пронађем да ли постоји нека разлика.

Производња електричне енергије – једини разлог за то је нестручно руководство ЕПС-а и урушавање на коповима које је онемогућило да се копа угаљ и да Термоелектрана „Никола Тесла“ производи планиране количине електричне енергије у фебруару и марту. Никаква зима, само нестручност.

Када ћемо добити професионална руководства, не само у ЕПС-у, него у готово свим јавним предузећима? Свуда имамо в. д. стање. Подсећам вас још једном, март ове године је био последњи рок не за крај конкурса, него за избор руководства после спроведеног конкурса у јавним предузећима, по закону који је ова влада предложила а Скупштина усвојила.

Грађевинарство – како то да сада имамо пад ако смо на не знам ком месту Дуинг бизнис листе и све је сјајно, ако имамо „Београд на води“, који ће да запосли тридесет-четрдесет хиљада радника, наводно? То смо слушали овде. Како сада имамо проблем са грађевинарством? Мени је јасно да отуд сада иду ове приче о становима од 550 евра. Поново нова бајка.

Оно што се налази у овом буџету и што је, мислим, срамота за сваког од нас уколико се из буџета не обрише јесте пројекат гондоле у Београду. Каже, у буџету треба да буде одвојено, буџету Републике Србије (значи паре свих грађана), у 2018. години, 360.000.000 динара, три милиона евра, за увођење нове туристичке понуде и новог вида саобраћаја у граду Београду. Триста шездесет милиона ове године, а следеће године 840.000.000 динара, значи десет милиона евра из буџета Републике Србије, и још пет милиона евра из буџета Београда. Петнаест милиона евра за једну гондолу од километра!

Захтевам да се овај пројекат одбаци, да се не реализује у овом тренутку. За петнаест милиона евра у Републици Србији... Променимо Закон о вештачкој оплодњи, дајмо да парови који не могу, осим на тај начин, да имају потомство, имају право не само на једно дете из вештачке оплодње него да имају право и на друго и треће. Пет хиљада деце је еквивалент ових петнаест милиона које намерава да потрошите на гондолу која треба да иде поред Бранковог моста. То је срамота! Срамота је ако усвојимо нешто такво у буџету Републике Србије.

Ја вас позивам... Ја не могу даље да говорим о другим стварима из буџета, говориће колеге колико стигну. Нажалост, нећемо говорити о амандманима јер је очигледно намера посланика Српске напредне странке да нас у томе онемогуће.

ПРЕДСЕДНИК: Да ли сте завршили излагање?

МАРКО ЂУРИШИЋ: Говорио сам двадесет минута, колико имам право...

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем на разумевању.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Није то разумевање, то је поштовање Пословника, за разлику од других.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има потпредседница Владе Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Када сте говорили о ових неколико врло важних закона за 2018. годину и све године које су испред нас, да подсетим све да свака ставка буџета за 2018. годину јесте развојна ставка.

Пошто сте помињали питање раста друштвеног бруто производа, управо у томе и јесте велика вредност тог буџета можда у односу на многе претходне, а да не говоримо о буџету од пре пет, шест, седам, осам, девет и десет година, када смо, да подсетим још једанпут јавност Србије, имали ребалансе по десет-петнаест пута у току године.

Дакле ово је један одговоран буџет, посебно у односу на инвестиције које су неопходне и веома важне када говоримо о расту грађевинарства, расту друштвеног бруто производа који сте поменули.

Будући да сте поменули раст грађевинарства, односно проблеме које ви видите у грађевинарству, а то сте такође на други начин поменули кроз Дуинг бизнис листу и чињеницу да је, ето, све бајно и сјајно а имамо проблем у грађевинарству, е сад, да вам кажем, Дуинг бизнис листа Светске банке није листа коју прави Влада Републике Србије, него је прави Светска банка и у том смислу рангира земље света, 190 земаља света. Док сте ви били на власти, ми смо били 186. на тој листи по издавању грађевинских дозвола; иза нас су биле само земље у којима су се дешавали грађански ратови. То је било у ваше време.

У наше време Србија је данас десета у свету по издавању грађевинских дозвола. То није тек тако добијено, него управо огромним улагањем у инфраструктуру и управо смањењем такси које сте такође поменули кроз један од закона.

У овом предлогу закона о административним таксама смањују се многи парафискални намети. Седам такси у области грађевинарства се смањује, пре свега такса које се плаћа за добијање употребне дозволе. Близу 7% од вредности објекта износи та такса; можете замислити који је то новац био, који је грађани требало да издвајају у претходном периоду. Ми смо то овим нацртом закона укинули и то ће нам свакако омогућити надаље не само да имамо што више објеката који ће коначно имати своје употребне дозволе него ћемо омогућити инвеститорима да надаље инвестирају.

Помињали сте Железницу. Само ради информисаности, ради јавности, да се зна, ми смо 1. децембра усвојили накнаде за коришћење јавне железничке инфраструктуре за ред вожње 2018/2019 године, да је износ те накнаде нижи за 8% у путничком саобраћају и за 5% у теретном у односу на ред вожње 2016/2017. година.

Такође, поменули сте гондолу. Претпостављам да ви из неког разлога нисте рекли да је приход од туризма прошле године био преко милијарду евра. То је нешто што су неки пре пет година могли да сањају. Данас је то реалност у Србији. Дакле, у Србији је туризам такође развојна делатност и треба да улажемо што год више можемо, поготово свесни свих анализа које нам показују да Србија у наредних пет година може да оствари приход од туризма близу пет милијарди евра.

Дакле, имати гондолу, не једну него где год је то могуће, а уз процену да можемо да обезбедимо већи приход од туризма, мислим да само може да доведе до новог запошљавања и до бољитка за Србију.

Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има потпредседник Владе Расим Љајић.

Изволите.

РАСИМ ЉАЈИЋ: Исто везано за гондоле, морам да кажем да је ово пре свега пројекат Града Београда, који ће реализовати Скијалишта Србије, да још увек нема тачне вредности читавог пројекта. Начелно је договорено да две трећине пројекта буду финансиране из буџета Републике, а једна трећина из буџета Града Београда. У овом тренутку се ради план детаљне регулације и главни пројекат за гондолу. Према томе, још увек бих се уздржао од процене колико ће тачно ова гондола коштати.

Као што је госпођа Михајловић рекла, нема никакве сумње, и са становишта туризма и са становишта транспорта ово ће бити од изузетне важности за град Београд. Та гондола би требала да превози 3.000 путника

на сат. Сада се зна да ће бити почетна станица на Ушћу, а друга станица на Калемегдану, да ће имати тридесет вагона који ће превозити од 10 до 35 путника. Према томе, ако говоримо чисто туристички, ово ће бити, без икакве сумње, главна туристичка атракција али ће имати и транспортну улогу у превозу путника, односно грађана Београда.

Још једном понављам, у овом тренутку ја се не бих усудио да говорим о коначној вредности читавог овог пројекта. Када нам Град Београд достави цео пројекат, видећемо колика ће вредност пројекта бити.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Иван Костић.

Изволите.

(Марко Ђуришић: Реплика.)

ИВАН КОСТИЋ: Поштовани министри, народни посланици, грађани Републике Србије, што се тиче буџета за 2018. годину и економских и привредних мера које су у буџету предвиђене, сматрамо да никаквих побољшања неће бити јер се и даље спроводи неолиберална политика, која је карактеристика свих власти од 2000. године до данас.

Народ Србије је упао у колективну депресију већ одавно, што се види по томе колико младих људи одлази из Србије и колико младих људи не види перспективу живота у Србији, тако да све оно што одређени магови за статистику, као што је директор Завода за статистику господин Ковачевић, раде, тешко да ће убедити некога да се стање у Србији може поправити овим буџетом. Зато ми не видимо овде ентузијазам код представника Владе као што је био случај прошле године.

Неке ствари из буџета би могле да одсликавају какав је однос Владе према појединим институцијама Републике Србије. Један од примера је да је буџет за Скупштину Србије смањен за скоро 1.300.000.000 динара, а буџет за Владу, у односу на прошлу годину, повећан за пет милијарди динара. То очито говори да представницима Владе није стало како ће функционисати највише законодавно тело. Није им стало што радници који раде у Скупштини Србије имају изузетно мале плате, које су дупло ниже од републичког просека, није им стало што је дневница возача када иду на терен 150 динара, а некад је била три хиљаде. То су ствари које показују да се, у суштини, ова влада не интересује посебно за средњи слој и ниже слојеве становништва, него углавном за елиту.

Једна ствар која је такође запала за око, то је Канцеларија за сарадњу са Русијом и Кином. Ми тренутно имамо Министарство спољних

послова, које се бави дипломатским односима са државама у иностранству; имамо Министарство привреде, које у својој надлежности има сарадњу са Русијом; имамо Привредну комору Републике Србије, која треба да развија односе са Русијом, која, нажалост, није успела да отвори у последњих десет година ни тај фамозни дистрибутивни центар за наше произвођаче. Ми сада из овога буџета издвајамо педесет милиона динара за Канцеларију за сарадњу са Русијом и Кином.

Нажалост, та канцеларија до сада ништа није урадила осим што је двадесеторо људи који су део Министарства спољних послова „испрашила“ из зграде у Улици Васе Чарапића – они се сада налазе у згради МУП-а, и то је један орган који је требало да се бави са пет милиона Срба који живе ван Србије. Сместила их је у просторије МУП-а, а зграда у Улици Васе Чарапића је припала господину Томиславу Николићу да би се он, претпостављам, бавио неким својим личним пословима са пословним партнерима из Кине и Русије. То се види из ставки у буџету, где је скоро четрдесет милиона динара предвиђено или за плате радника у тој канцеларији или за путне трошкове. Значи, никакви конкретни пројекти не постоје по питању сарадње са Кином и Русијом, никакви позитивни ефекти се неће десити.

Не знам зашто Влада Републике Србије није испунила обећање да ће отворити канцеларију за сарадњу са Руском Федерацијом, да ћемо имати могућност да преко једне озбиљне институције побољшамо привредни развој са Русијом. Зато не треба да нас чуди што је сарадња, говорим о привредној сарадњи Србије и Русије, на изузетно ниском нивоу, када се за сарадњу са Русијом и Кином издваја педесет милиона динара, а за Министарство за европске интеграције се издваја 1.136.000.000 динара.

Значи, Министарство за европске интеграције функционише на једном већем нивоу; у прошлом мандату је то била Канцеларија за европске интеграције, са мањим буџетом, а сада је буџет још већи. Толико се улаже у ту фамозну сарадњу са ЕУ и у наше придруживање ЕУ, мада, верујем, 90% људи овде чврсто верује да до присаједињења Европској унији никад неће ни доћи.

Једна ствар којом се покрет Двери већ дуже времена бави... Могу слободно да кажем да смо једини политички покрет у свету који је тему породице, демографије и популационе политике ставио у политичку арену. О томе постоје и званична признања Светског конгреса породица, да је

група младих људи успела да тему породице, проблема беле куге наметне српској јавности.

Мени је жао што ће министар без портфеља, једна озбиљна госпођа, Славица Ђукић Дејановић, морати да слуша критике од стране припадника Српског покрета Двери. Не бих желео да испаднемо као насилници, као људи који се иживљавају над женама, како смо представљени у јавности, али морам да кажем неке ствари по питању овог министарства без портфеља које, по мени, не ради на прави начин, на који би требало, јер, нажалост, није успоставило приоритете којима треба да се бави ово министарство.

Кренуо бих, јуче сам говорио о томе, од претпоставке великог руског писца Александра Солжењичина, који је рекао да се развија једино она држава чији се број становника повећава. Ако узмемо да је то истина, а претпостављам да се сви са тиме слажемо, чињеница је да се Република Србија петнаест-двадесет година уназад деградира у сваком смислу: и демографском, и привредном, и економском, а нажалост и политичком.

Стање у коме се данас Србија налази је такво да у последњих десет година имамо 385.000 становника мање. Већ је неко овде рекао да је у протеклих годину дана рођено хиљаду беба мање. Године 1920. у Србији се родило 126.000 беба, а прошле године око 65.000. Стопа родности по жени је 1,46. Да бисмо ову државу усмерили тако да се просто обнавља по питању репродукције, нама су потребна два детета по жени. А посебно би било добро када би се наталитет повећао, да свака породица у Србији има просечно три детета, онда бисмо могли да размишљамо о позитивном природном прираштају.

Како стићи до тих мера, госпођо министарка? Бојим се да ћемо са оваквим буџетом вашег министарства и оваквом стратегијом тешко шта моћи урадити. Ја апсолутно вас разумем, када сте ви пре годину-две изјавили да је ово за вас нова тема, да се нисте бавили, иако сте лекар по струци, овом темом, али, нажалост, то је одговорност Владе у којој седите и одговорност свих влада у протеклом периоду од 2000. године, које се темом демографије нису озбиљно бавиле. Зато имамо овакве погубне резултате.

Посебно је поражавајуће да се у јавним медијима и на националном сервису Републике Србије и медијима који су на националној фреквенцији константно деградира брак, константно деградира породица. Сведоци смо огромног броја случајева насиља у породици, што је управо последица овакве медијске слике која се ствара у српској јавности.

Још један податак који иде у прилог томе јесте да се од 1986. године до данас... Данас се склапа за трећину мање бракова него пре тридесет година. Значи, брак више није институција каква треба да буде, брак није онаква институција како су Уједињене нације дефинисале брак – као основну ћелију друштва. То је све последица, због чега имамо овакво стање у друштву по питању криминала, по питању малолетничке деликвенције; нажалост, и по једном од најбитнијих питања а то је одлазак младих људи из Србије, и бог зна како ћемо успети да решимо тај страшан проблем.

Што се тиче, конкретно, буџета и финансијских средстава која сте предвидели у оквиру вашег министарства за популациону политику и демографски проблем, овде је наведена ставка од шестсто милиона динара. Поздрављамо то што је више у односу на прошли буџет, али треба навести да је пола од ових средстава намењено за оперативни рад Министарства, а само триста милиона је наведено за подршку са конкретним мерама. То је, у оквиру неких европских стандарда, скоро десет пута мање од озбиљних европских држава, по питању односа према БДП-у. Ове мере тешко да ће донети побољшање по питању популационе политике, јер ово су, у ствари, социјалне мере. Ово нису пропородичне мере, ово су социјалне мере за угрожене слојеве становништва.

Ја могу да питам сада вас овде – какву ја погодност имам, као отац троје деце, с обзиром на то да ми је најмлађе дете старо шест година? Никакву. Значи, ја од ове државе никакву помоћ конкретну немам за развој своје породице и за побољшање наталитета наше државе.

Жао ми је што није ту министар спорта, господин Вања Удовичић, јер смо овде чули како се наш спорт развија. Њему постављам питање – које су то мере које Министарство спорта може да донесе а да моји пријатељи и кумови који имају троје-четворо деце не плаћају за свако дете 2.000 динара месечно нпр. за тренинг фудбала? Шта је то држава Србија урадила да омогући деци да се колективно баве спортом? Ништа. Све што се дешава по питању успеха наших спортиста је срећа, да смо ми талентован народ, срећа да има људи који су одвојили своја приватна, породична средства да би њихова деца успела у спорту. Ја могу то да кажем пошто сам се бавио спортом, видим какво је стање спорта у моме граду и могу слободно да кажем да је стање катастрофално, што се види и по броју олимпијаца који долазе из наших градова.

Такође, однос Владе и буџета у односу на породичну политику... Навешћемо само неке мере: да се и даље наставља финансирање страних

компанија, дванаест милијарди динара се одваја за стране и домаће фирме, што је двадесет пута више од буџета за министарство за породицу; 1,3 милијарде се одваја за систем сталне помоћи мигрантима; 450.000.000 динара се у оквиру Министарства правде одваја за невладине организације. А знамо сви да се половина тих невладиних организација финансира још додатно из иностранства, и да ради у српском интересу и да је већина невладиних организација, не све, била велики фактор политичке нестабилности од 2000. године до данас.

Можемо поменути и два милиона евра које су грађани Београда и Србије дали за фонтану у центру Београда. То је скоро исто колико се одваја за популационе мере у оквиру нашег министарства.

Неке конкретне ствари које покрет Двери предлаже, да не буде само да критикујемо стање по питању демографије, мада слободно можемо рећи да је стање изузетно лоше, што говоре и ови подаци, јесу неке конкретне мере којима су се одређене државе ЕУ позабавиле и спровеле их у дело.

Ми смо овде у Скупштини Републике Србије предали једну декларацију о заштити породице, која је ушла у процедуру 17. 10. 2017. године, и за коју смо од Министарства здравља, од господина Лончара... Мене је посебно изненадило да је он позитивно оценио ову нашу декларацију и рекао да је Предлог декларације Народне скупштине Републике Србије о заштити породице у Србији у сагласности са важећим прописима и стратегијама Министарства здравља. Сигурно да постоји свест о томе колико је ова ствар озбиљна, али постоји, сигурно, и изузетно много простора да се мере по питању катастрофалног демографског стања у којем се налази Србија поправе.

Конкретне мере који је покрет Двери предложио... Навешћу и вама и грађанима Србије неке мере како бисте знали да стање може да се поправи: прва мера је пореска реформа у корист породица, друга мера је више директне и индиректне финансијске помоћи и трећа мера је стицање породичног дома.

Што се тиче прве мере, пореске реформе у корист породица, ми смо у својој декларацији ставили да је неопходно смањење пореске основице за израчунавање пореза на зараду. Људи који су у браку, 25% би им се скидало основице од бруто плате, за прво дете 50%, за друго дете 75% и за треће дете 100%, што значи да запослени родитељи троје и више деце не би плаћали порез на зараду. То су неке конкретне мере које су многе државе у Европи и свету већ примениле, да не наводим Мађарску, да не наводим

Русију, значи, може. То би значило да би брачни парови, ако имају у просеку 48.000 плату, на име пореза и доприноса уштедели 17.880 динара сваког месеца.

Значи, наша влада конкретним мерама треба да убеди и увери грађане Србије да ће људи који имају вишедетне породице – ово нису мере само за вишедетне породице, али значи да се за свако дете смањује стопа пореза – боље живети, да ће им остати више пара у њиховом кућном буџету. То су конкретне мере.

Зашто би се млади људи одлучили да уђу у брак, да стварају породицу и буду фактор који ће поправити демографски положај српског народа? Ако овако наставимо – имали сте извештаје америчке обавештајне агенције, која одлично прати стање у држави, знају шта нам се дешава у сваком министарству – шта ће нам се десити 2050. године? Шта ће нам се десити 2050. године и колико ће нас бити? То су извештаји америчке обавештајне службе. А то нам се већ десило по питању Косова и Метохије, о томе смо јуче причали Али, на сву срећу, данас је највећи наталитет на Косову и Метохији међу српским живљем и данас свака млада косовска породица има троје или четворо деце. То је перспектива и то је будућност, Косово никад неће бити шиптарско и албанско.

Друга мера, више директне и индиректне финансијске помоћи – говорили смо о дечјем додатку, који не сме да буде мера за социјално угрожене породице. У Русији постоји матерински капитал у износу од десет хиљада евра месечно, који се даје породицама које имају двоје и више деце. Та мера траје од 2007. године и у ту меру је ушло осам и по милиона руских породица. Замислите сада, колико је Путин и колико је руска држава издвојила новца из свог буџета, узела од Дерипаске и осталих тајкуна, банкара, да би се наталитет у Русији поправио. Значи, постоји могућност, то треба да уради Влада. Ако не ова, сигурно ће урадити нека будућа, која буде размишљала о томе.

На тај начин би се у континуитету, не само две године... О томе сам већ причао, да људи чије најмлађе дете... Пет година никакву помоћ од државе немају. На тај начин би се финансирале породице и деца до 18. године. За то се морају наћи средства у буџету, а ми смо овде показали на примеру, када се даје за неке странце, за „Фијат“, „Етихад“, који су нам уништили домаћу производњу, а не даје се за оно што ће нам донети будућност и у привреди и на државном плану.

Трећа мера – стицање породичног дома. Постављам питање свим народним посланицима који живе од једне плате, посланичке – како могу да дођу до могућности да купе стан у Новом Саду или Београду на поштен начин? Да ли неко може данас од плате, да ли је та плата 90.000, 50.000, да купи стан, осим ако не упадне у кредит и у проблем са банкама које су уништиле и избацивале многе породице из станова? Значи, неопходна је и та мера стицања породичног дома за све младе брачне парове, јер је то показатељ да је то основни проблем зашто млади људи неће да се одлуче на тај корак, због сумњи по питању финансија, да уђу у брачну заједницу. Неопходно је субвенционисати камату од стране државе у прве три године отплате кредита, те ће у том периоду млади брачни пар отплаћивати само рату која се односи на главницу стамбеног кредита. По динамици датој у табели, брачни пар ће бити ослобођен плаћања камате за стамбени кредит за свако новорођено дете: за друго дете још две године, за треће дете још три, за четврто још пет година ће бити ослобођен тих ставки.

То су конкретне мере које могу да доведу до тога да се млади брачни парови одлуче да уђу у причу куповине станова и да рађају децу, наравно, а не да буду робови банкара, да буду робови страних фирми код којих се ради за 25.000 и 30.000 динара.

Због свега тога покрет Двери, који је дошао у Скупштину Србије на гласовима породичних људи, на гласовима младих и образованих људи средње генерације, мора да заступа ове идеје у Скупштини Србије, да их брани. И, будите сигурни да се можда неће испунити процене неких политичара, конкретно владајућих људи у овој држави, који кажу да ће Двери на следећим парламентарним изборима бити избачене из Парламента. Докле год је младих људи који желе да живе у овој Србији, покрет Двери ће бити увек у Скупштини Републике Србије. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Александра Томић, повреда Пословника.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Повређен је члан 107 – достојанство Народне скупштине. Из излагања претходног говорника... Мислим да нисте реаговали, а вероватно нисте стигли од количине информација које једноставно немају везе са животом, јер популациона политика не може бити предмет дневнополитичких скупљања поена покрета Двери.

Ако причамо о буџету Народне скупштине, да је мањи за милијарду динара, онда треба да се зна да је он саставни део буџета РИК-а. Пошто смо имали председничке изборе у овој години, ти трошкови за следећу годину не постоје. А не да се говори о томе да су смањени порези, доприноси, плате и давања људима који раде у Народној скупштини Србије. Онда би требало да знају да је буџет РИК-а саставни део буџета Србије, а не да бију жене које раде у РИК-у и повређују вас, госпођо председнице. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар Славица Ђукић Дејановић.

СЛАВИЦА ЂУКИЋ ДЕЈАНОВИЋ: Захваљујем, госпођо председнице.

Даме и господо народни посланици, да је боља демографска будућност Србије циљ свих нас, није спорно, али потребно је одређено знање, одређена мудрост, стрпљење да урадимо посао како треба и да за десет година отприлике, јер је толики период, кажу демографи, потребан да бисмо видели да ли смо направили добре кораке. То је заиста потребно и то је она премиса на коју упозоравам посланике који су нестрпљиви и који помало политички и кратковидо анализирају и породицу, занемарујући људска права и будућност Србије, занемарујући могућност да може бити и јесу у заблуди.

Тема је, наравно, буџет. Морам рећи да је ова влада, захваљујући врло јасном ставу садашњег председника, тада премијера Владе, Александра Вучића, прва влада која је формирала у Влади ресор задужен за демографију. Тај ресор има врло јасне задатке. Основни задатак је интегративна функција, не само министарстава него свих субјеката у Србији, свих појединаца који имају велики ауторитет у овој области да раде на бољој демографској будућности. Стога смо укључили Академију наука, Институт за друштвене делатности, имамо Савет који се бави популационом политиком, на чијем је челу премијерка госпођа Брнабић.

Заиста мислим да је више него озбиљно први пут акт, који је стајао у фиоци од 2008. до 2016, до формирања овог ресора, добио оно што се зове практично упутство шта радити. Први пут смо у овој години направили акциони план, проширили садржај активности Стратегије за подстицање рађања питањима миграција, чији смо сведоци с једне стране, и чињеницом да нам је људски век продужен, односно да старимо као нација. Све те елементе узели смо у обзир када смо направили Стратегију за подстицање рађања, која је иновирана.

Буџет, који је по први пут за 2016. годину, износио 130.000.000, омогућио је да први пут у Србији неповратна средства оду у петнаест општина да би се, сходно културолошким разликама у нашој Србији, примениле одређене пронаталитетне мере у тим срединама и да бисмо на основу тог искуства направили и нормативу која ће обавезивати све нас на озбиљније понашање.

Влада Републике Србије не ради тако као да је Кабинет или Министарство изоловано острво у неком океану. Знате, са једне и друге стране у односу на то где ја сада седим су министри, који и те како раде пронаталитетно, те шестсто милиона, а то је око пет пута више него претходне године, колико смо добили, није једина сума која иде у пронаталитетну политику.

Министар за културу и информисање, односно наш кабинет у сарадњи с њим, огласио је јавни позив 4. децембра, бирамо један слоган. Рећи ћете, па, једна реченица, један слоган није важан, али паралелна искуства земаља које су финансијски јако добростојеће показују да је слоган у медијској кампањи врло битан. Деветнаестог децембра ће се завршити тај конкурс и имаћемо прилику да добијемо прво, друго и трећенаграђеног, са сумама новца које су наравно симболичне, али сам слоган треба да буде јасан, подстицајан, да садржи пронаталитетну идеју.

Са моје леве стране је министар који, наравно, својим активностима, уз све оно што припада привреди, даје податке да смо у 2016. години добили 60.000 нових радних места. Међу њима је највише родитеља и будућих родитеља.

Министар за пољопривреду је у 183 домаћинства унео одређене иновативне активности, укључујући и по 10.000 евра подстицајних; 683, мислим да сам тачно рекла.

Сарадња нашег кабинета са министром за образовање је резултирала чињеницом да је већ ове школске године у петом разреду основне школе потпуно нов предмет – Физичко и здравствено образовање, који у свом садржају има и знања о репродуктивном здрављу, што је такође пронаталитетна мера.

О министру здравља и његовим активностима везаним за учешће Републичког фонда за здравствено осигурање да биомедицински потпомогнута оплодња буде подржана за жене до 42. године које то желе, и то са три покушаја у овим поступцима, и о количини новца која је у том сегменту издвојена такође немам намеру да дуже елаборирам.

Такође бих хтела да кажем да је министар Ђорђевић окупио један сјајан тим ентузијаста и стручњака и сви смо заједнички радили на закону о финансијској подршци породици, где се по први пут изједначила жена са села која је осигураник са оном женом, девојком која ради на пословима на одређено време, која је ангажована привременим и повременим уговорима, са женом која је у сталном радном односу, у погледу породилског одсуства и финансијских давања.

Према томе, то што је за овај ресор предвиђено 600.000.000 само је кап у ономе што Влада заиста чини, као једна пронаталитетна, политички оријентисана влада, породично оријентисана, која ће, наравно, увек стимулисати оне послодавце који имају социјално одговорно понашање према родитељима и будућим родитељима.

Податак да је потребно да свака жена у фертилном периоду има двоје деце је тачан, то је било сасвим тачно. Да бисмо се обновили у оном бројном стању у ком смо сад, треба знати да међу женама које су у фертилном периоду 11% жена треба да има једно дете, 44% двоје деце, 45% троје деце. Десет посто жена, односно парова, нажалост, има проблем стерилитета.

Према томе, један интегративни приступ овом проблему, који се никако не може везати ни за једно министарство, ни за један сегмент, ни за једну институцију, неопходан је за све оне који хоће озбиљно да се баве овим питањима.

Мени је јуче понуђено да размишљам о томе да поднесем оставку. Никада! Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има министар Зоран Ђорђевић.

Изволите.

ЗОРАН ЂОРЂЕВИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Поштовани посланици, ја бих хтео само да додам једну ствар из излагања моје колегинице, а то је да озбиљност ове владе када је у питању демографија показује чињеница да је у претходном мандату, док је премијер био Александар Вучић, формиран Савет за демографију, да би управо тај савет био тело које ће да координира и води рачуна о томе да Србија у једном тренутку, са својим мерама и свим оним што хоће да уради, изађе из морталитета, из негативног природног прираштаја и да уђемо у плус. Нама јесте жеља ка томе и озбиљно смо радили и на овом закону.

Једина чињеница у претходном излагању која је била тачна, то је да ће правилник одређивати начин како ће и који износи бити исплаћивани, али то је било управо из разлога да би Влада била ефикасна у тим мерама, да би могла да реагује промтно, да не би ишла на измену закона, већ у складу са својим могућностима, у складу са економским могућностима, у складу са оним како буде била стратегија, да можемо да реагујемо промтно и брзо и да на неки начин покренемо тај точак и да Србија у једном периоду, а надам се врло брзо, има природни прираштај који ће бити у задовољавајућем плусу.

Оно што није било тачно у том излагању, то је да ће за прво дете бити исплаћивано у ратама. Накнада за прво дете биће исплаћивана у целисти. Оне остале рате, за друго, треће и четврто, биће исплаћиване у 24 рате, с тим што ће бити увећане за пет хиљада динара у првој рати, која је била паушал за опрему. То је једна новост и један додаток који је цео правилник предвидео.

Поред тога, има низ других ствари. Приметили смо да је раније накнада за боловање која је ишла преко послодавца најчешће касно долазила до мајки. Сада, овим законом је предвиђено да се та накнада директно исплаћује мајци, за разлику од неких ранијих времена.

И то је исто нетачно интерпретирано, не узима се 50% и не дели се по не знам каквој математици, пошто не знам да ли је уопште читан закон – Закон предвиђа да се дели последњих дванаест месеци рада, увећано за минули рад, и да породиља добије исти тај износ. Уколико породиља није радила дванаест месеци, у том случају се узима 50% од просечне плате као просек за тај месец. То је једина разлика и то је, за разлику од 2007. године, за сто посто више колико даје ова влада у односу на Владу 2007. године.

Оно што је разлика и брига у односу на 2007. годину јесте и чињеница да ова влада за заштиту породице и деце издваја 54,3 милијарде (по данашњем курсу, то износи 457 милиона евра), а 2007. године издвајала је 21,3 милијарде (по тадашњем курсу, 261 милион евра), што значи да ова влада, када су у питању породица и деца, безмало 90% већи буџет даје управо за ту сврху.

Није само то – то је само у овом министарству – постоји, као што сте причали, и министарство које води моја колегиница, где има додатних новаца за то. Ми желимо да се не заврши све на овоме. Верујем, с обзиром на то да је Влада у овој години за породицу и децу дала 2,2 милијарде више у односу на прошлу, да ће свака следећа бити сигурно боља за мајке и за

децу и да ће Србија у једном тренутку свакако кренути напред и, верујем, врло брзо бити у плусу, а да ће овај закон показати све своје предности врло брзо. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Ако се нико не јавља, да пређем на листу или има још?

Добро.

(Марко Ђуришић: Реплика. Немој да лажеш...)

Бре? Ко ме сада добацујете „бре“, посланиче?

(Марко Ђуришић: Причам са министром. Једини нисам добио реплику. Министар не говори истину.)

Вама стално неко нешто не да. Ја сам шокирана. Причали сте двадесет минута, као и сви остали посланици. Стално Калимеро неки.

Нема основа, вас нико није увредио. Писали сте тај пословник. Немам времена за то, о озбиљним стварима расправљамо.

(Марко Ђуришић: Немам ни ја. Само кажем да не говори истину.)

Нисмо на пијаци. Посланиче, смирите се, узмите паузу ако вам није добро, ако сте агресивни. Пустите нас да радимо.

(Марко Ђуришић: Узмите ви. Како може да лаже?)

Срам вас било! Молим вас, смирите се.

Ако има неко из посланичке групе, помозите вашем посланику да се смири, да не вређа и пустите нас да озбиљно радимо.

(Марко Ђуришић: Не треба ми помоћ. Кажем да говори неистину.)

Изричем вам опомену због тога што нам не дозвољавате да радимо и вређате овде. Понашајте се пристojно.

Изричем вам још једну опомену зато што ометате рад Парламента.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

(Марко Ђуришић: Срам вас било!)

Само кад вас није срамота.

Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Хвала.

Господине Вујовићу, господо министри, као што видите, дошао сам прехлађен јер сам вас видео са путном торбом па сам се забринуо да ћете да одете, да ћете да отпутујете, па нећу имати прилику да са вама разменим по неку реч, а до сада смо углавном добро разговарали, макар се и не слагали у целини; у ствари, ми се не слажемо око концепта, господине Вујовићу. Иако би, морам признати, било много горе ако одете па се не вратите, па нам онда господин Вучић доведе неко ново „чудо од детета“, попут већ

заборављеног Лазара Крстића. Тако да у том смислу са вама бар знамо на чему смо и знамо на шта можемо рачунати.

Било како било, поделићу своје време на два дела. Сада ћу се усредсредити на пар директних и конкретних питања.

Видите, господине Вујовићу, ова гомила десно од мене је материјал за данашњу седницу, комплетан материјал за данашњу седницу. Притом, једно је штампано већим фонтом, и даље има табела које не могу да се разумеју, тако да немам намеру да правим илузију да сам могао и да је било ко могао све то савладати. Зато идемо на конкретне ствари, посебно оно што се тиче вашег јучерашњег излагања, које сам пажљиво слушао.

У том смислу, потпуно вас разумем, није лако говорити када је оваква бука, је л' тако, када сте јуче реаговали. Нажалост, то је тако, то је наша скупштинска атмосфера и морамо у томе да функционишемо. Више волим када је мало тише.

Ви сте два или три пута током свог јучерашњег излагања рекли да су резултати бољи, цитирам, него што сте очекивали; рекли сте да су знатно бољи у сваком погледу, мислећи на овогодишње резултате. Ви сте, претпостављам, мислили на дефицит буџетски. Када се тако каже, онда то звучи мало проблематично јер може да се мисли да се генерално односило, али знате и ви, као и ја, да је БДП порастао много мање, да је једва прешао 1% и сада се надамо да ће бити 2% или ће бити 1,9% до краја године. Очекивани, програмирани раст је био 3%.

Ви сте се осврнули на неке моменте и неке могуће факторе. Колеге из опозиције су вам рекле шта о томе мисле. Не бих рекао да је могуће све пребацити на сушу, нити зиму, нити на лоше атмосферске прилике на коповима ЕПС-а у јануару и фебруару. Дакле, мислим да постоје системски разлози и да сте ви тога свесни. Не можемо рећи да смо задовољни у сваком погледу када је раст БДП-а готово дупло мањи од очекиваног.

Ова оптимистичка пројекција од свега 0,6% дефицита за наредну годину пројектована је при процени раста БДП-а од 3,5%. Очекује се раст од 3,5%, онда ће дефицит бити овакав. Да ли сте уверени да ће тај раст заиста бити толики с обзиром на изневерена очекивања када је реч о 2017. години? Другим речима и конкретно, на основу којих процена, на основу којих чинилаца, сем уздања да ће Бог помоћи па неће бити јако хладна зима и неће бити суше, дакле на основу којих других елемената можете да кажете да очекујемо раст од 3,5% када ове године нисмо ни два дохватили?

Из сета ових предлога закона, грешио бих душу када бих рекао да ништа не ваља и да ништа није добро. У том смислу, рекао бих да ћемо моје колеге и ја гласати за овај ребаланс који предвиђа, односно омогућује исплату бонуса људима из сектора безбедности, Војске и полиције. Они су то свакако заслужили, као што су заслужили и други запослени у свим другим секторима. Мислим да није добро на тај начин подвајати запослене у јавном сектору, али претпостављам да је идеја била, пошто је њима дизаано мање, па сте сада овим покушали да надокнадите тај заостатак.

Моје друго и врло конкретно питање јесте – зашто нисте ишли на укидање мере о смањењу плата и пензија? Она истиче 2017. године, зашто није укинута, зашто није званично укинута? Ви ћете вероватно рећи како нема потребе јер сте подигли 5%, па 4%, па 1%, па је на неки начин анулирана.

Питам вас то не из неких политичких или демагошких разлога, него због тога што ја, као и ви, а видим да је и Фискални савет у сличном правцу размишљао, колеге из Фискалног савета су имале сличну забринутост или слично мишљење да нам реално прети... Пре свега, реч је о пензијама. Када је реч о платама, претпостављам да нема помоћи, на жалост оних који су оштећени том мером. Када је реч о пензијама, ми ћемо, можда ви и ја нећемо бити ту, да ли међу живима или не, на овим местима на којима се сада налазимо, али неће проћи много времена, наш Уставни суд или неки европски суд ће вратити, односно наложити враћање тих средстава за пензије. Врло сам уверен у то, видећемо шта ће бити. Кажем, видим да и Фискални савет има сличну дилему.

Дакле, враћаћемо те пензије и та средства, као што се сада још увек враћа стара девизна штедња и имамо проблема са тим. Није добро на тај начин, индиректно, зарад неке добре ставке, зарад мало украшеног или доброг делујућег буџета, мањег дефицита, да оптеретимо будуће генерације неким дажбама којих се нећемо моћи ослободити. Говорим конкретно о овим пензијама. Разговарао сам са колегама, са различитим врстама правника, готово сви су сигурни да ће то бити укинута, било на Уставном суду, било на Европском суду, али о том потом.

Да не буде да се крећем на овом начелном плану, придружујем се примедбама које делују ситно, али нису ситне. Ово око гондоле, има наравно и других ствари, има и других проблематичних ствари, али ово да држава финансира београдску гондолу, просто је неоправдано. Нема резона. Мислим да и ви лично... Мада са становишта укупног буџета није

велика ставка, али, понављам, то је 360.000.000 у овој и 860.000.000 у наредној години. То ипак није мало. Ако Град Београд стоји тако добро као што се прича, зашто Град Београд не гради ту гондолу из својих средстава?

Београд је велики град, престоница, има велике приходе. Зашто сиромашна држава Србија, са сиромашним регионима, деловима Србије, учествује у градњи београдске гондоле, па макар она, као што каже министар Љајић, служила, и то сада први пут чујем, не за туристе него и за превоз грађана, то је ваљда пројектовано? Ако ће томе послужити, онда хајде, можда има неко оправдање. Можда има оправдање да се гради, мада неке или многе архитекте сматрају да ће она архитектонски наружити град, али, свеједно, ако помогне решавању саобраћајног колапса у Београду, онда у реду. Не мислим да грађани Сурдулице или било ког другог града, дела Србије треба на неки начин да финансирају да Београд решава свој саобраћајни проблем, саобраћајни колапс. То треба да решава престоница, са приходима који су енормни, барем за српске прилике.

Последње, морам нешто и на рачун госпође Михајловић, мада смо расправљали већ о овом ауто-путу, али некако сте прошли пут, када није било много времена, па ... Сада се конкретно издвајају средства у буџету. Једно је прича, једно је пројекат, једно је начелна идеја, а друго је када се о томе прича. Ауто-пут Ниш–Мердаре–Приштина, то је оно што смо неке моје колеге и ја звали ауто-путем за „велику Албанију“, што можда није тако, али, свакако, издвајају се паре за прву деоницу тог ауто-пута. Моја је процена и оцена да за то нема економске исплативости и да су више политички разлози за градњу тога пута, да се олакша трансфер албанских грађана, грађана Албаније и Косова према западној Европи. Осим два-три пута годишње, када они иду, долазе или се враћају са годишњег одмора, лети и зими, тај правац нема, то кажу моје колеге и стручњаци за ту област, економског оправдања, него има политичког, јер је то била жеља или захтев Ангеле Меркел и неких других утицајних центара из Брисела и Берлина да се гради тај ауто-пут и да се на неки начин Албанија повеже са централном Европом. Може, али не мора о трошку грађана Србије.

Последња ствар, и дословно последња, овде смо чули колико кошта Канцеларија за сарадњу са Русијом и Кином, колико кошта Министарство за европске интеграције. Диспропорција је велика: за Канцеларију за сарадњу са Русијом и Кином се издваја неких педесет, педесет шест милиона динара, а за Министарство за евроинтеграције се издваја преко милијарду и сто милиона. Независно од тога да ли смо ми евроскептици

или русофили или кинезофили, сматрам да нема реалне потребе за постојањем нити једне ни друге канцеларије, односно министарства. Ми имамо довољно министарстава, довољно ресурса у Министарству спољних послова и другим министарствима која се баве сарадњом, економском сарадњом, развојем широм света, укључујући и ове важне земље, чланице ЕУ, Русију и Кину.

Дакле, да не буде да сада говорим из неке пизме према ЕУ, ево, спреман сам да жртвујем, условно речено, и ову Канцеларију за сарадњу са Русијом и Кином, укините и њу, јер не верујем да ће она богзна колико унапредити наше односе са Русијом и Кином, а ове послове који имају смисла из надлежности и делокруга Канцеларије за евроинтеграције, прерасподелите, као и кадрове, ако су неопходни и уколико су, рецимо, на неодређено време.

То није мала, већ озбиљна уштеда и била би добра симболичка порука, тим пре што највећи број грађана ове земље, то показују и последња истраживања, не моја него људи блиских власти и актуелној Влади, показују да ни 40% грађана ове Србије не верује у процес евроинтеграција. А када би имали релевантне информације, верујем да би тај проценат био још знатно мањи. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар Душан Вујовић.

Изволите.

ДУШАН ВУЈОВИЋ: Хвала лепо.

Ја вам се захваљујем, пре свега, на напору да прочитате све ове документе и да на конкретним примерима, који ће се односити, претпостављам, и на друге предложене законе и буџет, илуструјете питања која имате и дилеме које вас муче. Имамо и ми та иста питања.

Највећа мудрост и највећа тешкоћа је одмерити пројекцију реалног раста и кретање тзв. БДП дефлатора, да не бисте претерали. Ако претерате и превише оптимизма унесете, онда стварате простор за нереална очекивања и самим тим повећавате ризик буџета. Ми смо тога дубоко свесни и сваку примедбу у том правцу прихватамо, зато што смо и сами прошли кроз те кораке.

Значи, не радимо ми ово тако лако. Ми процењујемо прво три елемента успоравања БДП-а у овој години и отворено о томе причамо. Ја сам сад гледао са својим колегама и Статистиком, главни разлози успоравања су делимично у томе што знамо тачно у којим секторима је дошло до поремећаја, значи, знамо да се то догодило у пољопривреди,

знамо да се то догодило у енергетици, односно у електричној енергији и знамо да се то догодило у грађевинарству. Али објашњење за сваки од та три сектора је другачије и очекивања после тих смањења у овој години су другачија.

Пољопривреда, због тога што је природа процене и кретања оцењивања новостворене вредности у пољопривреди таква да вас кажњава кад имате негативни циклус... Код нас се догадио и очекивани негативни циклус пошто смо 2016. године имали изузетно високу производњу, па да је 2017. била и нормална, догодило би се да имате пад. Пошто је 2017. година била натпросечно погођена сушом, онда имате пад који је натпросечно велики. Значи, он вас гура у један циклус који има јако ниску, под знаком навода, доњи део циклуса, тј. долину. Због тога очекујемо да ћемо наредне године имати враћање тог циклуса у пољопривреди у нормалу, што ће произвести већи раст у пољопривреди, што је очекивано. Дугорочно посматрано, ништа се неће променити, само ће циклус бити мало дубљи у ове две године, а то нам потврђују и статистичари и људи који знају цео сектор пољопривреде.

Друго питање – кретање производње електричне енергије. Ту су већ урађене корективне мере и министар Антић може да вам објасни шта је све урађено. Они су разумели разлоге, а разлози су и технолошки и менаџерски и управљачки, и у техничком делу и у општем делу. Мислим да се ради на свим тим питањима и да можемо да очекујемо да ће се већ постојеће оживљавање производње електричне енергије одржати на планираној динамици и да ће пронаћи начин да се у будућности штите од таквих неочекиваних догађаја. Значи, они морају да имају резерве угља и друге начине компензације таквих неочекиваних догађаја, као и у свим областима.

Трећа област – грађевинарство. Управо овде са колегиницом Михајловић причамо о томе. Имали смо врло екстензивне и интензивне разговоре са Статистиком, и у области грађевинарства постоји неколико ствари: једно је извршење у односу на план, а друго је константна разлика између процене динамике тог сектора на основу кварталних података и коначне оцене БДП-а, прво флеш оцене, а онда и коначне оцене бруто домаћег производа кад прође година и кад се то буде оцењивало, три-четири месеца касније.

Значи, ми очекујемо да ће се код грађевинарства догодити две врсте корекције: једно је корекција тзв. узорка, пошто узорак потцењује ниво

активности у грађевинарству, а друго да ће стварна оцена на крају године показати да је ипак много ствари урађено, зато што се по природи тог сектора јако много евиденције дешава у последњем кварталу. Ми смо, иначе, познати као кампањци и обично се стање радова подноси пред крај године и обично се исплаћује до, буквално, 31. децембра, тако да то уђе тек у коначном обрачуну за БДП. То је разлог зашто мислимо да 2% није нереално.

Оно што је најважније, то се све дешава на страни понуде. Ми не видимо на страни тражње, ми смо са ММФ-ом... Међународни монетарни фонд је био врло забринут да ли то представља неки почетак, назнаку почетка рецесије или не. Ми смо пажљиво гледали и тражњу за становима, и тражњу за трајним потрошним добрима, и тражњу за кеш кредитима и уопште тражњу, продају, малопродају, и нисмо видели ниједан елемент, чак ни на страни извозне тражње.

Оно што нам многи мерејају као тзв. лошије перформансе нето домаћег ПДВ-а је, у ствари, знак великог извоза, јер се ту највећи део повраћа; то се остварује, иако знамо да каснимо у повраћају ПДВ-а. Тиме одговарамо и на нека претходна питања. А каснимо пре свега (можемо да позовемо колеге из Пореске управе да нам кажу) зато што имамо случајеве злоупотребе повраћаја ПДВ-а. Значи, појаве се фантомске фирме, које повуку назад ПДВ и одједном на тржишту имате производе, патике или нешто, где је ПДВ враћен; онда та фирма прогласи банкрот, неко је преузме за пет евра (брат, рођак или неко), за пет евра преузме фирму која има хиљаду пари патика на које је потпуно враћен ПДВ. Одједном имате робу на коју уопште нису плаћени порези који морају да буду плаћени. Када се неко појави а иза себе има 150 регистрованих и угашених фирми, то би требало да буде црвено светло Пореској управи.

Ми сада реформом Пореске управе желимо да они то убудуће раде без задржавања процеса. Тренутно се још увек то ради у „полуручном“ режиму и све то резултира кашњењима. Ми покушавамо... Нама је, у ствари, „у интересу“ да се што више ПДВ-а ове године врати, да не бисмо имали вештачко повећавање суфицита ове године и очекивани дефицит следеће године. Нама то појачава тај циклични елемент буџета.

Верујте ми да ово радимо на много сложенији начин него што може да се дискутује у Скупштини. Спремни смо да организујемо посебну сесију, која неће бити у оквиру буџета, да објаснимо све што радимо, да покушамо боље то да сагледамо.

На основу тога, сматрамо да је 3,5% следеће године, што је у оквиру стандардног средњорочног очекивања, кад се укључе сви ови елементи тзв. позитивних помака због ових циклуса, реално. Фискални савет чак сматра да је 4% реално за наредну годину. Прошле године су они мислили да ће бити ниже и били су у праву, надам се да ће бити у праву и за 4% следеће године.

Оно што је најважније за нас, обратите пажњу да смо ми и поред мањег остварења од плана остали у номиналним величинама у оквиру онога што смо планирали. Према томе, кад кажем да смо остварили све, ми не морамо да ребалансирамо ниједну величину јер смо остали у тим оквирима, и у укупном номиналном БДП-у и учешћима свих елемената расхода и свих других величина које посматрамо. То је природа тог процеса.

На крају, процена, реални БДП је израчуната величина, као што знате. Номинални БДП је збир неких трансакција. Колико је у томе реално а колико није, као што знате, зависи и од курса и од начина како се то евидентира у кеш буџетском систему итд. Питање је врло на месту, имамо дилеме, покушавамо да их решимо на најбољи начин и да ризике препознајемо. Моја процена је да нећемо ту оманути.

Зашто нису укинута закони из 2014. године? Значи, морамо у свакој расправи да поделимо разговор о оквирима, где ми имамо врло снажну позицију у Министарству финансија кад кажемо ово је оквир за повећање, ово је оквир за инвестиције; ми ту имамо практично и прву и последњу реч. Кад је реч о дефинисању начина како се у оквиру тих оквира нешто ради, како се доносе закони, како се они распоређују, како се доносе fine мере, ту цела Влада предлаже, и једна од опција је могла да буде и то што говорите, а друга опција је била нешто друго. То је питање већине, пошто се ту узимају у обзир и социјални, политички и сви други моменти.

Значи, када ми кажемо... Ми смо дефакто рекли, имате простор, уз најбољу вољу, у наредној години, са овим претпоставкама, од 25 милијарди за пензије да бисмо наставили тренд постепеног минималног смањења учешћа пензија у БДП-у, и имате простор од допунских 35 милијарди за плате на нивоу бруто два. Ту постоји елемент који знамо, то су људи у јавној управи и јавном сектору, али на локалу и неким другим местима ми само нагађамо колико ће то тачно бити, пошто ми те величине не контролишемо директно.

Значи, та процена да имамо шездесет милијарди простора за то и да имамо скоро четрдесет милијарди простора за повећање инвестиција, то је

оно што ми дајемо. Као што су Министарство грађевинарства и енергетике и остала министарства дали конкретно пуњење како ће се тај простор искористити, тако и овде, код оних мера које се односе на плате, пензије и остале елементе, као што су структура субвенција итд., то је већ одлука. Значи, ми кажемо – имамо 87 милијарди за субвенције, а како се то дели, то је већ политичка одлука.

Е сад, не верујем да ћу вам открити ништа ново, да ви имате овде у Парламенту могућност да те ствари промените. Ово што ви говорите схватам као ваш предлог да се то размотри, па ћемо видети у расправи о свему осталом како ће то да се заврши, али то је природа процеса. Ми бисмо се побунили ако бисте ви рекли „додајте још на субвенције“ или „додајте још на пензије“, пошто мислимо да простора нема.

Према томе, један од предлога који су многи саопштили... Господин Арсић је питао професора Петровића: „Јесте ли ви пензионер?“, на шта му је он одговорио да јесте и да прима плату председника Фискалног савета. То цитирам.

Што се тиче пројеката који се дешавају на локалу, на нивоу великих градова, на нивоу земље у целини, радио сам у многим земљама и јако много земаља има слична питања, годинама, као Србија. Значи, имате питање главног града. Сетите се, Београд не прима тзв. ненаменске трансфере зато што има довољно сопствених прихода. Сви остали градови и општине примају те трансфере. Београд је само повремено, с времена на време, или због градског превоза који има социјални значај у Београду, као и због неких других ситуација, тражио посебан третман у тим годинама.

Гондола је један од таквих пројеката, није стандардни пројекат, то је изузетак од правила, где се каже да би Београд, који има велики пораст у реализацији туристичке понуде, што се материјализује кроз повећани број туриста, повећани девизни прилив и, најважније, кроз трајно повећање и одржавање имица Београда као отвореног града који може да пружи много...

Ово је један од предлога. Поново је питање да ли је то најбољи предлог. Није наше да то процењујемо. Ми смо нашли простор у буџету да предложимо Скупштини да донесе буџет у коме је то експлицитно стављено. Самим тим, ту се ништа не крије, ми само кажемо – тај је предлог стављен на сто и буџет може да поднесе, без промена било којих од суштинских параметара, три милиона евра, да буде једноставнија цифра, и неких седам милиона евра наредне године. То је десет милиона евра за

пројект гондоле. Естетско решење, техничко решење и друго, то није наша ствар.

На исти начин, у том истом буџету стоји много већа цифра, а то је цифра за два витална пројекта која су и еколошки и функционални пројекти, а то су пројекти пречишћавања отпадних вода и пројекат довођења топловода, односно топлодалековода из Обреновца до Београда. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ауто-пут који смо поменули, „Ауто-пут мира“, како га зовемо – дилема коју сте ви исказали је дилема о томе због чега се прави ауто-пут, а друга дилема је о исплативости тог ауто-пута. Прво, да вам разбијем илузије да се ауто-пут прави због грађана неких других држава, ауто-пут се прави управо због тога да би било боље нашим грађанима и да би привреда, да би могућност за инвестиције била много боља и већа него што је била до сада. Он треба да повеже пола милиона људи, овог тренутка, дакле Нишки и Топлички округ; треба да омогући да имамо обилазницу код Прокупља; треба да омогући да имамо простор за инвеститоре у том делу Србије, који нам је јако важан, где нема довољно инвестиција, да имамо могућност, кад имамо добру инфраструктуру, да нам омогући те инвестиције.

Ауто-пут Ниш–Мердаре–Приштина: оно што засад имате у буџету за 2018. годину јесте само прва деоница **Ниш–Плочник**. Морам вам рећи да је пре него што смо се уопште одлучили да овај износ ставимо у буџет за 2018. годину урађено пуно анализа. Дакле, урађене су претходне студије изводљивости, урађен је генерални пројекат, па тек након тога, када смо видели како изгледају претходне студије, када смо видели да постоји исплативост... Знате, са позиције великих инфраструктурних пројеката ви не можете никада да процените у овој години да ли ћете када направите тај ауто-пут имати исплативост за пет, седам, десет или више година.

За овај ауто-пут се показало, према институцијама, чак, и Европске инвестиционе банке (која је врло оштра када процењује да ли је нешто исплативо или није), да и те како постоји могућност да се тај ауто-пут користи за превоз не само људи него пре свега терета. За Србију то значи повезивање са регионом. За Србију то значи сигуран излазак на луку. Не заборавите, Србија нема изласке на луку. За нас је врло важан Коридор 11 да изађемо на Барску луку, а једнако је важан и овај коридор који ће нам омогућити да изађемо на албанску луку.

Према томе, пре него што смо се определили да причамо уопште о начинима финансирања изградње, урадили смо претходне студије изводљивости, генерални пројекат, што је финансирано, између осталог, донацијом од Фонда Западног Балкана. Сада крећемо, односно завршава се део пројектнотехничке документације, а то значи идејни пројекат, Студија изводљивости за ову прву деоницу од 36км Ниш–Плочник. Зато смо то ставили у буџет, јер очекујемо да следеће године, у другој половини године, постоји могућност да почнемо са изградњом ауто-пута.

Мислим да заиста не постоји пут, путањ, да ли он био ауто-пут, регионални пут или локални пут, који није важан за Србију. Дакле, таква нам је позиција да је свака врста повезивања за нас излазак ка инвеститору, излазак ка новом радном месту. Чак не могу никако да разумем да било ко има било шта против било ког пута. Нисмо ми за козје стазе, ми смо земља која је окружена другим државама и морамо да градимо путеве, зато што први захтев свакога, био он домаћи или страни инвеститор, на крају крајева и сваког грађанина у овој земљи, јесте да има инфраструктуру, комуналну, енергетску, транспортну инфраструктуру и да до свих својих дозвола долази што пре. Кад има то, онда има могућност да овде остане и да овде даље ради.

Дакле, износима у буџету су претходиле све студије које су нам показале да је ово исплативо за нашу земљу.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Ђорђе Милићевић.

ЂОРЂЕ МИЛИЋЕВИЋ: Захваљујем.

Уважена председнице, поштовано председништво, даме и господо министри, потпуно је јасно, Србија наставља снажно економски да напредује. Огроман рад, труд, напор и посвећеност су уложени и ти резултати су видљиви, ти резултати су препознатљиви и то је нешто по чему Србија данас јесте поштована и уважавана, то је нешто што Србији данас отвара врата широм света.

Реформски курс Владе, чији су јасни темељи постављени 2014. године и чији су резултати видљиви и препознатљиви из године у годину у континуитету, увек изнад циљева који су дефинисани и постављени, тај реформски курс врло јасно потврђује да нема алтернативу. Јавне финансије су сигурне и стабилне и ми са оптимизмом можемо гледати на период који је пред нама. Најтежи део посла је, рекао бих са сигурношћу, урађен. Оно што предстоји јесте да на прави и рационалан начин, пре свега, у

будућности извучимо корист из тога, односно да сачувамо резултате које смо постигли, да сачувамо тешка фискална достигнућа и да прихватимо све подстицаје и иницијативе које воде ка расту и развоју.

Два циља смо у потпуности реализовали, а то је трајно и у континуитету смањење јавног дуга у БДП-у и трајно смањење буџетског дефицита. Министар је рекао у уводном излагању, Србија ову годину завршава са рекордним суфицитом, а предвиђени буџетски дефицит за наредну годину, ако га буде, јесте 1%. Дакле, Србија спада у групу најразвијенијих земаља света. Србија се, малочас је о томе било речи, данас налази на 43. месту на светској Дуинг бизнис листи, а непосредно пред почетак реформских процеса, пред стварање темеља 2014. године, Србија се налазила на 91. месту. Србија се данас налази међу десет земаља по успешности спроведених економских реформи.

Дакле, видљиви су и препознатљиви економски показатељи и параметри. Желим да изнесем само неке, јер треба о томе говорити. Дошло је до повећања просечне плате 2017. године у односу на период 2014, 2015. и 2016. године. Незапосленост је 2012. године била 25,9%, 2016. године 15,3%, а 2017. године 11,8%. Бруто друштвени производ 2016. године био је 2,8%, 2017. године је 3,5%. Минимална цена рада 2016. године била је 121 динар, 2017. године је 130 динара, а коначан циљ 2018. године је 143 динара. Јавни дуг сада је 67,1%, средином 2019. године биће испод 60%. Директне стране инвестиције 2016. године – 1,9 милијарди евра, 2017. године – 2,1 милијарда евра.

Политичка и економска стабилност, уз предуслове, односно подстицај који пружа Србија, који пружа Влада Републике Србије потенцијалним инвеститорима (пре свега мислим на мању бирократију, брже издавање дозвола), допринели су да Србија буде оно што данас јесте, а то је – једна од најатрактивнијих инвестиционих дестинација у овом делу Европе.

Плате и пензије – пензионери 5%; запослени у државној управи и администрацији 10%; школство, здравство, култура, наука, социјалне службе, Пореска управа, судови, тужилаштво, Војска, полиција, безбедносне службе, установе за извршење кривичних санкција. Дакле, само неки од позитивних показатеља и параметара.

Када је реч о буџету, ми сматрамо да је буџет за 2018. годину добро избалансиран и у потпуности бих се сложио са оним што је госпођа Михајловић малочас рекла, а то је да је и финансијски одговоран и

финансијски озбиљан. Оно што је веома важно за нас, он има развојну компоненту, односно развојно је оријентисан. Та развојна компонента и развојна оријентација буџета заснована је на концепту повећања инвестиција, односно стварања бољег привредног амбијента, а таква ефикасна економска политика треба да омогући и бољи привредни раст и привредну активност и нова радна места, запошљавање и бољи животни стандард. Већ је о томе било речи.

У односу на текућу годину, када је реч о реализацији, први пут су за 30% повећана средства за инвестиције. Ми у потпуности поздрављамо и подржавамо став када је реч о улагању у инфраструктуру, у инфраструктурне пројекте. Нема економског без инфраструктурног развоја; улагање у инфраструктуру није трошак, улагање у инфраструктуру је заправо улагање у будућност.

Захваљујући, пре свега, одлучним и храбрим економским мерама, али не популарним економским мерама, ми данас имамо један здрав систем, који је заснован на здравим основама, здрав систем који није заснован на политикантству, није заснован на ономе што се може у правом смислу речи дефинисати као списак лепих жеља, што би водило ка финансијском банкроту и финансијском краху, здрав систем који је заснован на животу и здрав систем који је заснован на економији.

На основу добрих показатеља створени су услови за повећање плата и пензија. То повећање је засновано на реалним основама. Зато, када данас чујемо критике да су повећања премала, желим да кажем само једну реченицу – имамо повећање и имамо плус у државној каси, неодговорно би било да имамо далеко већа повећања а да имамо минус у државној каси. Дакле, Влада се понаша рационално и домаћински, сходно ономе што је зарађено.

Данас је потпуно јасно да смо били у праву када смо говорили о мерама које су храбро започете 2014. године. Када смо овде имали поједностављен начин посматрања ових мера, како се наводно од пензионера нешто отима, ми смо врло јасно рекли, и то се данас потврђује, да су то мере за спас српске економије, мере које се тичу будућности Србије и будућности сваког грађанина Србије.

Ефекти фискалне политике су видљиви по смањењу камата. Свакако, наредна задуживања ће бити под далеко повољнијим условима. Заправо, поправљен је кредитни рејтинг Србије. Приоритет остаје, и о томе је током данашње расправе било речи, унапређење пореског система. То

унапређење пореског система треба стимулативно да делује на привредни амбијент, треба стимулативно да делује на бољу и ефикаснију наплату пореза, али и на смањење сиве економије. Сматрамо да треба да задржимо фискалну дисциплину и фискалну одговорност и наставимо одлучну и континуирану борбу против сиве економије.

Такође, фокус мора бити на наставку реформи јавних предузећа, господин Ружић тренутно није ту, али циљ треба да буде свакако ефикаснији целокупан јавни сектор. Доста тога је урађено када је реч о државним предузећима. Приватизована је „Железара“, „Галеника“, поправља се ситуација у јавним предузећима, посебно када је реч о „Железницама“, трошкови по основу губиташа се смањују. Има још доста посла, али доста тога је и урађено.

Шта је то што ми очекујемо, конкретно, када је реч о јавним предузећима? Три ствари: најпре, да буду далеко ефикаснија, да ефикасније користе ресурсе, да буду рационалнија, да узрокују мање трошкове у буџету и да инвестирају како би имали што боље услуге које пружају грађанима.

Када је реч о јавном сектору, Посланичка група СПС у потпуности подржава концепт реформе јавног и јачања приватног сектора. Знамо колико је то тешко, али у потпуности подржавамо концепт реформе и јачања приватног сектора. Подржавамо мере које су предузете када је реч о јавном сектору, али сматрамо и да је јако важно и да треба урадити анализу где има вишкова а где има мањка запослених у јавном сектору, како бисмо имали у целини ефикаснији јавни сектор.

Много пута смо током расправе слушали о партијском запошљавању у јавном сектору, о нагомиланом броју запослених. Подаци говоре нешто сасвим друго. Током досадашњег процеса рационализације пронађени су простори за уштеде али тако да није нарушен квалитет рада јавне управе и функционалност система. Србија је једна од земаља са најмање запослених у јавној управи у Европи. Уколико се пореди број запослених у јавној управи у односу на сто становника, и након два круга свеобухватне рационализације броја запослених у Србији, данас имамо 6,4 запослена у јавној управи на сто становника, док је просек у ЕУ 8,5.

Сматрамо да напредак на листама за оцену квалитета пословног окружења и пословног амбијента свакако хоће утицати и довести до раста приватног сектора. Приватни сектор је, по нашем мишљењу, будућност. Приватни сектор је од велике важности и значаја за државу али и за

привреду. За привреду, јер отвара нова радна места; за државу, јер држава живи од пореза и дажбина које убира из добити предузећа.

Приватни сектор, тиме желим да завршим, мора и треба да постане стуб раста српске економије. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала лепо.

Реч има народни посланик Мира Петровић.

Изволите.

МИРА ПЕТРОВИЋ: Поштована председнице, уважени чланови Владе, колеге и колегинице посланици, Посланичка група ПУПС-а ће подржати сет закона који је пред нама.

Оно на шта ћу ја само мало скренути пажњу јесте буџет и оно што нас из ПУПС-а радује, то је да коначно имамо развојни. Најтежа одлука коју смо ми као посланичка група имали била је одлука коју смо пре три године морали да донесемо, а то је да подржимо тада премијера господина Вучића и мере штедње које су биле неопходне, смањење плата и пензија, када је преко 600.000 пензионера заиста имало значајно смањење, али смо дубоко веровали да ће та наша одрицања донети резултат какав су донела, да ће коначно доћи до финансијске консолидације и да, ево, сада пред собом имамо буџет овакав какав јесте.

Можда су наша очекивања везана за пензије била мало оптимистичнија. Генерално, наш став јесте да пензије треба да прате плате, али, као што смо имали поверења у Владу и пре три године и министра Вујовића, нема разлога да немамо поверење ни сада за све ове одлуке које се доносе. О томе ће мало касније говорити моје колега, а ја ћу се осврнути на нешто што мислим да је јако значајно за Србију, а то је тај инвестициони буџет и шта је то у шта ми улажемо.

Мислим да нешто на шта посебно треба да се скрене пажња јесу села Србије. Подсетићу вас, и мало ћу вас можда избомбардовати подацима, преко три милиона становника живи ван градова. Руралне средине, брдско-планински крајеви су потпуно неповезани са градовима. Ми имамо преко петсто села која немају никакву путну комуникацију. С друге стране, од 4.700 села, 709 тачније, преко 1.200 су напуштена села. Преко петсто села има свега око педесет становника. Рецимо, јужни део, ових пет региона који су најнеразвијенији, преко 1.400.000 људи ту живи, 75% становника доле, значи око милион и нешто људи живи искључиво од пољопривреде и својих имања.

Овде се не ради сад само о селима као напуштеним, овде је задатак за све. Овде је задатак и за госпођу Ђукић, овде је задатак... Наравно, целу причу и причам због пројекта који је покренуо министар Кркобабић, али овде је највећи задатак и за министра пољопривреде.

Оно што је занимљиво, то је да је у овој години покренут пројекат „500 задруга за 500 села“. Ово помињем само зато што је у претходној години, 2016, основана, мислим, 31 задруга. У овој години, од априла месеца када се кренуло са тим пројектом, који наравно подржава Влада Србије али, што је значајно, и Српска академија наука, Одбор за село, основане су 182 задруге. Нису оне основане само зато што је кабинет министра Кркобабића имао двеста милиона средстава за подстицај развоја задругарства, већ зато што се просто пробудила свест да ће само удруживањем ситних поседа моћи да се развије пољопривреда, што је нама неопходно. Неопходно је повезати их да би имали пласман својих производа.

Зашто ово говорим као представник Партије уједињених пензионера Србије? Зато што постоји преко 191.000 пољопривредних пензионера. Они имају примања отприлике... Та најнижа пензија (јер они, наравно, уплаћују најниже основице доприноса) износи 10.735. Од тога заиста не може да се живи. Они морају да се удружују да би могли да пласирају своје производе, да избегну све те посреднике који се налазе између њих.

Ове године су основане 182, свега 22 су добиле та подстицајна средства. Видим да је Влада препознала, видим у овом буџету да је четири пута више средстава планирано за наредну годину. Колико сам схватила, ту ће бити неких шездесетак задруга које ће добити средства. Оно што је важно, то је да ће се формирати и сложене задруге које ће моћи заиста да доведу до тог финалног, финог производа, који ће моћи да се пласира.

Али задруге су само подстицај, само покретач развоја села. Ми имамо за госпођу Ђукић проблем: 260.000 неожењених мушкараца, у распону година од 30 до 40, и преко 100.000 жена које живе у сеоским срединама.

Мислим да је неопходно развити села не само због економске ситуације већ и због безбедоносне. Како кажу Албанци са Косова, они ће доћи до Ниша. Па наравно да ће доћи до Ниша ако нема ко да их успут задржи. Имате у Војводини четрнаест села, ако се не варам, која су такође напуштена.

Ово је тема за размишљање за 2018. годину, за министра Вујовића, који ће, надам се, сада... Као што не воли да други њега прекидају, тако и ја волим да мене слушају када говорим па ћу сачекати.

У реду, могу да наставим.

Ово је тема за размишљање за министра Вујовића за 2018. годину, да се просто пронађе начин како развити српско село. Двеста хиљада пензионера, 1.400.000 само на југу Србије, преко три милиона ван градова – мислим да је то велики задатак. На југу Србије, понављам, 75% живи од тога, од производње.

С друге стране, имате мале поседе: на југу је просечна величина поседа 2,7, чини ми се; Србија око 4,5; Војводина око 11. Имате различите вредности, па у истом том габариту имате вредност поседа, рецимо, на југу за 3.400 евра, а у Војводини 12.000.

Значи, ово су мала средства. Тих осамсто милиона колико је предвиђено за следећу годину је заиста, како сте рекли, кап у мору и на овој страни. Професор Шеварлић је рекао да треба педесет милиона издвојити; министар Кркобабић је рекао сто милиона. Нећу да лицитирам, али мислим да једноставно имамо домаћи задатак за следећу годину да видимо како да развијемо српско село, да ви имате разлога да останете у њему, да сви који живе или људи који су остали... А ми ћемо имати реформу јавних предузећа која нам се неће допасти. Много њих ће остати без посла јер је то неминовно, али можда, ако им дамо шансу на селу, ако буду имали добре услове, ако ви обезбедите...

Знате како изгледа на Западу – ви данас радите у радном оделу и чизмама, а поподне седнете у ауто и одете у оближње место у позориште. Ваша децу иду у школе, иду на балет, иду у музичку школу. Значи, ми морамо да дамо услове да људи имају разлога да остану да живе на селу. Поразно је да 73% села нема своје библиотеке, нема домове културе. Нећу да вам кажем да сам ја као директорка просто разочарана када сам видела да две хиљаде села нема пошту.

Мислим да сви заједнички треба да се укључимо и пронађемо начин како да вратимо српско село, како да... Очигледно се задругарство као појам пробудило иако постоје лоша искуства из ранијих закона о задругарству. Наравно, у Србији је имовина увек проблем: и у приватним животима, и у друштву и у држави, али мислим да овог пута са новим законом заиста имамо све предуслове да се српско село развије.

Нећу дужити, али као директор јавног предузећа морам да кажем да збиља очекујем да у 2018. години јавна предузећа буду озбиљна тема Владе Србије. Ја сам на ту тему већ разговарала са премијерком, госпођом Брнабић, али морамо коначно да одвојимо предузећа која добро послују, која тржишно послују, која не узимају ништа из буџета а дају буџету. Једноставно, људи који раде у тим предузећима заслужују да имају другачији третман од предузећа која, нажалост, празне буџет.

Ја ћу само поновити још једном да ћемо ми из Посланичке групе Партије уједињених пензионера Србије подржати законе, а моје колеге ће мало касније говорити у појединостима.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала лепо.

Реч има народни посланик Саша Радуловић.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Поштовани грађани, даме и господо, пред нама је закон о буџету, који је најважнији закон који Скупштина усваја сваке године. Овај закон одређује како се троши новац грађана, значи, не новац државе, министара и министарстава, него новац грађана, и одређује неке основне приоритете, ствара финансијски оквир за све делатности у једном друштву: и за здравство, и за школство, и за социјалну заштиту, и за културу, и правосуђе, за развој инфраструктуре. Практично за све, укључујући безбедност, полицију и Војску итд.

Сходно његовој важности, о овом закону би требало дискутовати до детаља. Извештај који би Влада требало да поднесе Народној скупштини морао би да садржи све детаље о свему, о начину на који се планира потрошња државног новца, односно новца пореских обвезника и расправа би требало доста дуго да траје, да не радимо ово на брзину.

Задатак који се поставља пред сваку владајућу већину, било да се ради о овој, претходној или власти пре 2012. године и свакој пре ње, јесте како да унапреди квалитет живота свих грађана. Практично, Влада добија мандат од грађана (односно, скупштинска већина, а после она бира Владу) да унапреди живот грађана, да унапреди све ове сфере друштва које сам помињао јер све оне утичу на квалитет живота сваког од нас, и на квалитет здравства, и школства, и безбедности, и правосуђа, и социјалне заштите, и културе, и, наравно, да Влада тај посао унапређења квалитета живота одради ефикасно и уз што мањи трошак. То је задатак који се поставља пред све.

Предуслов за унапређење квалитета живота је привредни раст. Без привредног раста и јаке економије нема ни квалитетног здравства ни квалитетног школства, нема ни добре безбедности. Само економски јаке земље могу да штите своје интересе и унапређују живот својих грађана.

Кључне мере које се користе да би се оценило да ли влада добро ради свој посао су, на пример: раст бруто друштвеног производа; са њим је везан раст зарада, он не мора да буде директно везан, али на сваки дужи рок се јасно види веза међу њима. Затим, дефицит је једна од мера квалитета владе, односно мера ефикасности; не једина, али једна од мера како се троше средства из буџета. Онда, квалитет пружених услуга које грађани добијају, нпр. квалитет услуга у здравству, школству. Грађани то могу да мере свакодневно и на основу тога закључују да ли долази до квалитета услуга које им се пружају за новац који троше на то. На раст бруто друштвеног производа утичу и пореско оптерећење, и бирократско оптерећење, доступност и квалитет кредита, висина каматних стопа, ефикасност и квалитет правосуђа, укупно пословно окружење.

Све ово су послови које влада треба да ради. И, како бисте онда оценили рад Владе и овај буџет у светлу свих ових показатеља?

Прво, с једне стране, Влада је успела да практично елиминира дефицит. То је један од ових показатеља и то је важна ствар кад имате огроман дефицит, а имали смо га годинама до сада; то урушава комплетну стабилност система и може да води до дугорочних негативних последица. Тај је посао, очигледно, одрађен и то може да се види у буџету, тако да је овај део похвала за Владу.

Онда је питање, с друге стране, како је смањен тај дефицит. Велика је разлика у томе како га смањујете, и то се директно одражава и на стопу привредног раста. Кад погледамо мало како је дошло до смањења дефицита, држава је практично то урадила из џепова грађана и привреде, а не увођењем реда у држави и смањењем трошкова саме администрације и целог апарата који пружа све ове услуге које сам помињао. Значи, не штедњом на страни државе, него из џепова грађана и привреде.

Како то показујемо? Па, рецимо, држава је прво посегла за повећањем свих пореза. Грађани су вероватно заборавили, али стопе свих пореза су повећане у целом овом периоду. На пример, стопа ПДВ-а је прво повећана, она горња, са 18% на 20%, то вам је повећање од 10%; па је стопа, доња, ПДВ-а повећана са 8% на 10%; па су повећани порез на имовину,

порез на добит правних лица, паушална основица за све паушалце предузетнике у Србији.

Поред ових свеобухватних повећања свих пореза дошло је и до, по нама противустановног, отимања пензија – све пензије преко 25.000 динара месечно су смањене, износи преко тога су смањени за 22%, сви износи преко 40.000 динара су смањени за 25%. Затим, уведен је посебан намет на плате наставницима, лекарима, полицији, војсци од 10%. Ово су биле уштеде, како их је Влада звала, које су допринеле томе да се смањи дефицит, па је ово отимање пензија допринело са неких двадесет милијарди динара, ове плате са неких 20–25 милијарди динара, како које године.

То се видело у буџету. Рецимо, само повећање ПДВ-а, које је негде на нивоу 10–12%, од тога буџет годишње од грађана приходује више од педесет милијарди динара. А од повећања пореза на добит готово тридесет милијарди динара. Кад саберете ово, онда видите колики би дефицит био да се није посегло у џепове грађана и привреде. Некада је то неопходно, међутим, пре него што се посегне у џепове грађана и привреде требало би држава прво да сагледа где она може да уведе ред и уштеди, како не би завлачила дубље руку у џепове грађана и привреде.

Овакво смањење дефицита, на овај начин, имало је изузетно негативан ефекат по привредни раст Србије али и по квалитет услуга и животни стандард грађана. Кад грађани мало погледају око себе, нема ниједне области у друштву у коју је уведен ред: ни у здравству, ни у правосуђу, ни у школству. Значи, где год да погледате, имамо наставак лошег стања које смо имали и значајно погоршање у неким областима. На пример, у здравству, због овог драстичног смањења примања, велики број не само лекара, говорим и о медицинском особљу, квалификованим и квалитетним кадровима, бежи из Србије. Немачка им је одредиште. То је масовно, по целој Србији, грађани ово јако добро знају.

Кад погледамо привредни раст, ово су подаци ММФ-а, они нам говоре следеће: БДП је у периоду од 2014. до 2016. године у Румунији порастао кумулативно за преко 12%, у Македонији преко 10%, у Мађарској преко 9%, Албанији преко 8%, Црној Гори 7,7%, БиХ 6,6%, Хрватској 4,1% а Србији 1,66%. Значи, видите колико је огромна разлика, говоримо само о земљама у региону, у привредном расту који је имала Србија у односу на остале земље.

Оно што је интересно такође, део Србије је Косово, на њему се посебно рачуна раст БДП-а, који је растао по стопи од 9%. Он нам показује

да је начин на који је смањен дефицит и тиме што се посегло у џепове грађана и привреде у ствари трошак, с друге стране је изузетно мали и привредни раст.

Ово су неке ствари на које министар финансија тешко може да утиче, јер је суочен са тим макроекономским оквиром, он гледа како да дефицит смањи. Наравно, зависи од министара и министарстава и, на крају крајева, врхова политичких странка који утврђују политику у свим тим министарствима, која би онда требало да доведу до привредног раста. Тако да је он суочен са овим задатком и, наравно, његов фокус је да смањи дефицит, он је то успешно урадио. Међутим, с друге стране, по квалитету услуга и резултатима привредног раста јасно видимо да тај задатак не да није постигнут него Србија јако много каска за осталим земљама у региону, да не говоримо шире од тога. У 2017. години у првом кварталу имамо раст од 1,1%, у другом 1,3% , у трећем флеш процена, односно брза процена Завода за статистику каже 2%. Значи, имамо изузетно ниске стопе привредног раста.

Питање је због чега је овако. То потиче од два разлога: један је базично неувођење реда у држави, односно невођење, односно несмањење трошкова који постоје у јавном сектору, посебно у јавним предузећима на чијем челу су неспособни партијски кадрови, који су углавном са купљеним дипломама са измишљених факултета, на разним руководећим местима. Последица тога је оно што имамо у тим јавним предузећима, а то су огромни губици које праве. Почев од Србијагаса, који годишњи прави губитке мерене у стотинама милиона евра. Рецимо, Железара Смедерево у периоду 2014, 2015. и 2016. године – губици су преко 270 милиона евра. Након преузимања Кинеза... Кинези нису преузели Железару као фирму, они су купили имовину Железаре на распродаји. Железара Смедерево као посебна компанија постоји и даље и држава Србија ће морати да санира дугове који тамо и даље постоје. „Ер Србија“ годишње прави губитак између 50 и 75 милиона евра итд. Значи, последица лошег управљања јавним предузећима нас кошта јако, јако много.

С друге стране, ови повећани порези и опште стање у држави директно утичу на привреду, на смањење привредне активности, што онда за последицу има и овакве стопе привредног раста.

Друштво у коме се верује да ће се субвенцијама страним инвеститорима, који од Србије праве земљу јефтине радне снаге, којима се дају субвенције од Динкића – то је његов изум, који је Влада наставила до

данас – од неких 10.000 евра по радном месту (негде мање, негде чак и више), где се претварамо у земљу мотача каблова... Нема ништа лоше у томе да се мотају каблови, али ако целу земљу претварате у такву делатност, са платама од двеста евра, то је дубоко погрешна економска политика.

Као последицу имамо ове резултате о којима данас говоримо.

Значи, када оптеретите привреду великим порезима, великим доприносима, посебно наметима на рад, са свим осталим пореским стопама, када уз то имате једно велико бирократско оптерећење, са економском политиком која је потпуно погрешно усмерена, онда добијате овакве резултате. Грађани то виде сваког тренутка.

Прича о томе како нам пада незапосленост једноставно не стоји. Људи беже из Србије, поготово млади људи. Да постоји неки раст запослености, то би се директно видело на БДП-у. То се тамо, нажалост, не види. Према томе, ради се о неким потпуно другим стварима, а не о расту запослености.

То све скупа, с друге стране, има један контраст који ћемо поставити, који нас у ствари ставља пред тај избор – којим путем Србија треба даље да иде, стратешки како да се определи.

Софтверска индустрија у Србији, која је самоникла, без икакве подршке државе, у ствари упркос држави, ове године треба да постигне извоз од неких седамсто милиона евра. То вам је годишњи раст, из године у годину, од неких 30%. Године 2016. тај извоз износио је неких 590.000.000 евра.

Ово вам говори како предузетни људи у некој делатности где имају отворене клијенте, као што је то у софтверској индустрији, где су им клијенти на западу углавном и где практично од тих клијената добијају послове... На почетку су то били, углавном, неки услужни послови обраде података, софтверског развоја итд., сада се полако прешло и на развој производа, које наше компаније пласирају на светском тржишту. Пошто тамо нема буразерске економије, нема уплива партија, нема узимања рекета итд., него имају отворено тржиште где својим квалитетом постижу и цене и своје приходе, имамо овакве стопе раста од 30%. Ово је требало да нам каже у ком правцу треба да гледамо када гледамо економски развој Србије.

Практично, када погледамо ефекте које овај лош економски модел има на Србију и питање трошкова које добијамо од тих јавних предузећа и ефекте на буџет, рецимо, у овом буџету за 2018. годину имамо тридесет

милијарди динара за активирање гаранција које је држава дала јавним предузећима, што главница што камата. Њихова неспособна руководства нису у стању да враћају те кредите; узели су их, лагодно се понашају јер знају да има неко ко ће платити на крају рачун, то неће бити они. Онда цех таквог лагодног понашања плате сви грађани. Ово је тридесет милијарди динара.

Када погледамо уназад, од 2014. до 2017. године у буџету имамо 122 милијарде динара на име активирања гаранција. Све скупа, од 2014. године до данас то вам је 152 милијарде по буџетима. Затим, на субвенције је од 2014. до 2017. године по буџетима потрошено, говорим само о субвенцијама за привреду, 164 милијарде динара; у овој години је планирано 42 милијарде.

Када погледамо све заједно, на субвенције је од 2014. до 2017. године отишло 344 милијарде динара, ове године 87 милијарди динара. Када од тога издвојимо пољопривреду, културу, то је у ствари РТС, долазимо до броја који сам претходно прочитао – 164 милијарде и 42 милијарде. Затим, имамо на казне и пенале по решењима судова 18 милијарди ове године, 11 милијарди прошле године.

Све ово указује на ту погрешну економску и сваку другу политику коју Влада води. Министар финансија у оваквом окружењу покушава да смањи штету. Наравно, кроз мере које је предузео успео је да смањи дефицит, али ништа даље од тога.

Шта је привреди, у ствари, потребно? Потребно је смањење намета. Једна добра мера која је предвиђена у овом пакету закона је повећавање неопорезивог износа са 11.700 динара на неких 15.000 динара. То ће сваком запосленом у Србији месечно подићи нето плату за 330 динара, на годишњем нивоу 4.000 динара. Односно, годишње је ефекат смањења тог прихода неких седам милијарди динара. Велики део тога ће ићи из буџета локалних самоуправа пошто они добијају већину ових средстава. То је добра мера пошто иде у правцу смањења намета на рад.

Влада је овим буџетом предложила повећање плата наставницима, лекарима, Војсци, полицији и другим запосленима на буџету од 8%. Уз инфлацију од 3% у прошлој години, ово је реалан раст од неких 5%. „Доста је било“ сматра да је ово погрешан потез, да је исправан потез да се укине закон којим се 10% плате узима од наставника, здравствених радника и осталих запослених у јавном сектору и да се на тај начин долази до враћања практично отетог, уместо да фиктивно говоримо о неком повећању зарада;

ради се само о враћању дела онога што се узима. Иначе, и тих 8% би се умањило за 10 %, тако да је то номинално 7,2 %. Ми предлажемо да се оно што је отето до 10% врати назад.

Затим, Влада предлаже номинални раст пензија од 5% линеарно. То је неки трошак, како је рекао министар финансија, од 25 милијарди динара. Ми мислимо да ни то не треба тако радити, него баш онако како је Фискални савет казао – треба укинути овај противустанован закон о смањењу пензија. Већ видимо да пензионери најављују многе тужбе. Мислим да ће на крају тај новац морати бити враћен, како год. Ако Доста је било успе да дође на власт, тај новац ће бити враћен без икаквих тужби, свим пензионерима. Значи, практично, треба тај новац вратити прво, то је трошак од двадесетак милијарди динара а након тога пензије линеарно ускладити са растом инфлације, а то је додатни трошак од 15 милијарди. Тако да смо укупно у нашем буџету, како смо га предложили, предвидели 35 милијарди динара за пензионере уместо 25 милијарди колико је предложила Влада.

Затим, предлажемо смањење пореза и доприноса додатно, у износу од седамдесет милијарди динара, и то променом начина финансирања здравственог система. Мислимо да треба прећи са овог Бизмарковог на Беверицов модел, и то у неколико корака. Уместо субвенција и свих других ствари које Влада ради, треба у ствари смањити порезе и доприносе. То је најбоља субвенција за целу привреду.

Мислимо да би оваква једна инјекција у привреду, а то би директно донело неких 50 милијарди динара за приватни сектор, за предузетнике, довела до додатног раста БДП-а између 1% и 2% и значајног смањења сиве економије пошто би стопе биле значајно мање, и практично поставила један потпуно нови економски оквир.

Такође смо предвидели да се са двадесет милијарди динара врате заостале зараде и повеже радни стаж предузећима у реструктурирању, да се за све резервисте којима нису плаћене ратне дневнице, који туже, врати неких десет милијарди динара (то је неки основни обрачун за то), да се повећа инвестиција у здравство за десет милијарди динара и да се установи *venture capital* индустрија са неким износом од четири милијарде динара.

Мислимо да је ово потпуно другачија економска политика, која би нас довела до резултата који очекујемо, а то је да инвестирамо у иновације, да постигнемо привредни раст који нам је потребан, да се држава скине са грбаче привреде, а предузетни грађани ће већ знати како најбоље да потроше свој новац. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Да ли још неко жели реч или да пређемо на листу? (Да.)

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Поштована председавајућа, поштована господо и госпође министри, поштоване колегинице и колеге, ево, данас целог дана разговарамо о закону о буџету, најважнијем закону. Мислим да је на почетку важно рећи да смо ми посланици били суочени са једним недостојним изазовом, где ћемо коментарисати начин на који је заказана ова седница, са кратким роковима, са великим бројем закона о којима треба разговарати. То свакако треба поменути јер то показује, у ствари, спремност владајуће већине да дебатујемо и имамо дијалог овде, где је најнормалније, о овако важним темама. Али мислим да то није суштина, суштина је нешто што представља овај буџет и како ће он утицати на грађане наше Републике Србије.

Ово је седми буџет који усваја или предлаже ова већина која сада формира и подржава Владу и која је овде у овим клупама. Дакле, од 2012. године до данас то је седми буџет. Да, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017. и овај буџет за 2018. годину, седми буџет. Можете то да проверите, али је то управо тако.

Толико пута смо упозоравали све министре финансија и председнике Влада када су се појављивали овде на кршење закона због тога што сте обавезни, према закону, да оног тренутка када Република Србија и њен јавни дуг премаше 45% учешћа у БДП-у овој скупштини, људима у Србији представите јасан план за санирање те висине дуга и начин на који ће се доћи до законом прописаног нивоа од 45%. Онда можемо да разговарамо о буџету. Мислим да је то пре свега одговорност према грађанима Србије из једноставног разлога, о чему сам на почетку говорио – то је питање одговорности за будући стандард грађана, за нашу децу и начин на који смо се задуживањем опредељивали за њихову будућност и давали им обавезе у будућности.

Међу предложеним 31 законом овде имамо и закон о коме, наравно, нема пуно времена да се говори, Предлог закона о изменама и допунама Закона о регулисању јавног друга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије.

Заборавили смо деведесете године и проглашење старе девизне штедње; заборавили смо на који начин су тадашње владе утицале на будућност генерација и после деведесетих и после 2000. године и, ево, данас поново говоримо о тим последицама после толиких година које су прошле. Зар то није утицај и важна одговорност за перспективу грађана Србије, деце која су се тада рађала а сада су већ пунолетна, и сада санирамо те проблеме који наравно утичу и на ове генерације и овај стандард? На тај начин ћемо ми утицати на будући стандард генерација 25. и 30. године уколико на одговоран начин не говоримо о начину на који ћемо санирати дуг.

Подсетићу вас, 2012. године, у тренутку када је нова влада изабрана после тадашњих избора, средином године, јула месеца, дуг је износио око петнаест милијарди евра. Године 2014, господине министре, говорили сте на Одбору за финансије, тај дуг је довео Србију до озбиљних финансијских проблема, до месец дана пред банкрот, како сте нам говорили. То јесте била криза јавног дуга, где смо дошли до неких 25 милијарди, са десет милијарди више. Добро је да после 2014. године имамо стагнацију тог јавног дуга, али смо поново дошли, по званичним подацима, до 24.500.000.000 евра јавног дуга.

Рекли сте нам да је због курсних разлика и враћања неких дуговања пре времена тај јавни дуг и нижи. Нека је нижи, наравно да се радујемо, али свакако од 2012. године до данас тај јавни дуг је порастао за девет милијарди. Дакле, то је оно што остављамо будућим генерацијама као велики изазов за стандард наше деце. О томе треба разговарати и због тога вас и данас подсећам на ту вашу обавезу.

Имали смо, по мени апсурдне, наступе када смо били срећни и дошли до тих... По овом плану и предлогу буџета, ви предвиђате да ћемо са 65% учешћа јавног дуга у БДП-у доћи на 63%. Председник државе о томе често говори као о изласку на зелену грану и приближавању нивоу блиском Мастрихту и ономе што прописује и стандард ЕУ. Мислим да је јасно свима нама да ми седимо у Скупштини Србије која је прописала и донела закон да је тај лимит 45%. Мастрихт каже да је то 60%, али је јасно коме смо ми овде одговорни и које законе треба да поштујемо. Због тога је важно да о томе разговарамо. Ако већ не поштујемо тај закон, онда предложите промену тог закона и реците – потребно је подићи тај лимит на 60%, па да онда говоримо о тој врсти одговорности.

Пројекција овог буџета у једном делу, а и у протеклих седам предложених буџета, доноси све већу централизацију. То је јасно свим људима који живе у различитим местима у Србији, који су водили своје општине и градове или их воде и даље, да смо из буџета у буџет централизовали приходе и да смо смањивале трансфере према локалним самоуправама, градовима и општинама.

Јасно је из претпоследњег извештаја Фискалног савета да се упозорава на блискост банкрота и у Крагујевцу и у неким другим градовима, сада се ради консолидација у Нишу, веома је критично стање. Говорио је о стању финансија у Београду, Новом Саду, али тако се може говорити и о осталим градовима и општинама. Очигледно је да даља централизација и нека решења која ће донети овај буџет, по проценама Фискалног савета, умањују приходе за око пет милијарди укупно за локалне самоуправе у 2018. години, а да ће последично повећати расходе за још неких додатних пет милијарди.

Мислим да је важно говорити о томе на један одговоран начин, јер се тај реални живот и они пројекти о којима сте и ви говорили и о којима често говоримо овде, а то је потреба за капиталним инвестицијама не само на нивоу државе него и на локалном нивоу, што се тиче квалитетног водоснабдевања, пречишћавања отпадних вода, решавања санитарних проблема, санитарних депонија и многих других пројеката, топлификације, одвија на локалном нивоу.

Ја ћу вам захвалити јер сте признали и отклонили једну дилему присутну у јавности, а често смо и у овој скупштинској сали говорили о дугу Београда и наслеђеном дугу о коме се често причало. Поставио сам вам питање које критеријуме за обрачун дуга Града Београда прихватате, да ли Фискалног савета или критеријуме Синише Малог и Горана Весића. Ви сте јасан одговор дали, да постоји само један критеријум, међународни критеријум који признајете. На потпитање да ли је то критеријум Фискалног савета, јасно сте рекли – да. Хвала вам на томе, јер мислим да смо скратили онда ту дискусију у којој се каже – Град Београд је наследио 1,2 милијарде дуга доласком нове власти, власти СНС-а и њихових коалиционих партнера, а Фискални савет каже да је тај дуг у том тренутку износио четиристо милиона. Дакле, рекли сте јасно и гласно да је тај дуг износио четиристо милиона по тим критеријумима. А сада се као кључни резултат те локалне градске власти Београда тврди да је тај дуг преполовљен, што значи са 1.200.000.000, подељено на два, сада је сведен

на шестсто милиона. Да ли је то смањење дуга или разлика од четиристо до шестсто милиона, то бисмо могли да чујемо.

Мислим да је важно говорити о овом буџету не само у овим цифрама које делују изузетно технолошки и можда и незанимљиво за људе у Србији, мислим да је важно да то пренесемо на оно што је реални живот у Србији. Наравно да је изазов буџета и сваке од ових табела и износа у ствари начин на који може да се поправи живот у Србији, начин на који то може да утиче на животе и социјални статус људи у Србији, то је оно што људе у Србији највише интересује.

Да ли смо овим буџетом повећали стандард грађана и да ли смо у овом периоду, доносећи ове законе од 2012. године до данас, доносили законе који су повећали стандард људи у Србији? Не, јер смо донели, јер сте изгласали, а ми смо били против тога, одлуку о привременом смањењу плата и пензија. Дакле, плате и пензије у Србији су смањене. Смањено је, самим тим, убеђен сам, и оно што је исто део повећања стандарда живота а то је повећање стандарда услуга, не само плата и пензија и финансија, него и повећање услуга у здравству, повећање услуга и у школству, повећање услуга и у јавној управи. Тамо где сте демотивисали људе, тешко је очекивати да ће услуга бити квалитетнија.

То је оно што се директно одразило на стандард грађана. Сигуран сам да је тај стандард пао не само због пада примања него и због тога што улазећи свакодневно у продавнице видимо да имамо свакодневна поскуплења, то није тешко никоме од нас да примети.

Када говоримо о трошењу будућег стандарда, мислим да је подједнако погубна или можда још тежа одлука била одлука о забрани запошљавања у Србији. Мислим да смо на такав начин угрозили будућност озбиљног дела будућности Србије који завршавајући медицинске факултете, завршавајући факултете и припремајући се да служе својој држави и кроз јавне службе, зашто не, подижући и јавни сектор... Јер, овој држави потребан је јавни сектор, без обзира на то што се прави таква кампања у којој је свако ко ради у јавном сектору неко ко није довољно ефикасан или није потребан овај држави.

Али ако стопирате пријем младих лекара, најбољих студената са медицинског факултета у протеклих пет година, ви их нисте само послали у Немачку, Норвешку или у размишљање где ће отићи, покушати да нађу своју будућност и остваре и пласирају своје знање. Ми смо на такав начин направили рупу у институцији тако важној за здравље становништва и

опстанак овог становништва, јер нема трансфера знања од професора, претходних професора, људи од искуства, хирурга, доктора специјалиста и оних који могу да пренесу своја знања, а за формирање врхунских стручњака у овој области потребно је најмање десетак година. Дакле, због тога желим да причамо о животу и начину на који се доношење оваквих одлука одражава на животе људи у Србији.

Мислим да неке од одлука и неке од позиција у овом буџету показују важне ствари, а ја ћу вам рећи због чега је важно да се поштује закон и у оном делу подношења извештаја, пре усвајања буџета, о извршењу буџета за претходну годину. Знам шта ћете рећи, и треба рећи да ни претходне владе нису подносиле те извештаје, о томе смо већ говорили, и да је последњи извештај поднесен 2003. године. Свака част тој влади која је тада била спремна да поднесе извештај Народној скупштини о извршењу буџета, а све ове године немамо тај извештај.

Ми не можемо потпуно компетентно да говоримо о буџету и пројекцији буџета за 2018. годину уколико немамо тај извештај. Ево, дали сте примере на који начин смо дошли до тога да је раст БДП-а у овој години пројектован, у ствари извршиће се на 1,8%; ви кажете, могуће је да ће то бити и 2%. А управо у тој анализи извршења капиталних инвестиција је начин на који оне могу да се изврше у последњем кварталу. Оно што сам ја видео из извршења, у прва три квартала капиталне инвестиције су извршене са неких 77 милијарди. Кажу да је то око 53% извршења у односу на план.

Дакле, са 50% се реализују планиране капиталне инвестиције које треба да подстакну развој привреде у Србији. Очигледно је да је то недовољна реализација да бисмо подстакли на ефикасан начин. Имамо то у извештају, где је анализу направила Канцеларија за анализу буџета.

Ако видимо шта то значи, на који начин се неефикасно спроводе пројекти, а и ви сте говорили о својим проблемима, да немамо довољно ефикасности нити интегративности у институцијама да реализујемо пројекте, очигледно да то прави застој и утиче на раст БДП-а. Онда се питамо, у ових седам година девет милијарди евра већег јавног дуга за просечан раст БДП-а од 1,66%, а видели смо како стојимо на тој лествици у односу на друге земље, какви су то ефекти и какви су ефекти пласмана улагања, пројекције буџета и реализације и каква је одговорност свих влада које су биле одговорне да на такав начин подижу квалитет живота у Републици Србији.

Шта је још могући проблем у овом делу, када смо већ код капиталних инвестиција? То можемо да видимо и у извештају Фискалног савета, и једно добронамерно упозорење, очигледно, а то је да постоји буџетска тенденција која све више инвестиција спроводи билатералним споразумима, дакле обилазнице око Београда, ауто-пут Прељина–Пожега, пруга Нови Сад – Суботица, прерада отпадних вода и топловод у Београду. Овакви споразуми, који заобилазе стандардне тендерске процедуре, могу имати скривене трошкове и имају нижи ефекат на привредни раст, више се ангажују стране фирме, увозни материјали и друго. Ово је из извештаја Фискалног савета и њихових препорука. Мислим да је важно направити анализу када говоримо о овоме.

Потребно је погледати табелу о којој сте ви, чини ми се, нешто рекли, а то је поређење пројекције ПДВ-а из земље и пројекције ПДВ-а из увоза. За ову годину је та пројекција на нивоу 75 милијарди ПДВ-а из земље, а 425 милијарди ПДВ-а из увоза. Дакле, та структура нешто говори о стању наше привреде, то је јасно. Јасно је да су другачији приливи. Знам да можете да ми одговорите и треба да нам кажете, али је важно поредити са том тенденцијом јер је то шестоструко мањи прилив или пројекција прилива за ПДВ у земљи у односу на ПДВ из увоза.

Али важно је поредити са подацима из претходне године. Знате ли какви су они били и каква је структура била тада? Била је 3:1 или 3,5:1. Ако се пореди са претходних пет година, та структура је била односа 1:2 или нешто слично. Ако погледамо однос домаће привреде, по тим подацима је очигледно да имамо озбиљан проблем у тој структури. Мислим да је то добрим делом везано и за кључне изворе за пад БДП-а, а то је неефикасно управљање ЕПС-ом, недовољна производња, посебно на почетку године, недовољно реализације у пољопривреди. Мислим да су то кључни извори, пре свега, и ова кашњења реализација и недовољно квалитетног рада у грађевинарству.

Пошто истиче време, мислим да је важно рећи и извести закључак шта је задатак свих нас и на који начин можемо, уз наше предлоге, да неким делом поправимо опште стање у нашем друштву, пре свега оних који су најугроженији. Чetrдесет седам хиљада је просечна плата у Србији. Потрошачка корпа, нова потрошачка корпа је 70.000, 36.000 је минимална потрошачка корпа, линија сиромаштва за четворочлану породицу је 31.500. Дакле, око 8% становништва у Србији живи испод линије сиромаштва. Сто хиљада деце живе испод линије сиромаштва; њима фали 4.500 до

минималне потрошачке корпе. На цени потрошачке корпе је још неких 8%, дакле око 200.000 деце је у великом изазову.

Ми смо вам дали неке од предлога. Они неће решити све проблеме, али неки од амандмана, као и прошле године, иду у том смеру. Ево, ту је министар просвете, предложили смо да са неких позиција, субвенција, пренесемо милијарду динара на дечји и школски стандард, да уведемо бесплатне ужине свој деци у школама у Србији, да бринемо о тој деци која су испод линије сиромаштва и оној деци која би макар један оброк имала обезбеђен, макар један здрав оброк, у школама.

Мислим да постоји и сет других амандмана које смо дали као Посланичка група Демократске странке. Треба разговарати о овоме и треба узети у обзир реалне животе људи у Србији, а не само макроекономске показатеље на основу којих је пројектован буџет за 2018. годину.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала, господине Тирићу.

Изволите, министар Душан Вујовић.

ДУШАН ВУЈОВИЋ: Хвала лепо.

Желео бих да одговорим, односно понудим нека размишљања на теме које су претходна два говорника покренула. У великом броју питања која постављате, ја не само да се слажем, него сам забринут исто као и ви. Сад, да не губим много речи на то колико се слажемо у многим стварима, апсолутно нема потребе да ту продубљујемо ствари. Слажемо се око тога која је дијагноза била, слажемо се око тога да су те ствари биле неодрживе.

Ту бих морао да продубим ствари. Значи, није наш проблем био само у томе где смо били, него којим смо путем ишли. Није проблем 45% дуга, него брзина којом се кретали од двадесет и нешто посто дуга, где смо били након завршетка репрограма Париског и Лондонског клуба, брзина којом смо се спустили одатле на 45% и кренули то да пробијамо. Није проблем било то, него су проблем била обећања трајних расхода у сфери која је иначе врло врло племенита, а то је повећавати социјална давања, субвенције, плате у јавном сектору и пензије, без могућности да се то одржи. Намере су ту биле јако добре, али, као што знате из оне фразе – добре намере могу да воде право у пакао, финансијски и фискални пакао се испољио кроз то да смо дошли до 8,8% дефицита тог јула 2014. године кад сам ја постао вршилац дужности.

Од тог момента даље могу само да вам кажем шта смо ми радили да тај брод зауставимо са те путање и преокренемо га. Могу да коментаришем

шта се дешавало од 2012. до 2014. године, али би то захтевало дубљу анализу пошто је 2012. дошло до политичких промена и пола године је прошло од момента расписивања избора до момента формирања Владе. Могу да вам кажем само са становишта фискалне стране да је Влада, када је преузела одговорност, имала рупу у фискалној ликвидности толико велику да је морала одмах да се задужи око две милијарде да би само вода била испод нивоа уста, фигуративно речено.

Значи, то што се догодило 2012. године је једна инерција која није могла уопште да се преокрене. Година 2013. скоро је у целини потрошена на то да се преокрене политичка страна процеса. Овде постоје колеге које то могу много детаљније и боље да објасне. Било је важно, прво, политички брод скренути са хридина распада разговора са Европом и вратити то натраг. Двадесетог јануара 2014. године потписали смо кључни документ и тог момента, ни дан касније, кренуо је разговор о томе како да се економски процес врати у те токове.

Ово је интерпретација једног економисте. Овде постоје људи који то прецизније знају и правно, институционално, али тог момента је кренуо разговор о томе где плови наш фискални, економски брод. Тада, колико се сећам, главна порука кампање која је завршила изборима 16. марта 2014. године, била је – морамо да вратимо економију натраг на одрживу путању. Не морам да знам више детаља, то је кључно. Тада смо први пут добили мандат бирача да се, када смо обезбедили препознавање враћања на пут европских интеграција, позабавимо тиме да брод који се налази у опасном стању вратимо у равнотежу.

Уз још једну задршку – ми смо 27. априла 2014. године изабрани у овој скупштини а петнаест дана касније смо имали ванредну ситуацију у Србији, где се све раздвајало, да није могло да се дође од тачке А до тачке Б, где смо морали да радимо нешто што сада обезбеђујемо овим кредитом за елементарне непогоде. Нашли смо се у ситуацији да зависимо од помоћи, добре воље других да бисмо преживели. Сви су били ангажовани само на преживљавању. Јула месеца смо први пут дигли главу и кренули да се бавимо реформама.

Према томе, за мене је јако важно... Можемо да кажемо да се догодило то и то, у терминима пара; ја могу да вам кажем да, једноставно, ако сте 2014. године имали дефицит од преко 250 милијарди, онда немојте да се чудите што је две милијарде порастао дуг наредне године, пошто је то

минимум да покријете само рупу у буџету. Када то подвучете, онда ћете добити потпуно другачију слику о којој сам ја причао о нивоу дуга.

Сада да вам кажем другу ствар. Ја се са вама слажем, забринут сам исто као и ви, али морам професионално и као човек да вам кажем да ваша понуђена решења нису ни кохерентна, ни изводљива, нису међусобно конзистентна. Ово што вам ми нудимо је тежак пут, али је прав пут до изласка. Нема ту ни фолирања, ни мувања, ни крађе, ни позајмљивања. Овде постоји пут на ком смо већ три године и показујемо да је то прави пут. Ово смо ми остварили и Фонд нам само ту помаже; без нас, ово се не би остварило.

Слажем се са вама да су сви ови проблеми остали. Значи, потпуно се слажем да су субвенције наш проблем, али субвенције, као што сам говорио у уводном излагању, имају три категорије. Једне су праве инвестиције сакривене под субвенцијама. Учешће у руском кредиту је инвестиција, само се зове субвенција због неких наших правних и других ограничења. Значи, ми пребацимо паре Железници, Железница плати у кредиту – па то смо ми платили дефакто. Железница би требало да врати држави ту инфраструктуру пошто Железница то ради у име и за рачун државе, онај део који се зове инфраструктура. Значи, неко је направио раније аранжмане који су компликовани и зато нам... Ако се тамо налази девет милијарди у прошлогодишњем буџету, па, то су инвестиције. То није никаква субвенција, да се разумемо.

Исто тако, претпостављајући да људи раде добро свој посао, оно што дајемо за стимулацију регионалног развоја и нова радна места такође су инвестиције. Да ли то може боље? Сигурно да може. Овде сви људи знају да свака ствар може да буде боља, али то нису субвенције које подржавају старе ствари. То су субвенције које су усмерене на отварање нових радних места, на будућност.

Имамо у оним деловима, колега Недимовић се тиме бави свакодневно, како да старе класичне субвенције, оне у пољопривреди, реструктурирамо да оне одржавају новији приступ томе, да пређемо са субвенција чија је намера била да се обезбеди минимална количина пшенице и жита у земљи од двадесет пет милиона становника на субвенције које ће стварати основу за развој модерне, ефикасне пољопривреде, а да онај део који се односи на социјалу, стара домаћинства и остало можда боље каналишемо преко Министарства рада, а не преко Министарства пољопривреде. Тај проблем постоји, нико га не негира, али

није добро да се заваравамо да тиме подржавамо модерну пољопривреду. Тиме помажемо људима да преживе са старом технологијом у старим условима. То су различите ствари. Свака ствар има своје и најбоље би било да о свему томе размишљамо трезвено.

Ту престаје наше слагање.

Питање је шта може да се уради у једној години преко ноћи. Ми смо у оном делу у коме смо имали мандат урадили много. Само да погледате смањење камата са 138 милијарди претходне године на 133, па на 117. Само то смањење камата, то је оно што нам свет признаје као резултат реформе. То нисмо ми уштедели. То је оно што нам свет каже – пошто сте бољи и одговорнији, мање ћете плаћати своје дугове.

Свако рефинансирање од милијарду евра допунски штеди шездесет милиона евра на годишњем нивоу. То је начин да ми рефинансирањем половине од те двадесет четири милијарде смањимо још за петсто-шестсто милиона трошак камата. Половина онога што сада имамо. Значи, 117 милијарди динара, то је милијарда евра, мало мање. Ми то можемо да преполовимо ако наставимо овако добро да управљамо.

Само да додам још нешто. Ма колико страшно звуче подаци које сте навели, ми то прихватамо и морамо да завршимо, да то доведемо до циља.

Што се тиче пензија, то се много пута помиње. И то је популарно политички, али морам да вам кажем неколико отрежњујућих чињеница. Да нисмо наследили ситуацију такву какву смо наследили и да дијагноза није говорила да су пензије и плате у јавном сектору неодрживе, ми смо највероватније могли да подржимо илузију коју ви подржавате, а то је социјала, могуће су реформе без промена. То није могуће. Нудим само један аргумент, то је политички врло непопуларно. Рацио је преовладао и зато се прихвата програм у коме постоји жртва да би се нешто остварило. Свако има неке своје тешке моменте у историји и ако их преживи и то добро уради, онда се тиме у ствари можда дичи. Ми се сада налазимо на таквом месту.

Не разумем ваш покушај да кажемо како смо могли да угасимо сва предузећа у Агенцији за приватизацију преко ноћи и тиме уштедимо нешто. Не бисмо ништа постигли. Како смо могли да прекинемо све субвенције, сва давања која смо имали? Никако преко ноћи. Прво смо увели ред тамо где можемо. Прво смо спречили она места где су се паре одливале без икаквог резона. Значи, оставили смо субвенције које су капиталне, а

укинули субвенције које су биле директно бацање пара. То су биле гаранције за ликвидност.

Према томе, оно што нам ви наводите, са правом, да много пара имамо у ефектуираним гаранцијама, то је тачно, али је то последица гаранција које су издате пре четири-пет година, које су даване знајући да ће морати да се активирају. То смо свесно радили да би се одржавао социјални мир, да би се одржавала радна места док се те фирме нису реструктурирале.

Идемо даље. Што се тиче пензија, само ћу вам навести крупне податке. Ви посматрате ту ствар и свако има право да посматра са свог становишта, а ја посматрам са макроекономског становишта. Године 2014. пензијски фонд исплатио је 508 милијарди; 2015. године, после овог смањења, исплатио је 490 милијарди; наредне године 494, па 498, а ми планирамо ове године после овог повећања од 5% да то вратимо на 527 милијарди. Значи, то ће бити скоро двадесет милијарди више него што је било 2014. године. То је само глобална слика.

Колико су у томе дали грађани Србије који нису пензионери? Субвенција је била буквално 50% пензијског фонда. Значи, та субвенција је била највећа субвенција у држави Србији. Трансфери су били 251 милијарда из буџета Србије пензијском фонду, па се то спустило на 211 2015. године, па на 205 2016. године, па на 178 до сада ове године, односно 185 наредне године. Значи, ми планирамо да пензијски фонд буде мање зависан од трансфера из буџета а да успева да повећава пензије.

Неки људи су имали и данас са овим повећањем имају веће пензије него икада, а неки имају мање пензије. То је питање политике, а није питање макроекономије. Макроекономски је за нас једноставно да израчунамо укупну своту. Како се то расподељује и прерасподељује је питање одлуке целе Владе, и то је питање ове скупштине. Ови закони нису закони Владе, ово су закони које је усвојила Скупштина. Према томе, Скупштина може да их донесе и да их мења. Ми нисмо орочили те законе зато што смо знали да постоји много елемената неизвесности и хтели смо да видимо како се то реализује да бисмо могли да идемо напред.

Данас су се створили услови да све оно што ви тражите, да се настави са социјалом, коју ми одржавамо на врло високом нивоу, да се настави са социјалном државом, развојним буџетом и свим оним стварима које желимо да видимо, отварање нових радних места, али данас за то имамо реалне услове. Пре три и по године нисмо имали реалне услове, тада нам је главни приоритет био да спречимо банкрот. Имали смо 78 дана по

степену одливања средстава фискалне ликвидности. Имали смо 78 дана, израчунато је то, „Блумберг“ је то објавио, до банкрота.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има проф. др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да вам одговорим на неколико ваших паушалних оцена о стању у грађевинарству, посебно о стратешким билатералним споразумима које Република Србија има било са Народном Републиком Кином, било са Руском Федерацијом, било са Турском или неким другим државама.

Пошто сте рекли како је недовољно квалитетан рад у грађевини, како не раде уопште домаће компаније, како то даље значи да се користи туђа опрема а ништа из Србије, то су речи које сте рекли, сада неколико важних информација.

Прво, стратешки дугорочни споразуми направљени су 2008. и 2009. године. Управо су правили председници тадашњих ваших странака, од Тадића па до других. Сада је моја дилема била, док сам размишљала како да вам одговорим, да ли сте ви љути због тога што имамо те споразуме, што сте их ви потписивали, или вам не одговара то што их нисте реализовали. Дакле, ова влада их и те како реализује због тога што управо тим споразумима... Искрено, захвална сам што сте те споразуме правили због тога што сада у свим инфраструктурним пројектима које радимо са земљама, било да је у питању Кина (највише и пре свега са Кином) или Руска Федерација, минимум учешћа локалних компанија, домаћих српских компанија је 50%. Када говоримо о руском кредиту, то је чак 80%. Све што може да се користи из Србије, користи се.

Пруга која је рехабилитована после четрдесет година Ресник–Ваљево, 77 км, на тој прузи су радиле домаће компаније. Главни извођач је руска компанија. Радиле су домаће компаније, 80% је домаћих компанија које су радиле. Све је произведено у Србији. Један део шина се увезао јер га није било овде. То се односи и на пругу Београд–Будимпешта, где ће 50% бити домаће компаније. Све што можемо у нашој земљи да произведемо, користиће се из наше земље. То се односи и на обилазницу коју радимо и коју сте поменули.

То се не односи, између осталог, на Коридор 10, где су сви извођачи бирани на тендеру из кредита Светске банке, Европске инвестиционе банке или ИБРД, где су послове добијале друге стране компаније, које су у

најмањем и најнижем проценту ангажовале домаће компаније. Да будемо потпуно отворени и искрени, то данас тако изгледа.

С друге стране, вредност инвестиција данас у Србији је, само у саобраћајној инфраструктури, преко дванаест милијарди евра, оне се реализују и то је разлика у односу на неки претходни период. Волела бих да се то не меша, зато што тамо где можемо да ангажујемо домаће компаније ми то заиста радимо ових година. Чини ми се да те наше домаће компаније данас изгледају потпуно другачије у односу на период од пре четири или пет година јер су на неки начин оне главни носиоци послова. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, потпредседнице Михајловић.

Допуну има министар финансија др Душан Вујовић.

Изволите.

ДУШАН ВУЈОВИЋ: Само кратку допуну. Пошто је постављено питање ПДВ-а, заборавио сам да кажем тачне цифре. Значи, питање је легитимно – зашто су цифре које имамо у буџету тзв. нето домаћег повраћаја ПДВ-а такве какве јесу? Биће вам јасно ако вам прочитам бруто повраћај и нето: 2014. године бруто домаћи ПДВ је био 252 милијарде па 260 наредне, па 284, па 277 за првих једанаест месеци ове године. Повраћаји су се кретали: 141, 163, 171, 205. Нето ПДВ који се појављује у нашим табелама, пошто је таква методологија, јесте 111, 97, 113, 72 до сада, то је цифра коју видите у буџету.

Од чега она зависи? Бруто домаћи ПДВ зависи од наплате на домаћем тржишту, а нето зависи од бруто минус повраћај, који зависи пре свега од извоза. Кад вам је извоз добар и када боље враћате, онда вам изгледа лошије тај нето домаћи ПДВ, зато што је он разлика те две ствари.

Према томе, то што је он лошији у тим цифрама које сте видели... Питање је легитимно, потпуно се слажем, али објашњење је јако једноставно. Ја сам, у ствари, молио колеге да то ставимо, да буде јасно свима, а они кажу – методологија тражи да се пише нето домаћи ПДВ. Ето, то је објашњење. Ми у нашим извештајима добијамо стално те цифре и може да збуњује. Ми у дневним извештајима о извршењу буџета добијамо бруто домаћи ПДВ, а не нето. Овај нето је, значи, разлика те две ствари.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Вујовићу.

Реч има министар др Златибор Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Морао сам да се јавим због озбиљних тврдњи које су изнете. Рекли сте да је забрањено запошљавање у здравству

и да улазимо у један проблем, како сте рекли, да су угрожени животи људи. Чињенице су следеће: 2014. године запослене су 5.993 особе, односно здравствена радника – од тога 2.130 лекара, 657 њих са вишом школом, 2.944 медицинске сестре и техничара са средњом школом и њих 262 са нижом школом – за разлику, ако се не сећате, од периода који смо затекли, када је било забране давања специјализација и немогућност одласка на специјализације јер сте морали да идете две године да одрадите неки тзв. стаж.

Сви ови људи данас раде и сви су запослени на конкурс, крајње транспарентно, за разлику од претходног периода који смо затекли, када смо у здравственим установама и апотекама имали више возача, фитнес тренера и свих других, осим здравствених радника. Не да нису запошљавани на конкурс, није могао да буде такав конкурс.

Дато је преко 6.000 специјализација од 2014. године.

Ово су чињенице, због грађана Србије. Али мислим да је срећа да грађани Србије верују себи и ономе што виде, а не некоме другоме.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Лончар.

Право на реплику, Горан Ћирић.

Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Колико минута имам за реплику пошто је било одговора од четири министра?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Имате два минута, нажалост. По Пословнику.

Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Министар Вујовић каже – никада веће пензије у Србији. Мислим да је тешко прихватити такву аргументацију. Ако је разлог за смањење плата и пензија 2014. године био тај велики кризни моменат јавног дуга, пошто те кризе више немамо, због чега онда не вратимо и будемо најправеднији, да једноставно укинемо Закон о привременом смањењу плата и пензија, него селективно доносимо закон којим појединим секторима подижемо пет посто, некима десет посто, а неки су остали ван тог опсега, немају никакво повећање, као што је РФЗО. Радници РФЗО-а неће имати повећање, имаће нула посто уколико се нешто не измени овим предлогом буџета.

Говорили сте о капиталним инвестицијама и нисте ми потврдили и одговорили о извршењу – 53% извршења. Јасно је да у овом буџету, а то можемо да видимо поредећи податке, имамо најлошије извршење

овогодишњег буџета на позицијама инфраструктуре, пољопривреде и кашњење повраћаја ПДВ-а. Дуг је преко 36 милијарди динара за ПДВ.

Када говоримо о здравству, најбоље да питамо све људе који имају потребе, сваког од нас који уђе у здравствену установу, и који имају пријатеље. Прво, не знам да ли можемо да будемо имуни према томе да велики број специјалиста одлази ван земље, од хирурга, радиолога и многих других специјалиста, који траже могућности у другим земљама, Кувајту, Катару, Немачкој, Норвешкој. Мислим да смо свесни тога да тај континуитет у здравству губимо. Мислим да то треба да брине и министра здравља, онако како брине и пацијенте у Србији.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ђирићу.

За реч се јавила проф. др Зорана Михајловић.

Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да не буде забуне око тих капиталних инвестиција, дакле, степен извршења буџета Министарства саобраћаја, грађевинарства и инфраструктуре тренутно је 78%. Налазимо се тек на почетку децембра. Највећа плаћања сваке године, и прошле и претпрошле, управо су у децембру; сваке године Министарство има 97-98% ефикасност реализације капиталних расхода. Дакле, капиталних расхода. То ће моћи да се види, верујем, колико на крају децембра.

Друга важна ствар, о тим капиталним инвестицијама, на крају крајева, мислим да нам најбоље говоре бројке (рецимо, број градилишта) али и оно што смо направили. Никада се у Србији није више градило, поготово када говоримо о саобраћајној инфраструктури. Број градилишта – генерално, са 500 градилишта 2013. године негде у августу дошли смо на 21.000 градилишта. То су подаци које не даје само Статистика него су то подаци које дају међународне организације.

Према томе, стотине километара ауто-путева, реконструисане мреже, железничке или путне, говоре у прилог томе да што се тиче капиталних инвестиција није случајно што смо се определили да за 2018. годину имамо повећан буџет. Када говоримо о министарству које ја тренутно водим, то је негде близу пет милијарди динара. Све што је могло да се покрене, односно све што није било покренуто пре четири године, данас се ради и данас имате градилишта која су активна, чак и у овом тренутку. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, потпредседнице Михајловић.

Реч има министар пољопривреде Недимовић.

Изволите.

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ: Поштовани председавајући, поштоване колеге посланици, хтео бих неколико ствари да кажем пре свега због јавности.

Малопре је једна тврдња била везана за лошији проценат реализације буџета у сектору пољопривреде. Процент извршења у Министарству пољопривреде закључно са 1. децембром јесте 76%. Оно што ће се десити у децембру је због саме технологије пуштања субвенција и проценат реализације овог министарства биће око 95-96%.

Где тренутно имамо проблем? Проблем имамо у трансферисаним средствима према локалним самоуправама у погледу извршења оних пројеката који се тичу уређења вода и уређења пољопривредног земљишта. Ту имамо проблем пре свега због начина на који та средстава алоцирамо. Малопре је министар Вујовић говорио о томе. Ако бисмо ишли на класичан систем, да Министарство расписује све те инвестиције, онда бисте нас оптужили за централизацију. Када та средства трансферишете, онда то представља неку врсту субвенција и она се не књиже као инвестиције. Ту имамо један од основних проблема.

Очекујем да ћемо и ту ствар разрешити у овом месецу, али шта се намерава овим буџетом за следећу годину? Постојаће посебан сектор у оквиру Министарства који ће бити формиран и бавиће се развојем инвестиција како бисмо предупредили овакве ствари, како бисмо могли да имамо квалитетан контролни механизам и како бисмо на тај начин потпуно директно повећали удео инвестиција у пољопривреду у оквиру укупних инвестиција државе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Недимовићу.

Реч има народни посланик Саша Радуловић.

Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала.

Није требало овако да распарчате дискусију, било би много боље да сте одговарали директно, лакша би дискусија била. Овако, два излагања сте чули, не зна се на кога се односи кад министар говори.

Ово што је рекао министар Вујовић, наравно да су проблеми велики, ја сам био суочен са њима 2013. године од 2. септембра, када сам покушао да уведем ред у та јавна предузећа. Практично, разлог због кога сам поднео оставку у јануару 2014. године је одсуство било какве

политичке воље да се то и уради. Тако да јако добро знам како изгледају финансије и како се то ради унутар тих предузећа.

Оно што је главна порука коју сам покушао да пошаљем овде јесте да се на том плану ништа не ради. Када говоримо о платама и пензијама, оне су смањене да би могло да опстане све оно што постоји у тим јавним предузећима где ред није увођен.

За друштвена предузећа у реструктурирању иста ствар – практично, ми смо покушали да их спасемо кроз личне карте, а на крају се десило да су личне карте повучене и већина тих предузећа позатварана. Трошак огроман. Значи, велике грешке су прављене.

Кад говоримо о платама и пензијама, ако ми Железара прави губитке од 270.000.000 евра, ако ми је „Ер Србија“ направила губитке од 150.000.000 евра, онда не могу да говорим о томе како је потребно смањити пензије, зато што постоји друго место где је уштеда могућа.

Оно што хоћу да кажем, још једном – штедело се на грађанима и на привреди, а не тамо где је требало да се штеди. То као последицу има изузетно ниске стопе привредног раста. Ово није ваша кривица, наравно, ви сте са становишта финансија, макроекономски гледано, радили оно што сте могли да радите. Практично, проблем је целе Владе, која има јако лош пут и води лошу економску политику.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има Александра Томић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважене даме и господо, поштовани министри, имали смо данас прилике да чујемо да је највећи грех, у ствари, то што је буџет дошао на време у Скупштину Србије, с обзиром на то да је 2011. године за 2012. годину усвајан 29. децембра; 2010. године 28. децембра, годину дана пре, а за 2009. годину такође 28. децембра. То је тад било нормално, а сада када је по Пословнику, када је ушао 30. новембра и биће изгласан по Пословнику до 15. децембра у текућој години, то није добро.

Као што није добро да је јавни дуг изнад 45% у време када имамо проблеме које смо наследили, а то је стопа незапослености од 26%, двеста хиљада отпуштених људи из јавног сектора, сто хиљада људи у фирмама у реструктурирању. То никада није постојало, али је измишљен правни модел оних фирми које су приватизоване, покупљено све што је најбоље из тих

фирми па враћено држави. Било је неких људи који су радили, а имало их је сто хиљада, и примали неке плате од сто евра месечно.

Биле су на тапету испред Европске уније двадесет четири спорне приватизације у Србији. Србија се налазила на 91. месту на Дуинг бизнис листи, грађевинске дозволе су се у просеку издавале за двеста дана. Затим, постојало је милион и по бесправно саграђених објеката у Србији. Борба против корупције је била на најмањем могућем нивоу, тако да су јавне набавке биле у функцији тајкуна и буџети Републике Србије су прављени на основу мишљења тајкуна, који су финансирани то и имали послове искључиво на тај начин конципиране.

Оно што је остало је 558 фирми у стечају и приватизацији. Оно што смо добили као они који испоручују рачун након своје политичке владавине је 1,4 милијарде евра годишње камате на кредите које су повлачили, двадесет милијарди динара дуговања по судским решењима за војне пензионере који су оштећени на основу одлуке тадашњег министра одбране и 750 милиона евра годишње за фирме у реструктурирању као одређена дуговања.

Е сад, са свим тим у 2012. години добијате дефицит од 56%, а тек треба да вам доспевају одређена дуговања, са којима се сусрећете у 2013. години, као што вам је министар финансија објаснио, колико је то износило, каква је то рупа била. И, требало је исплатити пензије и сва социјална давања на која сте обавезни као држава. А онда долазите у ситуацију да неки међународни експерти у својим извештајима кажу да је Србија пред банкротом због тога што је остало свега 84 милиона евра у буџету за доспеле обавезе.

Значи, са тим је политички естаблишмент који нам сада држи лекције о томе како недовољно радимо, како имамо сувише велики јавни дуг, како једноставно имамо данас прилике да имамо вишка у буџету, како смо савладали дефицит и зауставили негативан раст, односно претворили у позитиван раст привреду и привредне активности... Говоре о томе како они који су преузели одговорност за вођење државе, са оваквим резултатима претходника, не раде довољно свој посао.

Као што видите према овим резултатима, дошло је време да после три године најтежих мера штедње, са којима су господин Вучић и СНС изашли пред своје бираче и рекли истину о стању не само касе у буџету него и стању у држави... Године 2014. добила је мандат од грађана Србије да нешто уради, да среди ситуацију у држави, јер уколико није способна да

то уради, доћи ће неко други, нека друга политичка већина и урадиће тај посао. Због тога је било потребе да крајње отворено и искрено разговарате са грађанима и питате их да ли су за пут у будућност или су за економски колапс, да се и даље уљуљкавају у обећањима оних који су до 2012. године оставили Србију у оваквој ситуацији.

Године 2014. је започео, практично, аранжман са ММФ-ом, започео је сет економских реформи и фискалне консолидације. У овој скупштини је донесено преко триста закона који се односе на економске реформе и преко триста аката који се односе на фискалну консолидацију. Данас имамо резултате и имамо чиме да се похвалимо, а пре свега да честитамо грађанима Србије да су заиста добро проценили када су на изборима дали подршку Александру Вучићу и Српској напредној странци.

Наравно да то ништа не би могло да се оствари да није било заиста одговорне монетарне политике Народне банке Србије, која је помогла да се читав сет оваквих реформи и фискалне консолидације спроведе.

Када се говори о јавном дугу до 2012. године, кажу неки зли језици да је Србија од 2000. до 2012. године живела од великих донација и од тога што је курс, који се у тих дванаест година кретао између 60 и 123 динара, ишао у прилог томе да се смањује јавни дуг, ишао у прилог томе да су појединци постали богаташи преко ноћи и да су њихове фирме практично постале главни финансијери Републике Србије. Тако је Србија изгледала до тренутка када се Демократска странка није поделила у неких пет фракција и отишла у историјску прошлост, када је Српска напредна странка дошла да сређује све оно што су они до тада радили.

Од 2012. године до данас имамо прилике да видимо да су покренута велика градилишта, велики инфраструктурни пројекти. Али, требало је створити услове. На крају крајева, министар финансија и цело Министарство задужени су да својим знањем и искуством на одређени начин у Влади своју неку политику и смернице дају министарствима, како да остваре уштеде у постојећем буџету и тај вишак са којим ће доћи до одређеног повећања плата и пензија али и до могућности да се одређени пројекти реализују.

Ми сада по први пут са овим буџетом имамо могућност стварања програмског буџета. То значи да планирате своје финансије, да планирате реализацију пројеката, да планирате да ћете заиста исплатити те плате и пензије, без страха да пара неће бити.

Ово сада покушавам да упростим да би сваки грађанин схватио зашто је важно да ће овај буџет Србије, по први пут после 2005. године, имати овакве резултате, планиран на минималан, екстремно минималан дефицит, а да ћемо завршити и ову годину са суфицитом (значи, више ће приходовати буџет него што ће расходовати) и да следеће године очекујемо такве резултате.

Оно што треба рећи, то је да смо на Одбору за финансије имали прилике чујемо расправу од стране Фискалног савета, који је изнео нека своја мишљења, крајње стручно, али треба рећи грађанима Србије шта је Фискални савет рекао и зашто Министарство финансија у неким стварима није изашло у сусрет Фискалном савету. Фискални савет је рекао да постоји 5% могућности повећања плата и пензија. Рекао је да они не виде могућност да то треба повећати на овај начин, већ ићи на повећање 2,5% на нето и оно ресто на бруто. То значи да би у номиналном повећању дупло мање било повећање код сваког пензионера и сваког припадника јавне управе. Друго, били су против повећања плата и пензија запослених у јавној управи. То треба рећи отворено грађанима Србије.

Оно на чему је још Фискални савет инсистирао, то је да се ослобађање од пореза код фирми које се први пут отварају, код запослених, што је једна стимулативна мера за отварање нових радних места и нових предузећа, представља као могућност манипулације, односно прања пара од стране великих фирми. Наравно, нико није имао идеју уопште да постоји могућност за то. Министарство привреде, НАЛЕД и сва пословна удружења су то годинама тражили и та мера је постојала пре 2008. године. Али с обзиром на то да сада имамо много манипулација, очито да постоји резерва, са којом је, на крају крајева, Министарство у разговору са Фискалним саветом спремно да ограничи тај број и ниво давања у смислу броја плата на годишњем нивоу.

Тако да концепт конструктивне дискусије између Фискалног савета, посланика у Одбору за финансије и Министарства финансија постоји. Није да Министарство и Влада неће да чују одлуке Фискалног савета, али они који читају извештаје Фискалног савета морају да читају од почетка до краја, не можете да узмете само оно што се вама допада а оно друго што вам се не допада да прећутите.

Зашто ово говорим? Зато што је тај Фискални савет у јуну месецу урадио студију „Локалне јавне финансије – проблеми, ризици и препоруке“ и рекао за Београд да су у прошлости средства за јавне инвестиције

обезбеђивана задуживањем, искључиво задуживањем и да су она потпуно била исцрпљена, да је инвестиција Београда у периоду од 2008. до 2012. године износила преко двеста милиона евра и да је дошло до неодрживог економског начина функционисања Града Београда, да је дуг Београда зато порастао на око 60 милиона евра на крају 2008. године, а на 410 милиона евра на крају 2013. године.

Према томе, када смо причали о јавном дугу и општем дугу, у јавности се жели да се потпуно замени термилошка теза колики је дуг Београда био 2012. године а колики 2013. године. Године 2012, немојте да заборавите, градоначелник је био господин Ђилас. Завршни рачун је радио господин Ђилас, који је искључиво приказао своје задуживање у односу на међународне институције по својим кредитима. Они јесу четиристо милиона. Али у 2013. години, када долази до економског колапса, господин Ђилас губи скупштинску већину јер и сами одборници схватају да се град води на крајње неефикасан, неодржив економски начин и да ће доћи до банкрота у Граду Београду. Преузима га привремено веће на челу са господином Сенишом Малим.

Дана 31. 12. 2013. године долазите у ситуацију да вам пристижу сва дуговања. Значи, ми говоримо о укупним дуговањима на крају 2013. године, а не говоримо о јавном дугу. Та замена теза жели да минимизира, у ствари, све дугове оних који су то правили до 2012. године. Дуг на дан 31. 12. 2013. године је 1.118.716.459 динара. Шта улази у тај дуг, у структуру овог дуга? Улази 662.000.000 – укупне обавезе по кредитима за пројектоване камате до краја отплатног периода, обавезе градских општина Београда – 18.241.000, обавезе јавних комуналних предузећа и јавних предузећа у граду Београду – 336.967.000 и доспеле неизмирене обавезе и непокривене буџетом, по педесет милиона за социјално угрожене категорије. Е, то је резултат рада тзв. врло успешне градске владе господина Ђиласа до 2013. године. Стање дуга Града Београда, на челу са Сенишом Малим, 15. 9. 2017. године, значи ове године, јесте 547.792.000 динара.

Када говоримо о капиталним инвестицијама за Град Београд, оне су у овом тренутку, у 2017. години, близу двадесет милијарди динара, а за следећу годину двадесет три милијарде динара.

Требало је са великим успехом и великом снагом организовати Градску управу, свакодневни живот града Београда, отплатити део свих ових дуговања, намирити све повериоце и дужнике у локалним

самоуправама, јавним предузећима, у социјалним категоријама и водити нормалан живот у граду Београду, који је почео да се шири. Данас имате 1.200 градилишта, имате издатих грађевинских дозвола до краја 2017. године за милион квадрата који треба да се граде.

Значи, говоримо о граду Београду као једној метрополи која се развија и у коју сви воле да дођу. На крају крајева, то показују резултати туриста чија је омиљена дестинација тзв. „београдски викенд сити“. Оно што треба рећи, то је да је приход који Град Београд остварује од туризма сваке године све већи и њихов пораст креће се преко 12% перманентно. То је оно што отвара нова радна места, то је оно што даје могућност да се млади људи овде запошљавају.

Погледајте резултате о запошљавању. У овој години, при крају године, први пут имамо мање од 100.000 незапослених. У овом тренутку имамо 89.000 незапослених у граду Београду, 66.000 људи који су незапослени у овој години је нашло посао. Запошљавање је ишло овим током: 2013. године у Београду је било 108.700 незапослених, да би сада, у августу 2017. године, то пало на 89.000. Према томе, оно што показују конкретни резултати јесте да се незапосленост смањује и да заиста иде у оном смеру ка 11%, преполовљено у односу на 2012. годину.

Републички буџет, наравно, обухвата и буџет Града Београда; сви буџети локалних самоуправа обухваћени су републичким буџетом. Оно што је важно рећи јесте да су 54 милијарде евра даде за пројекте. Субвенције које износе 87,6 милијарди динара показују да те субвенције иду у правцу инвестирања. Али немојте да заборавите да све оно што зовемо субвенцијама, као подршка одређеним јавним предузећима без којих једноставно не може да функционише држава, у тренуцима када будемо заузели место као пуноправна чланица ЕУ нећемо моћи више да користимо.

Према томе, сада је шанса, док смо у процесу европских интеграција, да сва ова улагања из буџета иду у инвестиције, а да социјално одговорном политиком покривамо сва наша давања која су потреба непроизводних занимања, а то су образовање, наука, култура и здравство. Значи, не могу они да иду толиким степеном раста док год тај степен раста привредних активности не буде 5%.

Зато је важно да ми као друштво у коме имамо реалне инвестиције пређемо на инвестиције засноване на знању и иновацијама. Зато су два основна карактера формирања ове владе и две теме које су дате у експозеу

биле дигитализација и иновације. Због тога имамо и посебно министарство за иновације.

Нисмо заборавили ни популациону политику. Видели смо, на основу излагања министарке Славице Ђукић Дејановић, да смо се заиста као држава у протекле четири године озбиљно бавили овим проблемом и мислим да за то сада постоји и подршка од стране Министарства финансија.

Мислим да нам сет закона који смо данас имали да разматрамо – видели сте да они иду у складу и са овим ребалансом и са Предлогом буџета – даје могућност да Србија иде у добром правцу, путем високог раста. Само уз помоћ тако високог раста Србија може да иде напред, а самим тим и регионална сарадња ће ићи у том правцу. Наравно да увек на том путу постоје велики проблеми и да те проблеме морате да решавате, али када имате велике изазове имате и велике могућности да постигнете високе резултате. За то заиста велику захвалност треба да одамо сви заједно председнику Републике Србије, наравно и премијеру Ани Брнабић, свим министрима али и свим оним људима који руководе буџетима који су саставни део буџета Републике Србије.

Зашто ово говорим? Зато што је било јако тешко навикнути људе који раде са јавним финансијама да контрола мора да постоји, да ДРИ може да уђе у сваку од институција, да тај систем интерне контроле, контрола пре саме контроле, мора да постоји, јер самим тим штедите велика средства за државу и уводите у ред не само фискални систем него и начин функционисања тих институција.

У дану за гласање цео овај сет закона СНС ће са задовољством прихватити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Томић.

Хвала свим народним посланицима на дискусији данас.

Настављамо са радом сутра у 10 часова.

(Седница је прекинута у 18.25 часова.)